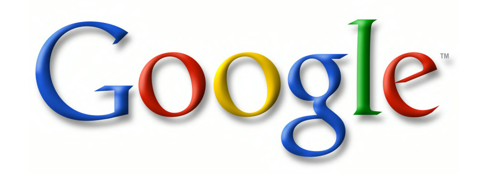

EX LIBRIS
GILBERT
MURRAY

VERITAS LIBERABIT

DOMINUS ILLUMINATIO MEA

BONITAS REGNABIT

EHNEW

Lepsius.

Gilbert Murray

SOPHOCLIS
ANTIGONA

CUM

LECTIONIBUS CODICUM LAURENTIANORUM

EX SCHEDIS

P. ELMSLEII

ET

SELECTA ANNOTATIONE INTERPRETUM.

LIPSIAE
SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI
MDCCCXXVII.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΧΟΡΟΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΦΥΛΑΞ.
ΑΙΜΩΝ.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΕΥΡΥΔΙΚΗ.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΑ Πολυνείκην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίᾳ Κρέων ἄταφον ἐκβαλὼν, κηρύττει μηδένα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. τοῦτον Ἀντιγόνη ἡ ἀδελφὴ θάπτειν πειρᾶται. καὶ δὴ λαθοῦσα τοὺς φύλακας, ἐπιβάλλει χῶμα· οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν τοῦτο δράσαντα ἐξεύροιεν. οὗτοι τὴν κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθάραντες, οὐδὲν ἧττον ἐφρούρουν. ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη, καὶ γυμνὸν εὑροῦσα τὸν νεκρὸν, ἀνοιμώξασα, ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει. ταύτην ὑπὸ τῶν φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καταδικάζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθεῖρξεν. ἐπὶ τούτοις Αἵμων, ὁ Κρέοντος υἱὸς, ὃς ἐμνᾶτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας, ἑαυτὸν ἐπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένῃ ἀγχόνῃ, Τειρεσίου ταῦτα προθεσπίσαντος· ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη, ἡ τοῦ Κρέοντος γαμετὴ, ἑαυτὴν κατασφάζει. καὶ τέλος θρηνεῖ Κρέων τὸν τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ παρὰ τὴν πρόσταξιν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνείκην ἐφωράθη, καὶ εἰς μνημεῖον κατάγειον ἐντεθεῖσα παρὰ τοῦ Κρέοντος, ἀνήρηται· ἐφ' ᾗ καὶ Αἵμων [a] δυσπαθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα, ξίφει ἑαυτὸν διεχρήσατο. ἐπὶ δὲ τούτου θανάτῳ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἑαυτὴν ἀνεῖλε.

Τὸ μὲν δρᾶμα τῶν καλλίστων Σοφοκλέους. στασιάζεται δὲ τὰ περὶ τὴν ἡρωΐδα ἱστορούμενα, καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἰσμήνην, ἃς ὁ μὲν Ἴων ἐν τοῖς διθυράμβοις καταπρησθῆναί φησιν

a δυσπαθήσας. Δυσπαθεῖν lexicographi nostri aut plane omiserunt, aut minus quam oportebat curarunt. Moschus Idyll. IV. v. 85. οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι μητέρι δυσπαθέοντι· — Imprimis Plutarchus frequentavit. Moral. t. I. p. 297. ἐν δὲ τῷ φιλοσοφεῖν αὖ πάλιν δυσπαθοῦντα κ. τ. λ. Alia ex Plutarcho exempla habent H. Stephanus et Schneiderus. Frequentarunt etiam grammatici. V. Etymolog. M. c. 169, 36. et Hesych. t. II. c. 1264. SCHAEF.

ἀμφοτέρας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας [b] ὑπὸ Λαοδάμαντος τοῦ Ἐτεοκλέους· Μίμνερμος δέ φησι τὴν μὲν Ἰσμήνην προσομιλοῦσαν Θεοκλυμένῳ ὑπὸ Τυδέως κατὰ Ἀθηνᾶς ἐγκέλευσιν τελευτῆσαι. τὸ δὲ δρᾶμα τὴν ἐπιγραφὴν ἔσχεν ἀπὸ τῆς παρεχούσης τὴν ὑπόθεσιν Ἀντιγόνης.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιΐα καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν Ἀντιγόνῃ· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἵμονος, δίδοται πρὸς γάμου κοινωνίαν, καὶ τίκτει τὸν Μαίμονα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτικαῖς. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γερόντων· προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη· ὑπόκειται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ τῶν Κρέοντος βασιλείων. τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι, τάφος Πολυνείκους, Ἀντιγόνης ἀναίρεσις, θάνατος Αἵμονος, καὶ μόρος Εὐρυδίκης, τῆς Αἵμονος μητρός. φασὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα ἠξιῶσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας, εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. λέλεκται δὲ τὸ δρᾶμα τοῦτο τριακοστὸν δεύτερον.

b Perperam in codice scriptum ὑπὸ *Λαομέδοντος*. Notus Laodamas Eteoclis filius ex Apollodoro aliisque auctoribus quos ad illum laudat in notis doctissimus editor, p. 643. καταπρωισθῆναι, seu potius καταπροιχθῆναι, significat ὑβρισθῆναι, *stupratas fuisse*, vel *quorumvis ludibrio expositas fuisse*. BRUNCK.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ω ΚΟΙΝΟΝ αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
ἆρ' οἶσθ' ὅ τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν
ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν, οὔτ' ἄτης ἄτερ,

1. Eustath. Il. *E.* p. 612. *Εὐριπίδης δὲ τὸν Ὁμηρικὸν* (245) *παραποιήσας νοῦν λέγει που δριμέως κοινὸν ἐνυάλιον, τὸν ἀδελφικὸν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, κοινὸν αὐτάδελφον κάρα.* Scil. Phoen. 1614. = 1572. ubi schol. *κοινὸν ἐνυάλιον* explicat per *συγγενικὸν πόλεμον.*

2. *ὅ τι* si genuinum est, (habent autem et libri omnes, et vero etiam scholiastes,) dicam positum pro *ὁτιοῦν, ὁτιδήποτε.* Callimachus H. in Dian. v. 18. s. *πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον, Ἥντινα λῇς.* Pausanias II. 9. 7. *τόπον ὅντινα εἰπών.* Conf. Bastii Epist. Crit. p. 114. s. 201. SCHAEF. Recte monet scholiastes vel *ὅτι* vel *ὁποῖον* ex abundanti additum, quum alterutrum sufficeret.

3. *νῷν ζώσαιν* scholiastes habet pro dativis: ego pro genitivis. SCHAEF.

4. *οὔτ' ἀτήριον.* Libri omnes scripti et impressi *οὔτ' ἄτης ἄτερ,* quod absurdum est et plane contrarium ejus, quod sententia postulat. Manifesta est lectionis depravatio, librarii socordiae tribuenda. De hoc loco egi ad Aeschyli Prom. 1021. ubi conjecturam protuli, vulgata lectione, qua nihil deterius esse possit, sane meliorem, *οὔτ' ἄσυλον.* Postmodo vero sagaciori investigatione genuinam lectionem deprehendere mihi visus sum, *οὔτ' ἀτήριον.* Legitimae formae sunt *ἀτηρὸς, ἀτήριος:* ut *ἀλιτηρὸς, ἀλιτήριος: ἐπώνυμος, ἐπωνύμιος* apud Pindarum: *ἔντοπος, ἐντόπιος:* et alia permulta. Frequenter occurrit *ἀτηρός:* rarior est altera forma, cujus exemplum in

οὔτ' αἰσχρὸν, οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὁποῖον οὐ
τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.
καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
ἔχεις τι, κεἰσήκουσας; ἤ σε λανθάνει
πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά;

promptu non habeo. Citatur quidem ex Aeschylo in Eumen. 1010. sed metri anapaestici lex ostendit pro ἀτήριον ibi reponendum esse ἀτηρόν. Satis est vocem esse probi commatis, et analogiae regulis haud repugnare. BRUNCK. Lege οὔτ' ἄτης ἔχον. Pro gl. ἀτηρ" suprascriptum, et in ἄτερ depravatum, locum vocis ἔχον occupavit. PORS. ἄγης ἄτερ. Libri omnes ἄτης ἄτερ, pro quo Brunckius ex conjectura dedit ἀτήριον. Nostrum debetur sagacissimo Coraio. „Si mutaveris," inquit, (246) „ΑΤΗΣ ἄτερ, quod ceteris manifesto repugnat, in ΑΓΗΣ ἄτερ, hoc idem erit quod φθόνου ἄτερ, ἄφθονον, ἄζηλον, adeoque ἄνολβον, δυστυχές. Sic a Sophocle opponuntur inter se ἄζηλον et ὄλβιον Trach. v. 284. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον. Ἄγη secundum Suidam significat ζῆλος, et Hesychius Aeschyli citat testimonium, ut demonstret, ἄγαις esse idem quod ζηλώσεσι. Sin ἄγης ἄτερ interpretari placet τιμῆς s. δόξης ἄτερ, (v. eosdem lexicographos v. ἄγη, ἀγητοὶ s. ἀγετοὶ), haec locutio valet ἄτιμον, ἄδοξον, ἀκλεές, id quod eodem redit." Prior interpretatio verior; jungitur enim ἄγης ἄτερ voci ἀλγεινόν. De ἀδοξίᾳ in proximo versu agitur. SCHAEF. Hunc locum, si corruptus est omnino, ab antiquissimis temporibus corruptum fuisse patet ex Didymi verbis apud scholiastam legendis: adeo ut suspicari liceat opera abusos viros doctos qui ad emendationem confugerint. Verum videtur perspexisse Hermannus, qui nihil putat mutandum, modo liberius constructam esse orationem propter negativorum multitudinem meminerimus.

5. οὐ] οὐχὶ eraso χι Lb. οὐχὶ R.

7. In scholio ad h. v. προσενεκτέον mutandum in προσενεκτέον. Vitium passim obvium. V. not. ad L. Bos. Ellips. Gr. p. 605. SCHAEF.

10. Τὸ ἄταφον ῥιφθῆναι erat inter τὰ τῶν ἐχθρῶν κακὰ, inter mala quae hostis ab hoste perpetiebatur. Id nunc στείχει πρὸς τοὺς φίλους, infertur amicis: qua nulla major cogitari potest infelicitas, nulla foedior contumelia. Sic etiam

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
οὔθ' ἡδὺς, οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξ ὅτου
δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί·
ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατὸς
ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη.
ΑΝ. ᾔδη καλῶς, καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.
ΙΣ. τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.

Musgravius interpretatur: verissime, opinor. SCHAEF. Injurias dicit inimici, Creontis, in propinquos suos. HERMAN.

11. μῦθος — φίλων. Ajac. v. 221. s. ἀνδρὸς αἴθοπος ἀγγελίαν. Lucianus t. II. p. 916. κατὰ τὸν τῆς Ὕδρας μῦθον. ubi v. Reitz. Quod ibi Codex habet περὶ τῆς Ὕδρας, a glossatore profectum est. V. Dorvill. ad Charit. pag. 592. SCHAEF.

o
13. δύω La. δύω R.

15. Eustathius Il. Δ. p. 487, 1. Τὸ δὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο περίφρασίς ἐστι τοῦ προώδευσαν. Ἐκ δὲ τούτου τοῦ (247) πρὸ ὁδοῦ συνετέθη ὁ Φροῦδος. Οἷον, Φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ, μείων λόγος. Καὶ, Ἐπεὶ δὲ φροῦδος Ἁργείων (sic cum aspero) στρατὸς, ὅ ἐστιν ἐπεὶ ᾤχοντο οἱ Ἀργεῖοι· ὁμαλῶς μὲν οὖν ἐκφωνεῖται τὸ πρὸ ὁδοῦ. Τραχύφωνον δὲ τὸ φροῦδος, λαμβανόμενόν ποτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφανοῦς σκωπτικῶς.

ῖος
ib. Ἀργειων La. Ἀργεῖος Triclin.

18. ᾔδη. Sic scholiastam legisse, quis non colligat ex ejus nota, ἀντὶ τοῦ ᾔδεα? Hunc locum in animo habuisse probabile est Eustathium ad Il. Α. p. 50. BRUNCK. ᾐδειν
ει
La. ᾔδην Lb.

20. καλχαίνουσ' — Eurip. Heracl. 40. Ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνω τέκνοις. BRUNCK.

ib. Eustathius Il. Α. p. 51. Ὅτι δὲ κάλχη ἡ πορφύρα,

ΑΝ. οὐ γὰρ τάφου νῷν τὼ κασιγνήτω Κρέων,
τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
Ἐτεοκλέα μέν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ
χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς
ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς·
τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ
τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκῦσαί τινα,
ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.

καὶ ἀπ' αὐτῆς Κάλχας ὁ ἢ πορφύρων ὃ ἐστιν ἐν βάθει βυσσοδομεύων μαντικά, ἢ ἀλλοῖά τινα, ἢ ὁ κατὰ χρόαν οἷον κάλχεος, ἤγουν πορφύρεος καθ' ὁμοιότητα τοῦ Ὁμηρικοῦ φοίνικος, καὶ ὅτι καλχαίνειν ἔπος, ἢ τὸ πορφύρειν κατὰ νοῦν βύθιον ὡς ἐκ τῆς κάλχης ἢ τὸ μαντεύεσθαι ὡς ἐκ τοῦ Κάλχαντος δῆλον ἀπὸ τῶν παλαιῶν.

21. τὼ κασιγνήτω — τὸν μέν, τὸν δέ. Pro τῶν κασιγνήτων τὸν μέν, τὸν δέ. Simile est schema in his Homeri versibus, quibuscum hunc tragici locum comparat Eustathius, p. 517. Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἷε Δάρητος, Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν. Sic infra, 561. τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μέν, τὴν δὲ — pro τῶν παίδων τῶνδε τὴν μέν, τὴν δὲ — BRUNCK.

25. τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον θεοῖς. Sic legendum. Confer 77. 745. 1070. Male vulgo νεκροῖς. BRUNCK. Vulgatam revocavit Schaeferus. „Veteres scil.“ monente Musgravio, „si quis aut inhumatus jaceret, aut non rite post mortem coleretur, contemptui inter mortuos habitum credebant.“

27. τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι. Sic libri omnes, sine οὐ, quod infra, 544. additum. Vide notam ad priorem Oedipum 1387. BRUNCK.

(248) 29. Eustath. Od. Γ. p. 1466, 7. Ὅτι ὥσπερ ὁ τραγικὸς Κρέων τοῦ Πολυνείκους, οὕτω καὶ ὁ Ὁμηρικὸς Νέστωρ τοῦ Αἰγίσθου τὸ καὶ ἄταφον καὶ ἄκλαυστον ῥιφῆναι καταψηφίζεται.

ib. ἄταφον ἄκλαυστον R. ἄταφον ἄκλαυτον La. Lb.

30. εἰσορμῶσι. Sic optime eruditus Britannus in nova editione Pentalogiae Io. Burton. Vulgo εἰσορῶσι sensu nullo.

τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ,
κἀμοὶ, λέγω γὰρ κἀμὲ, κηρύξαντ' ἔχειν,
καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσι
σαφῆ προκηρύξοντα· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
οὐχ ὡς παρ' οὐδέν· ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ,
φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα,
εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή.
ΙΣ. τί δ', ὦ ταλαῖφρον, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
λύουσ' ἂν εἴθ' ἅπτουσα προσθείμην πλέον;

Conjecerat Valckenarius ad Phoen. p. 549. ἐνθοροῦσι, minus feliciter. πρὸς χάριν valet ἕνεκα, ut infra 908. τίνος νόμου πρὸς χάριν, id est, τίνος ἕνεκα νόμου. Apud Euripidem Med. 541. πρὸς ἰσχύος χάριν, idem est ac πρὸς βίαν, κατ' ἰσχὺν, seu, ut loquitur Noster Phil. 594. πρὸς ἰσχύος κράτος. BRUNCK. Vulgatam lect. defendit Eustathius Il. Θ. p. 719, 9. Αὐτοῖς, οὐ τοῖς ἁπλῶς, οἷον καὶ τοῖς σπερμοφάγοις, ἀλλὰ τοῖς πρὸς χάριν ὁρῶσι βορᾶς τῆς ἀπὸ σαρκῶν. In vulg. εἰσορῶσι consentiunt La. R. Hermannus: „Recte se habet εἰσορῶσι, i. e. *conspicatis*, sed non debet cum verbis πρὸς χάριν βορᾶς conjungi, quae ad γλυκὺν θησαυρὸν pertinent, et hic, ut in Medeae loco, quem Brunckius affert, proprie dicta sunt, *ad vescendum ut volupe est.*“

33. τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσι. Libri omnes τοῖς μὴ εἰδόσι, in quibus hiatus est quem non ferebant Atticorum aures. η ει apud Atticos poëtas in unam syllabam semper coalescunt. Vide Not. ad Oed. Col. 1155. οὐκ inseri debuit, ut in priore Oedipo 221. Ἴχνευον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον. BR.

ib. τοῖσι μὴ εἰδόσι. Sic correxerunt quod libri habent τοῖς μὴ εἰδόσι. Brunckius dedit τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσι. SCHAEF. τοῖς μὴ εἰδόσιν La.

34. προκηρύξαντα La. Lb. R.

39. ταλαῖφρον La. ταλαίφρον Lb. R.

40. Legitur vulgo λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα, manifesta depravatione: nam quae inter duo verba oppositio debet esse, nulla hic est, quum λύειν τὸν νόμον prorsus idem sit, quod θάπτειν. Mendam esse in alterutra voce nemo non vidit. Priori eam subesse pronuntiavit Toupius Cur. Nov. in Suidam,

AN. εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει, σκόπει.
ΙΣ. ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῖ γνώμης ποτ' εἶ;
AN. εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί.
ΙΣ. ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει;
AN. τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἢν σὺ μὴ θέλῃς,
ἀδελφόν. οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἁλώσομαι.
ΙΣ. ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;
AN. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα.
ΙΣ. οἴ μοι· φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατὴρ
ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο,

p. 104. et legendum esse *κλύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα*. Sed cui (249) hoc placere possit, is nullum elegantiae sensum habuerit. Quis non intelligit poëtam duobus oppositis uti debuisse, qualia sunt Latina *assentire* et *contradicere*? Longe acutius Canterus viderat in scholiastae interpretatione genuinum verbum latere, quod pro *θάπτουσα* reponendum esset: verum e depravatis scholiis, quibus utebatur, nihil boni eruere potuit. Nos e Regiis membranis scholion emendatum dedimus, et inde tragici manum restituimus: *εἰ δὲ γράφεται ἢ 'φάπτουσα, ἀντὶ τοῦ λύουσα τὸν νόμον, ἢ ἐπιβεβαιοῦσα αὐτόν*. Opposita sunt *λύειν* et *ἐφάπτειν*, *solvere* et *adstringere*. Librarii error ex *'φάπτουσα* fecit *θάπτουσα*, eo procliviori lapsu, quo magis ei obversabatur *sepulturae* cogitatio, cujus tam frequens in hac fabula, et statim ab initio, mentio. Dubitari non potest, quin haec sit vera lectio, quam si mihi membranae Regiae non obtulissent, aliorum conjecturis praetulissem Eldickii facilem et elegantem emendationem, etiamsi a veteri scriptura paulo longius recedat: *λέγουσ' ἂν, ἢ πράσσουσα*. BRUNCK. Vide Aj. 1316. *Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθὼς, Εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει*. Similiter *εἴτε* ponitur Oed. Tyr. 517. Aeschyl. Agam. 1405. PORS. *λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα* R. S. (*γρ. καὶ ἢ 'φάπτουσα*) La.

42. *ποῦ γνώμης*. Sic membr. et Aldus. In T. *ποῖ*. Turnebus, nescio unde, *πῇ*. Perpetua fere harum confusio. BR. *ποῖ* La. Lb. R.

43. *ξὺν τῇδε χερί* cum mea manu, mecum. ERF.

48. *τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν*. Omissum in libris omnibus pronomen, flagitante sensu reposui. BRUNCK.

50. *δυσκλεής* (sic) *ἀπώλετο* La. pr.

πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς
ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί·
ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος,
πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
τρίτον δ᾽ ἀδελφὼ δύο μίαν καθ᾽ ἡμέραν
αὐτοκτονοῦντε τὼ ταλαιπώρω, μόρον
κοινὸν κατειργάσαντ᾽ ἐπ᾽ ἀλλήλοιν χεροῖν.
νῦν δ᾽ αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα, σκόπει,
ὅσῳ κάκιστ᾽ ὀλούμεθ᾽, εἰ νόμου βίᾳ
ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν.
ἀλλ᾽ ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μέν, γυναῖχ᾽ ὅτι

51. διπλᾶς] τάλας Lb.

53. In membr. διπλοῦν πάθος, superscripta altera lectione quam agnoscit scholiastes, ἔπος. Vide Valckenarium ad Phoen. p. 153. et Lennepium ad Phalaridis Epistolas, p. 100.
πάθος
BRUNCK. ἔπος La. πάθος R. ἔπος Lb.

55. ἀδελφὼ δύο. Sic emendate in August. et in T. (250) Aldus edidit δύω, quam formam Atticis poëtis prorsus esse inusitatam ad comicum satis adstruximus. BRUNCK. δύο La. pr. R. Lb.

56. αὐτοκτονοῦντε. Ita Coraius emendavit vulgatum αὐτοκτενοῦντε, quod lexicographi, D. Scotto praeeunte, ab αὐτοκτείνω, prorsus barbaro illo, derivant. Conf. Schneider. Lex. t. II. p. 690. a. ed. alt. Vulgata tamen scriptura facit, ut meminerim Euripidei illius σταδιοδρομοῦμαι Hercul. Fur. v. 865. Musgr. cujus non aliud praesens dici potest quam σταδιοτρέχω, quod non minus barbarum videtur. SCHAEF. αὐτοκτενοῦντε La. R. Vid. Lobeck. Phryn. p. 623.

57. ἀλλήλοιν Erfurdtio est genitivus: mihi dativus. Philoct. v. 197. s. Τοῦ μὴ πρόσθεν τόνδ᾽ ἐπὶ Τροίᾳ Τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη. Ibid. v. 1138. s. Ὃς ἐφ᾽ ἡμῖν κάκ᾽ ἐμήσατ᾽ Ὀδυσσεύς. Homerus Il. V. 882. Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖσιν. Frequentissimus hic usus praepositionis ἐπί. SCHAEF. ἐπ᾽ ἀλλήλοιν χεροῖν Hermannus, qui id nihil putat aliud esse, quam ἀλληλοφόνοις.

58. νῦν αὖ La. pr. qui mox νῶι pr. Tum λελείμμεθα Lb.

ἔφυμεν, ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα·
ἔπειτα δ', οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
καὶ ταῦτ' ἀκούειν, κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα.
ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς
ξύγγνοιαν ἴσχειν, ὡς βιάζομαι τάδε,
τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. τὸ γὰρ
περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.

ΑΝ. οὔτ' ἂν κελεύσαιμ', οὔτ' ἄν, εἰ θέλοις ἔτι
πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα.
ἀλλ' ἴσθ' ὁποῖά σοι δοκεῖ. κεῖνον δ' ἐγὼ
θάψω. καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.
φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα,
ὅσια πανουργήσασ'· ἐπεὶ πλείων χρόνος,
ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῶν ἐνθάδε.
ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ', εἰ δοκεῖ,
τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε.

ΙΣ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι· τὸ δὲ
βίᾳ πολιτῶν δρᾶν, ἔφυν ἀμήχανος.

σσ
63. κρειττόνων La. κρεισσόνων R.

64. ἀλγειίονα La. pr.

67. Eustath. Il. *Η.* p. 686, 18. τὸ πέρας παντὸς πράγματος τέλος λέγεται, καὶ ἡ ὑπεροχικὴ ἀξία, ὡς τὸ, τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. Vide Il. *Κ.* p. 818, 59. *Λ.* 881, 29.

ib. Memoriae vitio ut Euripidis laudat Eustathius ad Il. *Κ.* p. 789. PORS.

ib. Eustath. Il. *Δ.* p. 484. Λαμβάνεται δὲ ποτε τὸ περιττὸν καὶ οὐκ ἐπὶ ἐπαίνῳ, ὡς καὶ ἐν τῷ, Τὸ γὰρ Περισσὰ πράττειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.

(251) 71. ὁποῖα. Neutrum plurale. Sic codd. Aldus et scholiastes. Perperam Turnebus ὁποία. BRUNCK. ὁποῖα La. Ricc. e ceteris codd. nihil notatum.

79. βίᾳ πολιτῶν, *invitis civibus.* In recentioribus editt. additum fuit ad hunc locum satis ineptum scholion, βίᾳ, ἀντὶ τοῦ βιαίως. quo auctore nescio. Ista nec in Romana, nec in Florentina editione leguntur. BRUNCK.

ΑΝ. σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοι'· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον
χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.
ΙΣ. οἴμοι ταλαίνης, ὡς ὑπερδέδοικά σου.
ΑΝ. μὴ μοῦ προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.
ΙΣ. ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ
τοὔργον· κρυφῇ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὔτως ἐγώ.
ΑΝ. οἴμοι· καταύδα. πολλὸν ἐχθίων ἔσει
σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.
ΙΣ. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.
ΑΝ. ἀλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ', οἷς μάλισθ' ἁδεῖν με χρή.
ΙΣ. εἰ καὶ δυνήσει γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς.
ΑΝ. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.
ΙΣ. ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα.

80. Eustath. Il. *P*. p. 1109, 37. *Ὅτι δὲ προὔχεσθαι καὶ τὸ προφασίζεσθαι λέγεται, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ προὔχοιο, ἀντὶ τοῦ προφασίζοιο.* Vide Il. Ψ. p. 1303, 39.

ib. Eustath. Il. *Z*. p. 652, 29. *Τὸ δὲ σῆμα ἐπίχευε παραφράσας ὁ Σοφοκλῆς, τάφον χῶσαι εἶπεν, ὅ ἐστιν ἀναχωματίσαι.*

83. πότμον. Lectionem hanc agnoscit scholiastes. In codd. βίον, quod a librario suppositum fuisse videtur ignorante in πότμον priorem corripi, ut in Oed. T. 271. BRUNCK. πότμον. γρ. βίον La.

ib. Vulgo μή μου. Sed h. l. pronomen est ὀρθοτονούμενον. SCHAEF.

84. προμηνύσεις R.

86. Vide Porson. ad Euripid. Hec. 624. πολλὸν ἐχθίων ἔσῃ (χθί in rasura) La.

88. Eustath. Il. Σ. p. 1140, 27. *Θερμὰ δὲ δάκρυα, οὐ* (252) *μόνον τὰ φύσει τοιαῦτα, ὅτε πρόσφατα ῥέουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐξ ἐνδιαθέτου, ὡς τῶν μὴ τοιούτων οὐκ ἐνθέρμων ὄντων. Καὶ ἔστι σύνηθες τὸ θερμὸν καὶ τοιαύτην σημασίαν ἔχειν. Ὁποῖόν τι σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ τό, θερμὴν ἐπὶ ψ. κ. ἔ.* Idem Od. *Δ*. p. 1407, 48. *ἡ τραγῳδία δὲ τὸν κενὴν θαλπωρὴν ἔχοντα, κεναῖς ἐλπίσι λέγει θερμαίνεσθαι, καὶ θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχειν.*

89. μάλιστ' ἁδεῖν La.

ΑΝ. εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκῃ.
ἀλλ᾽ ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν
παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο. πείσομαι γὰρ οὐ
τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.
ΙΣ. ἀλλ᾽, εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε· τοῦτο δ᾽ ἴσθ᾽, ὅτι
ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ᾽ ὀρθῶς φίλη.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλ- στροφὴ α΄.
λιστον ἑπταπύλῳ φανὲν
Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος,
ἐφάνθης ποτ᾽, ὦ χρυσέας
ἀμέρας βλέφαρον,
Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦσα,
τὸν λεύκασπιν, Ἀργόθεν

93. ἐχθαρεῖ habent codices aliquot. Brunckius cum aliis ἐχθρανεῖ. SCHAEF. ἐχθρανῇ R. La. qui γρ. ἐχθαρῇ. Aldus ἐχθαρῇ.

97. μὴ οὐ καλῶς. In E. T. altera negatio omissa. BR. μὴ οὐ La. R.

100. ἀελίου. Perperam Aldus ἀελίοιο. BRUNCK. Sic La. Eustath. Il. Α. p. 161. Γίνεται γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄω τοῦ ῥηθέντος καὶ ἐκ τοῦ ἕλη ἡ θερμασία, ἀέλιος, ὡς τὸ ἀκτὶς ἀελίου παρὰ Σοφοκλεῖ.

102. τῶν πρότερον. Sic membr. recte. Ceteri τῶν προτέρων. BR. τῶν προτέρων La. R.

106. Aldus et codd. veteres τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν, metro claudicante. Inepto additamento Triclinius defectum supplevit, πρίν. Legendum τὸν λεύκασπιν ἐξ Ἀργόθεν. Sic Homerus Il. Θ. 304. Τόν ῥ᾽ ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μή-
(253) τηρ. ad quem versum Eustathius: περισσῶς δὲ κεῖται ἡ ΕΞ πρόθεσις καὶ ἐν τῷ ἐξ Αἰσύμηθεν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐξ οὐρανόθεν, καὶ ἐν ἄλλοις. Ceterum numero singulari τὸν φῶτα, Argivos omnes significat, quo schemate nihil magis obvium. BRUNCK. τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν La. τὸν λ. Ἀργόθεν ἐκ Hermannus.

ib. Eustath. Il. Χ. p. 1270, 21. καλεῖ δὲ καὶ τὸν Δηΐ-

φῶτα βάντα πανσαγίᾳ,
φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ
κινήσασα χαλινῷ,
ὃν ἐφ' ἁμετέρᾳ γᾷ Πολυνείκης
ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων,
ὀξέα κλάζων, αἰετὸς ἐς γᾶν
ὥς, ὑπερέπτα,
λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανὸς
πολλῶν μεθ' ὅπλων,
ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσι.
στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φονί- ἀντιστρ. α'.
αισιν ἀμφιχάνων κύκλῳ
λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα,
ἔβα, πρίν ποθ' ἁμετέρων
αἱμάτων γένυσι
πλησθῆναί τε, καὶ στεφάνωμα πύργων

φοβον ἐν τούτοις λευκάσπιδα, οἷα ἐπίσημον, ὡς εἰκὸς, ἔχοντα λευκὸν σάκος. Καθὰ καὶ Ἀργεῖοι παρὰ Συφοκλεῖ λευκάσπιδες ἱστοροῦνται.

108. ὀξυτέρῳ. Sic liquido E. gl. ταχυτάτῳ. Male vulgo ὀξυτόρῳ. BRUNCK. ὀξυτόρῳ La. R. ὀξυτέρω V.

110. ὥς, scilicet ὁ λεύκασπις φὼς ἐξ Ἀργόθεν βάς, qui quidem ὑπερέπτα, ἀρθεὶς ἐξ ἀμφιλόγων νεικέων Πολυνείκους. Perperam vulgo — ὃν — Πολυνείκης, sine ulla legitimae structurae forma. Sic legendum esse vidit etiam eruditus Britannus apud Heathium. BRUNCK. Veterem lectionem revocavit Erfurdtius, qui ante ὄξεα κλάζων lacunae signa posuit. Certe desideratur dipodia Anapaestica, ut hoc systema sequenti respondeat.

113. ὥς, tantum a metricis additum, uncinis inclusit Hermannus.

114. πτέρυξ λευκῆς χιόνος, notat τὴν λευκὴν ἀσπίδα. Vide Eustathium, p. 1055. l. 28. Hesychius: πτέρυγες, σκέπαι. BRUNCK.

116. κορύθεσιν La. κορύθεσι R.

118. κυκλώσας R.

121. πλησθῆναι. καὶ La. R. Ald. τε addidisse videtur Triclinius.

πευκάενθ᾽ Ἥφαιστον ἑλεῖν.
τοῖος ἀμφὶ νῶτ᾽ ἐτάθη
πάταγος Ἄρεος, ἀντιπάλῳ
δυσχείρωμα δράκοντι.
Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
ὑπερεχθαίρει· καί σφας ἐσιδὼν
πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους,
χρυσοῦ καναχῆς ὑπερόπτας,
παλτῷ ῥιπτεῖ πυρὶ, βαλβίδων
ἐπ᾽ ἄκρων ἤδη
νίκην ὁρμῶντ᾽ ἀλαλάξαι.
ἀντίτυπα δ᾽ ἐπὶ γᾷ πέσε ταντάλωθεὶς στροφὴ β᾽.
πυρφόρος, ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ
βακχεύων ἐπέπνει
ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.
εἶχε δ᾽ ἄλλᾳ τὰ μὲν ἄλλᾳ,

(254) 124—6. Hoc dicit; *Tantus a tergo concitatus est strepitus Martis, insuperabilis propter adversarium draconem.* HERM.

ου ος
125. ἀντιπάλωι — δράκοντι La.

128. εἰσιδὼν La.

129. προσνισσομένους La.

130. χρυσοῦ καναχῇ, χὐπεροπλίαις. Aldus ed. codd. χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπτίας, sine ullo sensu. ὑπεροπλία apud Homerum occurrit penultima producta, Il. *Α*. 205. ᾗς ὑπεροπλίῃσι τάχ᾽ ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ. Ex crasi copulae καὶ in χὐπεροπλίῃσι prima producitur. BRUNCK. ὑπεροπτίας La. sup. ὑπερόπτας. Hoc de conjectura reposuit Hermannus.

131. Eustath. Il. *Η*. p. 674, 13. παλτὸν εἶδός τι ὅπλου, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεύς· καὶ παλτὸν πῦρ, τὸ κεραύνιον.

134. ἀντίτυπα δ᾽ ἐπὶ γᾷ πέσε. Sic Aldus et veteres codd. quam lectionem agnoscit Eustathius, p. 1701. Ista suo

ος
more interpolavit Triclinius. BRUNCK. ἀντίτυπα La.

138. Aldus hunc versum sic edit: εἶχε δ᾽ ἄλλᾳ. τὰ μὲν ἄλλᾳ, τάδ᾽ ἐπ᾽ ἄλλοις. In membr. non bis ἄλλᾳ: sed quod

τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας Ἄρης
δεξιόσειρος.
ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις
ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον
Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη,
πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὢ πατρὸς ἑνὸς
μητρός τε μιᾶς φύντε, καθ' αὑτοῖν
δικρατεῖς λόγχας στήσαντ', ἔχετον
κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.
ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα — ἀντιστρ. β'.
τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ·
ἐκ μὲν δὴ πολέμων
τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν,

priori factum oportuit, posteriori soli subscriptum ι. BRUNCK. εἶχε δ' ἄλλᾳ μὲν ἄλλᾳ, *res alibi alia ratione se habebat*, Hermannus.

140. Citat ob v. δεξιόσειρος Eustath. Il. *H.* p. 675, 41. δεξιόρειρος La. pr.

143. Eustath. Il. *H.* p. 686, 19. Σοφοκλῆς δὲ καὶ τὰς (255) στρατιωτικὰς παντευχίας ἐν Ἀντιγόνῃ πάγχαλκα τέλη λέγει, διὰ τὸ τελεωτέρους ἴσως ποιεῖν τοὺς ἔχοντας αὐτήν.

ib. Recte Musgravius τέλη *dona* interpretatur. Arma dicit relicta esse, quae Jovi dona suspendantur. HERM.

145. καθ' αὑτοῖν. id est, ut a scholiasta recte expositum, κατ' ἀλλήλων. Non itaque solus Menander ἑαυτοὺς pro ἀλλήλους adhibuit, et praedem criminanti Eustathio Sophoclem dare potest. Sic enim ille in V. Odysseae, p. 1547. ὅτι οὐ ταὐτὸν ΑΛΛΗΛΟΙΣ εἰπεῖν καὶ ΕΑΥΤΟΙΣ. τὸ μὲν γὰρ ἑαυτοὺς, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἐπὶ τῶν καθ' αὑτὰ λεγομένων τέθειται· οἷον, Αἴας καὶ Μενοικεὺς, φασὶν, ὁ Κρέοντος ἑαυτοὺς ἀνεῖλον. ἤγουν ἑκάτερος ἑαυτόν. τὸ δὲ ἀλλήλους ἐπὶ τῶν συμπεπλεγμένων κεῖται. οἷον, Οἱ τοῦ Οἰδίποδος παῖδες ἀλλήλους ἀπέκτειναν, ἤτοι ἕτερος τὸν ἕτερον. Μένανδρος οὖν, φασὶν, ἁμαρτάνει λέγων, Οὐκ ἠρκέσαμεν ἑαυτοῖς. ἐχρῆν γὰρ ἀλλήλοις εἰπεῖν. BRUNCK.

151. θέσθαι. Sic legendum esse nemo non videre poterat, quod diu postquam admiseram, sic liquido scriptum re-

θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παν-
νυχίοις πάντας ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας δ' ἐλελίζων
Βακχεῖος ἄρχοι.
ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας
τῆσδε Κρέων ὁ Μενοικέως νεοχμὸς
νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσων,
ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
προὔθετο λέσχην,
κοινῷ κηρύγματι πέμψας.

peri in T. cum gl. θελήσατε. Ceterorum librorum lectio θέσθε mendosa est, quippe quae metrum jugulat: est enim versus dactylicus. BRUNCK θέσθε La. cum vulg.

152. παννυχίοις sic V. et Aug. apud Erfurdt. Vulgo παννύχοις.

154. ἐλελίζων Sic Aldus et veteres codd. scholiastes ἐλελίχθων, quam lectionem secutus est et non male defendit Triclinius. BR. ἐλελίχθων dedit Hermannus, et mox Βάκχιος.

156. τῆσδε. Haec vox ab omnibus libris abest: addit eam Heathius; et sic quidem integris pedibus versus procedit, sed invenustis. In Μενοικέως fit synizesis, at non in νεοχμὸς,
(256) quae vox anapaestus est: media corripitur ante tenuem et liquidam. Philoct. 751. Τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου. Eurip. Bacchis, 212. Κλύω δὲ νεοχμὰ τήνδ' ἀνὰ πτόλιν κακά. Idem Troasin, 233. Κῆρυξ νεοχμῶν μύθων ταμίας. Equidem mallem totum hunc versum abesse, et legi: Ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς νεοχμὸς Νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις Χωρεῖ — BRUNCK.

159. Eustath. Il. Β. p. 172. Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων· ἤγουν πρὸ τῆς ἀγορᾶς βουλὴν ἐποίει σύγκλητον. Διδοὺς δὲ καὶ τοῖς ὕστερον ἀφορμὴν τοῦ εἰπεῖν σύγκλητον τὸ τοιοῦτον, φησὶ, Τοὺς ὅγε συγκαλέσας, ἤτοι τοὺς γέροντας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· Κίκλησκε δὲ γέροντας· ὅθεν τραγικός τις σύγκλητον λέσχην γερόντων τὸ τοιοῦτον ὠνόμασεν. Vide ad Il. Ι. p. 732, 53.

160. Formulam προτιθέναι ἐκκλησίαν explicuit Hemsterhusius ad Lucian. Necyom. 19. peritis non obscurum fore dicens, cur Sophocles, non, ut alii scriptores, activo, sed medio

ΚΡΕΩΝ.

Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ,
πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὤρθωσαν πάλιν·
ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
ἔστειλ' ἱκέσθαι· τοῦτο μὲν, τὰ Λαΐου
σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη·
τοῦτ' αὖθις, ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν,
κἀπεὶ διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι
παῖδας, μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
καθ' ἡμέραν ὤλοντο, παίσαντές τε καὶ
πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ.
ἐμοὶ γὰρ, ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν
μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων,
ἀλλ' ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·

usus sit. Recte vir doctissimus. Non enim indixit Creon concionem, in qua populus sententiam diceret, sed in qua populo ipse ediceret aliquid. HERM.

162. πόλεως La. R.

163. πολλῷ σάλῳ. Plutarchus in Fabio de Africano loquens Sophocleam hanc metaphoram adhibuit: τὴν ἡγεμονίαν ὡς ἀληθῶς πολλῷ σάλῳ σεισθεῖσαν ὤρθωσε πάλιν. BRUNCK.

168. ἀμφὶ τοὺς κείνου τότε παῖδας. Sic legendum. Emendationem confirmat partim E. in quo scriptum τοὺς κείνου ἔτι. Pessime in membr. ut in Aldina, τοὺς κείνων ἔτι. Correlativa sunt ἐπεὶ — τότε. BRUNCK. ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι La. Bene monet Hermannus κείνων παῖδας prolem esse Laii et Oedipi, quos nominaverat poeta.

181. νῦν τε καὶ πάλαι, nunc ut olim. Alibi dixit νῦν (257)

καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας
φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
ἐγὼ γάρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεί,
οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν
στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
θείμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι
ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι
πλέοντες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα.
τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν,
καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω
ἀστοῖσι, παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι.
Ἐτεοκλέα μέν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορί,
τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι,

τε καὶ τότε. V. not. ad Electr. v. 676. Plato Phaedr. p. 274. Heind. ἀεί τε καὶ τότε, *tunc, ut semper.* Similis particularum copulantium relatio in οὔτε, οὔτε, Oed. C. v. 1581. s. SCHAEF.

182. καὶ μείζον' ὅστις. Sic tres codd. Apud Stobaeum in Floril. Grotii, p. 175. [XLV. 15.] variata structura, ideoque forte melius, εἴ τις. BRUNCK. μείζον' — ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας. Strabo p. 1022. C. Almel. τὸ θαυμαστὸν ἀντὶ τἀληθοῦς ἀποδέχονται μᾶλλον. V. L. Bos. Ellips. Gr. p. 737. SCHAEF.

πόλεως
187. χθονὸς La.
190. τοὺς λόγους Stobaeus XXXIX. 16. ποιούμενοι R.
193. τῶν] τῶνδ' La. R.

(258) 196. καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι. Sic liquido scriptum in E. T. Estque haec sincera lectio et optima, ut in glossis traditur, ad hunc modum resolvenda: τάφῳ τε κρύψαι, καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ ἁγνίσαι τὰ πάντα, ἃ — Infra, 247. κἀφαγιστεύσας itidem valet καὶ ἐφαγιστεύσας. In membr. scriptum ἀφαγνίσαι. Aldus mendose edidit ἀφανίσαι, quod nescio an in ullo scripto libro repertum fuerit. Miro tamen id judicio Toupius ad Suidam I. 66. et Britannus nescio quis in nova editione Pen-

ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.
τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω,
ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς,
φυγὰς κατελθών, ἠθέλησε μὲν πυρὶ
πρῆσαι κατάκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν,
τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρῦχθαι τάφῳ
μήτε κτερίζειν, μήτε κωκῦσαί τινα,
ἐᾶν δ' ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.
τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ
τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων.
ἀλλ' ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται.
ΧΟ. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,

ulogiae tuentur, tanquam librorum veterum omnium lectionem. BRUNCK. ἐφαγνίσαι La. V.

203. Valckenaerius notavit parodiam Carneadis ap. Diogen. Laërt. IV. 64. τοῦτον σχολῆς τῆσδ' ἐκκεκηρῦχθαι λέγω. HERM.

206. *αἰκιστόν τ' ἰδεῖν.* Sic optime in E. *αἰκιστὸς* verbale ejusdem formae qua *ἐδεστός*. Aldus edidit *αἰκισθέντ'*. Melior est membran. scriptura *αἰκισθέν τ'* — Sane copulam flagitat structurae ratio: et *αἰκισθὲν* ad *δέμας* relatum grammaticae regulis consentit. Nam ordo sic instituendus: *ἐᾶν δ' ἄθαπτον, καὶ ἰδεῖν δέμας ἐδεστὸν καὶ αἰκισθὲν πρὸς οἰωνῶν καὶ πρὸς κυνῶν.* BRUNCK. *αἰκισθέντ'* La. Ex antecedentibus subaudiendum *ἐᾶν*, dictumque *αἰκισθέντ' ἰδεῖν* ut *ἡδὺ λαβεῖν* et alia similia. Vertas: *et corpore ab alitibus canibusque laniato turpatum.* ERF.

207. *ἔκ γ' ἐμοῦ*] γρ. ἐξ ἐμοῦ La. qui mox v. 210. ἔκ γ' ἐμοῦ pro ἐξ ἐμοῦ. Aldus utrobique ἔκ γ' ἐμοῦ. Posteriore loco ἐξ ἐμοῦ V.

208. Hermannus dedit προσέξουσ' cum cod. Aug.

211. *σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει.* Sic scribendum esse vidit (259) eruditus Britannus apud Heathium. Perperam vulgo σαῦτ', quorum confusionem jam observavimus ad Oed. v. 284. [illegible]

τὸν τῇδε δύσνουν, καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.
νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί πού γ' ἔνεστί σοι,
καὶ τῶν θανόντων, χὠπόσοι ζῶμεν, πέρι.
ΚΡ. ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων.
ΧΟ. νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαστάζειν πρόθες.
ΚΡ. ἀλλ' εἴσ' ἕτοιμοι τοῦ νεκροῦ τ' ἐπίσκοποι.
ΧΟ. τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;

scripturae menda doctis viris fraudi fuit, Toupio ad Suidam I. p. 60. et Koenio ad auctorem de Dialectis, p. 27. qui σε in hoc versu legendum putarunt. σοὶ non ad ἀρέσκει, sed ad τὰ αὐτὰ refertur, subaudito alio pronomine με. Constructio est, ἀρέσκει με τὰ αὐτά σοι. Haud melior est alius Britanni conjectura legentis μὲ ταῦτ' ἀρέσκει — Vera est, opinor, Marklandi observatio, με initio senarii tragici nusquam reperiri. BRUNCK. Vulg. revocavit Schaefer. Suidas: ΑΡΕΣΚΕΙΑ, καὶ ἀρέσκω· πρὸς αἰτιατικὴν σύνταξιν, καὶ Σοφοκλῆς, καὶ Ἀριστοφάνης· Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει.

ib. Κρέων La. pr.

213. γ'. Sic Erfurdtius. Vulgo τ'. SCHAEF. παντὶ πού τ' La.

217. τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι. Perperam in libris νεκροῦ τ' — Initio versus ἀλλὰ refertur ad suppressam sententiae partem, quam supplet glossa: οὐ λέγω ὑμᾶς φυλάσσειν, ἀλλὰ — Nimirum senes, minus percepta Creontis mente, onus custodiendi cadaveris, quod sibi imponi rebantur, deprecati fuerant. BRUNCK. νεκροῦ τ' La.

218. Codd. et Aldus hunc versum sic exhibent: τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι; falsa et inepta sententia. ἄλλο hîc olim lectum fuisse evincit observatio in veteri cod. scripta: οἱ μεγαλογράφοντες τὸ ἄλλο, id est, qui pro ἄλλο scribunt ἄλλῳ, μεγάλως ἀγνοοῦντες ληρεῖν παρ' ἄλλων ἀκούουσιν. unde sponte sua nascitur sequentis vocis τοῦτ' emendatio. Legendum ἄλλο τοῦδ', quod vidit etiam novus editor Pentalogiae, *aliud praeter hoc.* Est enim haec sententia: *quandoquidem nobis non mandas cadaver custodire ne sepeliatur, quid est quod praeter hoc nos facere jubeas?* BRUNCK. Sed Porsonus Append. ad Toupii Emend. p. 486.: „Vix credo ἄλλος cum genitivo usurpasse tragicos.“ Obiter moneo, quod in Brunckii nota ad h. l. scribitur μεγαλογράφοντες, corrigendum esse μεγαλογραφοῦντες. V. Bast. in Append. ad Epist. Crit. p. 25.

ΚΡ. τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.
ΧΟ. οὐκ ἔστιν οὕτως μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ.
ΚΡ. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος. ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

ΦΥΛΑΞ.

ἄναξ, ἐρῶ μὲν, οὐχ ὅπως τάχους ὕπο
δύσπνους ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα.
πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,
ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.
ψυχὴ γὰρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη·
Τάλας, τί χωρεῖς, οἷ μολὼν δώσεις δίκην;
τλήμων, μενεῖς αὖ; κεἰ τάδ' εἴσεται Κρέων
ἄλλου παρ' ἀνδρὸς, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; —
τοιαῦθ' ἑλίσσων ἥνυτον σχολῇ βραδύς.
χοὔτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.
τέλος γε μέν τοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν
σοί· κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως.

et ad Gregor. Cor. p. 321. SCHAEF. ἄλλῳ τοῦτ' La, ἄλλο τοῦτ' R. Verum esse ἄλλῳ, et locum sic reddendum docet Hermannus: *Cur ergo etiam alii hoc mandatum cupias.* Nempe, respondet ille, *ne quis negligi imperia mea sinat.*

219. 'πιχειρεῖν La. em.

220. οὕτω] οὕτως La. οὖκος R. (260)

223. *Οὐχ ὅπως σπουδῆς ὕπο* Aristot. Rhetor. III. 9. ut legisse videtur scholiastes. PORS.

225. ἔσχον] εὗρον V.

229. κεἰ τάδ' — Perperam membr. et Aldus καὶ τάδ' — In E. εἰ τάδ' — initio versus τλήμων habent codd. plerique. BRUNCK. τλήμων μὲν εἰς αὖ. κεἰ τάδ' La. τλήμων μενεῖς αὖ· κεἰ τάδ' V.

232. Citat Plutarchus t. II. p. 48. A. PORS.

233. Alii post μολεῖν interpungunt, σοὶ ad sequentia referentes. Male. SCHAEF.

τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,
τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.
ΚΡ. τί δ' ἐστὶν, ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;
ΦΥ. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ. τὸ γὰρ
πρᾶγμ' οὔτ' ἔδρασ', οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν·
οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.
ΚΡ. εὖ γε στοχάζει, κἀποφράγνυσαι κύκλῳ
τὸ πρᾶγμα. δηλοῖς δ' ὥς τι σημαίνων νέον.
ΦΥ. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ' ὄκνον πολύν.
ΚΡ. οὔκουν ἐρεῖς ποτ', εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;
ΦΥ. καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως
θάψας βέβηκε, κἀπὶ χρωτὶ διψίαν
κόνιν παλύνας, κἀφαγιστεύσας ἃ χρή.
ΚΡ. τί φής; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;
ΦΥ. οὐκ οἶδ'· ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῆδος ἦν

235. πεπραγμένος La. πεφραγμένος R. V.

238. πρῶτα. Turnebus e Triclinio pessime πάντα. Parmeno servus, apud Terentium in Eunucho, V. 5. *Here, primum te arbitrari id quod res est velim: Quicquid hujus factum 'st, culpa non factum 'st mea.* Pari modo Sostrata marito suo ait in Heautontim. IV. 1. *Primum hoc te oro, ne quid credas me advorsum edictum tuum Facere esse ausam.* BRUNCK.

(261) 242. σημανῶν. Sic E. T. August. ut legendum esse monuerat Valckenarius ad Phoen. p. 384. Apud Terentium Syrus servus, audita praemunitione Sostratae, eamdem conjecturam facit: *Nescio quid peccati portat haec purgatio.* BRUNCK. σημανῶν R. V. σημαίνων La. Ald. Vulgatam non spernendam esse, et reddendam *indicare volens*, monet Hermannus.

243. τοι] σοι R.

244. ἄπει. Vid. Oedip. Tyr. 431.

245. Citat h. v. vel 429. Eustath. Il. Η. p. 666, 57.

247. κἀφαγιστεύσας. glossa in T. ἐπ' ἐκεῖνον καθοσιώσας. Recte. Est enim, ut supra observavi καὶ ἐφαγιστεύσας. In minoribus scholiis glossam hanc dedi ex August. cod. ubi minus bene περὶ ἐκεῖνον — ἃ χρή. Sic membr. et Aldus. Triclinius χρῆν. BRUNCK. χρῆν R.

πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ
καὶ χέρσος, ἀῤῥὼξ οὐδ' ἐπημαξευμένη
τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὑργάτης τις ἦν.
ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμὶν ἡμεροσκόπος
δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ·
λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις.
σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς, οὔτε του κυνῶν
ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.
λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοὶ,
φύλαξ ἐλέγχων φύλακα. κἂν ἐγίγνετο
πληγὴ τελευτῶσ'· οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.
εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὑξειργασμένος,
κοὐδεὶς ἐναργὴς, ἀλλ' ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι.
ἦμεν δ' ἕτοιμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν,

250. Suidas: *ΣΤΥΦΛΟΣ δὲ γῆ, ἡ ξηρὰ, καὶ σκληρά.*

251. *ἀῤῥὼξ*] *ἄρωξ* La.

ib. Male interpungebatur *καὶ χέρσος ἀῤῥὼξ, οὐδ'* — Tacite correxit Elmsleius ad Bacch. 1135. *Χέρσος* adjectivum est. HERM.

255. *ὁ μὲν γὰρ*] Sic La. R. V. *οὐδὲν, γὰρ* Ald.

260. *φύλαξ ἐλέγχων φύλακα,* pro *φύλακος ἐλέγχοντος.* (262) Nominativus absolutus per ablativum absolutum Latine reddendus. Hujus schematis exempla protuli ad Aeschyli Persas 120. quibus adde Euripid. Iphig. T. 701. Ione 945. Hippol. 23. utrumque casum eleganter in eadem phrasi jungit Lysias, p. 812. edit. Reiskii: *ὥστε οὐκ ἔτι ὧν οὗτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθε, ἀλλ' ὧν αὐτοὶ λαμβάνετε, χάριν ἴστε, ὥσπερ ὑμεῖς τὰ τούτων μισθοφοροῦντες, ἀλλ' οὐ τούτων τὰ ὑμέτερα κλεπτόντων.* BRUNCK.

263. *ἔφευγε* corruptum videtur. SCHAEF. In *ἔφευγε* consentit La. cum reliquis libris. *ἔφυγε* Porsonus ad Med. 139. *ἔφυγε τῷ μὴ εἰδ.* dedit Hermannus, hac sententia: *unumquemque putabamus fecisse, nullum tamen manifesto, sed effugit ea, quod nesciebamus.*

264. Nescio an antiquius aliud exstet superstitionis illius testimonium, qua diu captae fuerunt septentrionalium omnium

καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὁρκωμοτεῖν,
τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτε τῳ ξυνειδέναι
τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι, μήτ᾽ εἰργασμένῳ.
τέλος δ᾽, ὅτ᾽ οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον,
λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα
νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν. οὐ γὰρ εἴχομεν
οὔτ᾽ ἀντιφωνεῖν, οὔθ᾽ ὅπως δρῶντες καλῶς
πράξαιμεν. ἦν δ᾽ ὁ μῦθος, ὡς ἀνοιστέον
σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο, κοὐχὶ κρυπτέον.
καὶ ταῦτ᾽ ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα
πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν.
πάρειμι δ᾽ ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ᾽ ὅτι.
στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.
ΧΟ. ἄναξ, ἐμοί τοι μή τι καὶ θεήλατον
τοὔργον τόδ᾽ ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι.
ΚΡ. παῦσαι, πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων,

populorum mentes. Nihil in historia notius, quam purgationes, quibus, adhibito sacramento, rei objecta crimina amoliebantur, et innocentiam suam comprobabant. Earum diversa erant genera, quae omnia communi nomine indigitabantur, *Judicium Dei.* Solemnis fuit purgatio *per ferrum candens:* alia *per medium ignem incessus,* qualis fuit Hirporum θαυμαστὴ ἱεροποιΐα, cujus meminit Virgilius Aen. XI. 787. — *et medium freti pietate per ignem Cultores multa premimus vestigia pruna.* BRUNCK.

αἴρειν
ib. αἴρειν] ἔχειν La.

(263) 275. καθαιρεῖ *damnat.* Vocem forensem esse ostendit Pollux VIII. 15. Lysias adv. Agoratum: τὴν μὲν καθαιροῦσαν [ψῆφον] ἐπὶ τὴν ὑστέραν, τὴν δὲ σῴζουσαν ἐπὶ τὴν προτέραν p. 467. Eurip. Orest. 862. καθεῖλον ἡμᾶς. MUSG.

276. ἑκοῦσιν] ἑκοῦσιν δ᾽ La.

277. Haec nuntio continuant La. R. cum Ald.

280. Ordo est, παῦσαι λέγων, πρὶν — BRUNCK. Λέγων ad μεστῶσαι referendum est. Graeci enim, ubi participium vel adjectivum infinitivo jungant, casum, qui praecesserat, ad quemque illud pertinet, servare solent. Sic El. 1132, 33. Vid. Matthiae Gr. Gr. §. 535. Minus bene Brunck. ERF.

μὴ 'φευρεθῇς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα.
λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτὰ, δαίμονας λέγων
πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην
ἔκρυπτον αὐτὸν, ὅστις ἀμφικίονας
ναοὺς πυρώσων ἦλθε, κἀναθήματα
καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;
ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
ἄνδρες μόλις φέροντες ἐῤῥόθουν ἐμοὶ,
κρυφῇ κάρα σείοντες· οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ

281. Eustath. Od. *B.* p. 1431, 24. τὸ δὲ τὸν ὑπεργήρων καὶ πολύνουν εἶναι, ἀπαιτεῖ πάντως, ὁ κατὰ φύσιν ὀρθὸς λόγος, ὡς ὅγε ἑτεροῖος γέρων ἀκούσοι ἂν πόθεν τὸ, μὴ 'φευρεθῇς ἄ. τ. κ. γ. ἅ.

284. ὑπερτιμῶντας La.

285. Eustath. Il. Θ. p. 706, 21. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι παρὰ Ἡροδότῳ πυρῶσαι κεῖται τὸ ἐμπρῆσαι ἐν τῷ, πυρώσω τὰς Ἀθήνας. Κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ, Ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων ἦλθεν, ἤγουν καύσων. Ἔνθα ναοὶ ἀμφικίονες ἐῤῥέθησαν, οἱ ὡς καὶ μεχρὶ νῦν ἐνιαχοῦ φαίνεται, κύκλῳ ὑπὸ κιόνων περιεχόμενοι, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, κυκληδὸν, ὃ κεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

287. Interpunctione mutanda καὶ γῆν ἐκείνων ad πυρώσων retraxi. SCHAEF.

ib. διασκεδῶν La. Ald.

288. Pro ἢ vulgo ἤ. Sed refertur ad πότερον v. 284. SCHAEF. Hoc negat Hermannus.

289. Hoc dicit: *Sed haec mihi jam prius de urbe iterarunt quidam timida voce, clam caput quassantes, nec patienter jugum ferentes, ut qui me amarent.* Vid. Diss. de ellipsi et pleonasmo in Wolfii Mus. Stud. Ant. p. 155. Hoc enim vult Creon, quod chorus sentiat, justo saevius esse illud de Polynice edictum, eam communem esse civium sententiam se jam ex aliis quibusdam cognovisse, qui id aegre et timide (264) sibi retulerint, quum ipsi clam vituperent decreta sua. HERM.

291. Eustath. Il. *K.* p. 824, 32. Παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ,

λόφον δικαίως εἶχον, ὡς στέργειν ἐμέ.
ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς
παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος,
κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν·
πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,
καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην.
ἀλλ' εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
εὖ τοῦτ' ἐπίστασ', ὅρκιος δέ σοι λέγω,
εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς,
οὐχ ὑμὶν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν,
ἵν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον,
τὸ λοιπὸν ἁρπάζητε, καὶ μάθηθ', ὅτι
οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως φέρειν, ὡς λόφου ἐν τοῖς ζώοις ὄντος, τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον μέρους, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός. Vide Il. Ψ. p. 1313, 32. Od. Ε. p. 1536, 48. Κ. 1653, 5.

292. Aut memoria falsus, aut pravo exemplari usus Eustathius hunc locum respiciens ter diversae lectionis meminit, quae metro nequaquam accommodari potest: κάρα σείοντες, οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως εἶχον. BRUNCK.

ων
299. βροτους La.

304. ἔτ'] Sic La. εἴτ' Ald.

308. ὑμὶν] ὑμῖν La. ὕμιν Ald.

311. ἁρπάζητε La. V. ἁρπάζοιτε R. Vulgo ἁρπάξητε. Mox μάθοιθ' R.

ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.
ΦΥ. εἰπεῖν τι δώσεις, ἢ στραφεὶς οὕτως ἴω;
ΚΡ. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;
ΦΥ. ἐν τοῖσιν ὠσὶν, ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει;
ΚΡ. τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;
ΦΥ. ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ.
ΚΡ. οἴμ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.
ΦΥ. οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.

313. s. Erfurdtius: „τοὺς πλείονας. Nota articulum sequente particula ἤ. Sic Oed. Col. 795. ἐν δὲ τῷ λέγειν Κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλεῖον' ἢ σωτήρια." Sane notandus articuli usus, cujus κριτήριον habeo hanc verborum inversionem: πλείονας τοὺς ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ τοὺς σεσωσμένους, τὰ κακὰ ἂν λάβοις πλείονα ἢ τὰ σωτήρια. SCHAEF. (265)

315. εἰπεῖν δεδώσεις (τι) La.

316. Delevi comma vulgo post νῦν positum, referens καὶ νῦν ad ea quae sequuntur. SCHAEF.

317. δάκνῃ La. R. Ald.

318. τί δέ; ῥυθμίζεις — Sic in August. in E. πῇ δὲ — Membr. ut impressi, τί δαί. Triclinii glossa, διὰ τὸ μέτρον. Absque hoc sartum est metrum: vocalis brevis ante ρ producitur. Vide ad Oed. T. 847. Hunc versum Grotius nescio unde, sed mire depravatum, inter Sophoclis incerta fragmenta retulit: Τί δαὶ, ῥιπίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὀπί. eumque sic vertit: *Tua verba vero suscitant luctus meos.* BRUNCK. τί δαί; Plutarch. t. II. p. 509, C. τί δέ; autem recte habet Plutarchi ed. Ald. p. 504. Totius versus metrum et sensum pessundedit Grotius excerpt. p. 139. PORS. τί δαὶ La. R.

319. ὁ δρῶν σ'] ὁ (pr. οὐ) δρῶν σ' La. V. σ' deest Ald.

320. λάλημα. Id est λαλητής. Res pro persona. Sic in Aj. 381. 389. Ulysses ἄλημα appellatur. BRUNCK.

321. εἰμὶ ποιήσας ποτέ. Sic optime in E. Aldus et membr. οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ. In T. τοῦτο ποιήσας ἐγώ. Unde Valckenarius ad Phoen. p. 269. conjiciebat legendum τοῦτο ποιήσας ἔχω. BRUNCK. οὔκουν τό γ' ἔργον cum Reiskio Hermannus. La. cum Aldo consentit.

ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς.
ΦΥ. φεῦ·
ἦ δεινὸν, ᾧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν.
ΚΡ. κόμψευε νῦν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἐξερεῖθ', ὅτι
τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.
ΦΥ. ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστ'· ἐὰν δέ τοι
ληφθῇ τε καὶ μὴ, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με.
καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
σωθεὶς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

Πολλὰ τὰ δεινὰ, κοὐδὲν ἀν- στροφὴ α'.
θρώπου δεινότερον πέλει.
τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν
πόντου χειμερίῳ νότῳ
χωρεῖ, περιβρυχίοισι
περῶν ὑπ' οἴδμασι·
θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται,
ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος,

323. ᾧ δοκεῖ γε. Sic in E. ut apud scholiastam. Ceteri
ἦν η
ut vulgo, ἦν δοκῇ γε. BRUNCK. ὧι δοκεῖ γε — δοκεῖ La.

324. Κόμψευε τὴν δόκησιν Moschopul. p. 20, 62. PORS.

(266) 326. τὰ δειλὰ κέρδη. Perperam in impressis τὰ δεινά. BRUNCK. Et in MSStis. δειλὰ est varia lectio, sive correctio, in scholiis memorata.

τ
327. σοι La.

334. τοῦτο. Id est κατὰ τοῦτο. BRUNCK.

337. περῶν. Sic E. T. gl. διερχόμενος. Perperam in aliis πτερῶν. — ἐπ' οἴδμασι. Sic etiam E. alii ὑπ' οἴδμασι. BRUNCK. περῶν ὑπ' La. R. V.

340. ἰλλομένων. Aldus et membr. πιλλομένων. Ceteri

ἱππείῳ γένει πολεύων.
κουφονόων τε φῦλον ὀρ- ἀντιστρ. α'.
νίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει,
καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη,
πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν
σπείραισι δικτυοκλώστοις,
περιφραδὴς ἀνήρ·
κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου
θηρὸς ὀρεσσιβάτα, λασιαύχενά θ'
ἵππον ἄξεται ἀμφίλοφον ζυγὸν,
οὔρειόν τ' ἀδμῆτα ταῦρον.
καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν στροφὴ β'.
φρόνημα, καὶ ἀστυνόμους

εἰλομένων. Vide doctos viros ad Timaei glossam in Lex. Platon. γῆν ἰλλομένην. BRUNCK. ἀποτρύετ' ἀπλομένων La. qui γρ. ἰλλομένων in marg. εἰλημένων R. εἰλομένων V.

341. ἔτος εἰς ἔτος. Sic tres codd. ut legendum esse metrica ratio evincit. In membr. ut apud Aldum, ἔτους εἰς ἔτος. BRUNCK. ἔτος εἰς ἔτος La. Lb. Lc. R. Mox πολεῦον La. Lb. Lc. V. πολεύον R.

343. κουφονόων. Libri omnes κουφονέων mendose. BR. κοῦφον ἐὸν La. pr. κουφονέων La. em. κοῦφαν νέὸν R.

o
344. ἀμφιβαλὼν La. qui mox forte ἔχει pr.

345. θηρίων τ' ἀγρίων ἔθνη. Aldus et membr. καὶ θη- (267) ρῶν ἀγρίων ἔθνη. In E. καὶ θηρίων. BRUNCK. καὶ θηρίων V.

348. Eustath. Il. *Α.* p. 135. *Δῆλον δὲ ὅτι τοῦ περιφραδέως προυπάρχει τὸ φραδὴς φραδέος ἀπὸ τοῦ φράζω· ὡς τὸ, Φραδέος νόου ἔργα τέτυκται· ὅθεν σύνθετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀριφραδὴς ἀνὴρ, καὶ ὁ πρὸς διαστολὴν αὐτοῦ βαρυνόμενος Ἀριφράδης τὸ κύριον.*

350. ὀρεσιβάτα La. litera in fine erasa.

351. ὑπάξεται. Metro flagitante praepositionem restitui a librariis omissam. Aldus et veteres codd. habent ἄξεται. Triclinii interpolationes nihil moror. BRUNCK. ἔξεται La. ἄξετ' V.

353. ἀκμῆτα La. et R. cum gl. ἀδάμαστον.

ὀργὰς ἐδιδάξατο, καὶ
δυσαύλων πάγων
αἴθρια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη.
παντοπόρος, ἄπορος
ἐπ᾽ οὐδὲν ἔρχεται
τὸ μέλλον· Ἅιδα μόνον
φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται·
νόσων δ᾽ ἀμηχάνων φυγὰς
ξυμπέφρασται.
σοφόν τι τὸ μηχανόεν   ἀντιστρ. β΄.
τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ᾽ ἔχων
ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἐσθ-
λὸν ἕρπει· νόμους
παρείρων χθονὸς, θεῶν τ᾽ ἔνορκον δίκαν,
ὑψίπολις· ἄπολις,
ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν

358. Citat Eustath. Il. *H*. p. 692, 55.

ον
361. αἴδαι μόνωι La.

(268) 368. παρείρων. gl. ὁ φυλάττων τοὺς ἐν γῇ ὄντας νόμους. Verum non video quî significationem hanc verbum παρείρειν induere possit. 'Aliàs significat *inserere*. Locus vitii suspectus esse possit, tametsi in codd. scripturae nulla observatur varietas. Legendum forte νόμους εὐωρῶν. BR.

ib. παρείρων. F. γὰρ αἴρων, i. e. ἀνέχων, τιμῶν. V. Aristophanes Ran. v. 378. ubi αἴρειν Glossae interpretantur ὑψοῦν, μεγαλύνειν. SCHAEF. Hermannus, posito „verbi παρείρειν propriam notionem esse, *inserere*, ita ut particula παρὰ adsignificet, praeter illa, quae jam adsunt, accedere id, quod inseratur, ut ad rem ipsam non pertinens" totum locum sic interpretatur: *Mirum in modum sollers inveniendis artibus, modo mala, modo bona sectatur, eminens civis, si isti sollertiae insuper addit legum patriae jurisque jurandi observantiam; inutilis, si temeritati indulgens inhonestis studet.*

370. ἄπολις δ᾽ ὅτῳ — Adversativam particulam male omittunt membr. et Aldus. BRUNCK. δ᾽ habet V.

ξύνεστι, τόλμας χάριν.
μήτ' ἐμοὶ παρέστιος
γένοιτο, μήτ' ἴσον φρονῶν,
ὃς τάδ' ἔρδει.
ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
τόδε. πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην;
ὦ δύστηνος, καὶ δυστήνου
πατρὸς Οἰδιπόδα, τί ποτ'; οὐ δή που
σέ γ' ἀπιστοῦσαν
τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις,
καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;
ΦΥ. Ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη.
τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων;
ΧΟ. ὅδ' ἐκ δόμων ἄψορρος εἰς δέον περᾷ.
ΚΡ. τί δ' ἔστι; ποίᾳ ξύμμετρος προὔβην τύχῃ;
ΦΥ. ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον.
ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ

378. s. Negativa ante *εἶναι* Erfurdtium offendit. Sine causa, opinor. Longinus Sect. XXVIII. in. *Καὶ μέντοι καὶ ἡ περίφρασις ὡς οὐχ ὑψηλοποιὸν, οὐδεὶς ἄν, οἶμαι, διστάσειεν.* SCHAEF.

382. *βασιλείοισιν*] *βασιλείοις* La. Ald.

384. *ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη.* Sic legendum esse ex more poëtarum Atticorum et indole linguae nemo non videre poterat. Articulus in membranis praepostero loco positus, in aliis codd. plane omissus est. Prava est utraque lectio: *Ἥδ' ἔστ' ἐκεῖν' ἡ τοὔργον ἐξειργασμένη. Ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἐξειργασμένη. ἡ 'ξειργασμένη*, ut infra, 558. *ἡ 'ξαμαρτία*, pro *ἡ ἐξαμαρτία*. BRUNCK. *ἐκείνη τοὔργον* (269) *ἐξ.* La. R.

386. *δέον*] *μέσον* La. R.

387. *προὔβη τύχῃ.* Haec est optima codicum omnium lectio. In impressis *δίκῃ*. *ξύμμετρος*. gl. *εὔκαιρος*. BRUNCK. Cum scholiastes *προὔβην* legisse videatur, Christianus Carol. Reisigius, juvenis harum litterarum studiosissimus, probabiliter

σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ,
ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε.
ἀλλ', ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ,
ἥκω, δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος,
κόρην ἄγων τήνδ', ἣ καθευρέθη τάφον
κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο.
ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον, οὐκ ἄλλου τόδε.
καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτὸς, ὡς θέλεις, λαβὼν,
καὶ κρῖνε, κἀξέλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν.
ΚΡ. ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ πόθεν λαβών;
ΦΥ. αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε. πάντ' ἐπίστασαι.
ΚΡ. ἦ καὶ ξυνίης, καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς;
ΦΥ. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν

corrigit ποίᾳ ξύμμετρος προὔβην τύχῃ; SCHAEF. ἐξέβην (προύβην) τύχης La. ἐξέβην τύχῃ R.

390. ἥιξειν La.

392. ἐλπίδα La. pr.

394. ὅρκων (ο) La.

398. θέλεις] θέλεις (ἐ) La.

400. Interrogationis notam post τρόπῳ delevit Hermannus, idem esse monens, ac si addita copula, πόθεν καὶ τίνι τρόπῳ, scriptum esset.

402. ἔθαπτεν. πάντ' ἐπίστασαι La. Illud ἐπίστασαι pro ἐπίστασο conjecerat Hermannus.

403. ξυνιεῖς. Codd. alii ξυνίεις, alii ξυνίης. Vid. ad Oed. T. 628. BRUNCK. ξυνίεις La. Lb. R.

404. ταύτην γ' ἰδὼν — sic legendum. ὀρθῶς λέγω ἃ φημὶ, ἰδών γε ταύτην θάπτουσαν. Perperam codd. plerique
(270) et Aldus ἴδον, August. εἶδον. Dawesius Miscell. Crit. p. 267. emendaverat ἰδεῖν, quod per se quidem bonum est, minus tamen probabile quam ἰδών. BRUNCK. γ' ἴδον La. Lb. γ' εἶδον R.

ib. Eustath. Il. Δ. pag. 148. Ἰστέον δὲ ὅτι ὡς ἐν τῷ,

ἀπεῖπας. ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω;
ΚΡ. καὶ πῶς ὁρᾶται, κἀπίληπτος εὑρέθη;
ΦΥ. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. ὅπως γὰρ ἥκομεν,
πρὸς σοῦ τὰ δεῖν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,
πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν
νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,
καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ, μὴ βάλῃ, πεφευγότες,
ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις
κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου.
χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον, ἔς τ' ἐν αἰθέρι
μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,
καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς
τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος,

Ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας, οὕτω δοκεῖ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ, ὃν σὺ τὰν νεκρὸν ἀπεῖπας. περιττὸν εἶναι τὸ ἄρθρον.

405. $\overset{\text{ὡς}}{\text{ἆρ'}}$ ἔνδηλα La. ὡς ἔνδηλα R.

406. Pro εὑρέθη scribendum mihi videri ἡρέθη, monui ad Gregor. Cor. p. 532. sq. SCHAEF. $\overset{\text{η}}{\text{εὑρέθη}}$ La. ἡρέθη recepit Hermannus.

407. τοιοῦτον γὰρ ἦν R.

408. ἐπηπειλημένοι] ηπειλη in rasura La.

409. σείραντες R.

412. ἀφ' αὐτοῦ. Codd. et impressi ἀπ' αὐτοῦ male. Vide Orvillium ad Charit. p. 328. μὴ βάλοι Stephanus edidit ad structurae legem, recte. Perperam in aliis libris μὴ βάλῃ. BR. βάλῃ La. R.

414. ἀφειδήσοι genuinum nunc puto. Conf. simillimam constructionem Philoct. v. 376. SCHAEF.

415. ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη. Adumbratum hoc ex Homerico versu Il. Θ. Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, observante Eustathio p. 698. BRUNCK.

416. Eustath. Il. Θ. p. 698, 26. Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει καὶ ἑξῆς, ὁ παραφράζων Σοφοκλῆς, φησὶν, ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος.

418. Eustath. Il. Α. p. 151. Ὑγρότης δὲ εἰρήνην καὶ

πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
ὕλης πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας
αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.
καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἡ παῖς ὁρᾶται, κἀνακωκύει πικρᾶς
ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος·
οὕτω δὲ χαὔτη, ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν,
γόοισιν ἐξῴμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
ἠρᾶτο τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις.
καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν,
ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου

σύμβασιν ἀέρι καὶ Διὶ οὐκ οἶδε ποιεῖν, ἀλλὰ μάλιστα μάχην, ὡς ἡ φύσις τοῦ πράγματος παριστᾷ· συγχέει γὰρ μᾶλλον τὸ περιέχον, καὶ συγκροτεῖ τὴν ἔριν τῷ ἀέρι, τὴν τοῦ αἰθέρος ἀφανίζων ἱλαρότητα, καὶ ταῖς κάτωθεν ἀναθυμιάσεσιν, ἄχος οὐράνιον κατὰ τὴν τραγῳδίαν γίνεται.

ib. οὐράνιον ἄχος *ingens malum*. Aj. 196. ἄταν οὐρανίαν, Aeschyl. Pers. 571. οὐράνι' ἄχη. ERF. Vide Anecdota Bek-
(271) keri p. 4, 20. 400, ult. Suid. in Ἀνεβόησεν. Simili metaphora ἀέριον, ἀερόεν, ἠερόεν pro μέγα usurpatum notant grammatici.

419. Citat h. v. ob v. φόβην Eustathius Od. Ψ. pag. 1944, 49.

420. ἔνθ' ἐμεστώθη La.

422. τοῦδ' ἀπαλλαγέντος. gl. τοῦ σκηπτοῦ πεπαυμένου. Nullam causam video cur a librorum omnium lectione discedatur. BRUNCK.

ib. ἀπαλλαγέντος. Hoc quoque olim sine causa sollicitavi. Diodorus Sicul. XIX. c. 53. ἐῴκει γὰρ τοὺς ἐν ἀξιώμασι τῶν ἀνδρῶν ὄντας καὶ δυναμένους πραγμάτων ἀντιλαμβάνεσθαι πάντας σπεύδειν ἐκ ποδῶν ἀπαλλάσσειν. Dionysius Halic. Ant. Rom. VI. c. 51. ἀπαλλακτέον ἡμῖν καὶ ταῦτα τὰ σώματα ἐκποδών. SCHAEF. ἀπαλλαγέντες V.

429. διψὰν ἐκφέρει La. R. sed γρ. διψίαν φέρει La.

430. χαλκέας. Sic optime August. et T. Pessime vulgo χαλκέως. Heathium fugit praeclara hujus loci emendatio a Piersono facta ad Moeridem, p. 296. Confer notam nostram ad comici Nubes 272. BRUNCK. χαλκέας La. R. V.

χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.
χἠμεῖς ἰδόντες ἱέμεσθα, σὺν δέ νιν
θηρώμεθ᾽ εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην·
καὶ τάς τε πρόσθεν, τάς τε νῦν, ἠλέγχομεν
πράξεις· ἄπαρνος δ᾽ οὐδενὸς καθίστατο.
ἀλλ᾽ ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα.
τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι,
ἥδιστον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν,
ἀλγεινόν. ἀλλὰ πάντα ταῦθ᾽ ἥσσω λαβεῖν
ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.
ΚΡ. σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα,
φὴς, ἢ καταρνῇ μὴ δεδρακέναι τάδε;
ΑΝ. καὶ φημὶ δρᾶσαι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
ΚΡ. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν, ᾗ θέλεις,
ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.
σὺ δ᾽, εἰπέ μοι, μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα,
ᾔδης τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;

431. χοαῖσι τρισπόνδοισι] Lacte, vino, et melle. V. Eurip. Orest. 115. Iphig. T. 163. στέφει *honorat*, ut Aj. 93. Eurip. Hec. 128. ERF.

432. χ᾽ ἡμεῖς δ᾽ Ald. sed δ᾽ om. La. R. V. Tum ἱέμεσθα La.

434. τάστε πρόσθε La. τάς γε πρόσθεν Ald.

439. ταῦτα πάνθ᾽ — Sic in E. concinnius quam vulgo (272) πάντα ταῦθ᾽ — BRUNCK.

440. πέφυκεν La.

441. σὲ δή. Subauditur καλῶ, ἀνακρίνω, vel simile verbum. Vide Musgravium ad Eurip. Helenam 555. BRUNCK.

443. κ᾽ οὐ καπαρνοῦμαι τὸ η (μ above, ον below) sic, litera erasa, La.

446. συντόμως La. σύντόμως R.

447. ᾔδης, et v. seq. ᾔδη, ut et v. 460. ἐξῄδη ad Atticismi normam reposui. Vide supra ad v. 18. et ad Oed. T. 433. BRUNCK. ᾔιδει στα La.

ΑΝ. ἤδη. τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.
ΚΡ. καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;
ΑΝ. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,
οἳ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους·
οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ
κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν
νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε
ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη.

448. ᾔδειν La. et mox ἐκφανῆ (μ supra).

450. οὐ γάρ τοι μὴ La. pr.

ib. κηρύσσων Clemens Alex. Strom. IV. p. 585. PORS. qui κηρύξας V. p. 697.

452. τούσδ' — νόμους. Scilic. θάπτεσθαι τοὺς νεκροὺς, ut recte scholiastes. Legem enim justorum mortuis persolvendorum intelligi oportere, satis docet versus proxime antecedens. Sic autem eximie magnanima puella, Creontis illud, καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; tanquam parodiâ ridens. SCHAEF.

455. Ὑπερτρέχειν non est i. q. ὑπερβαίνειν, violare, sed vincere, superiorem esse, νικᾶν, κρατεῖν, ὑπερβάλλειν, ὑπέρτερον εἶναι. Euripides Phoen. v. 581. Valck. ἦν δ' αὖ κρατηθῇς καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερδράμῃ. ubi Valckenar. Epigramma
(273) XXXI. in Athletar. Stat. Σὸν γῆρας νεότητα τεὴν ὑπερέδραμε νίκαις. Apparet igitur, θνητὸν ὄνθ' referendum esse ad Creontem, non, quod placuit aliis, e. c. Valckenario Diatr. Euripid. p. 175. ad Antigonam. Gemellus locus est Euripid. Ion. v. 992. Musgr. καὶ πῶς τὰ κρείσσω, θνητὸς οὖσ', ὑπερδράμω; Musgravius: „θνητὸς οὖσ'. Ita ed. Ald. quod cur in θνητὸς ὢν mutaretur, nulla ratio erat.“ Sic ut recte mutatum sit, tamen fallatur, si quis in nostro loco θνητὸν ὄνθ' de Antigona intelligat. SCHAEF.

456. Οὐ μέντοι νῦν γε — καὶ οὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου ἐφάνη Plutarch. t. II. p. 731. C. Οὐ γάρ τοι νῦν καὶ χθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε Ζῇ πάντα καὶ οὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φανῇ. p. 1074. E. quem hinc corrige, νῦν τε — τοῦτο — φανῇ Aristot. Rhet. I, 14. PORS. In νῦν γε consentiunt La. R. et sic Aristotelis codex optimus.

τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
φρόνημα δείσασ᾽, ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξῄδη, τί δ᾽ οὔ;
κεἰ μὴ σὺ προὐκήρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὔτ᾽ ἐγὼ λέγω.
ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς
ζῇ, πῶς ὅδ᾽ οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
παρ᾽ οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ᾽ ἄν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
μητρὸς θανόντ᾽ ἄθαπτον ἐσχόμην νέκυν,
κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ᾽ οὐκ ἀλγύνομαι.
σοὶ δ᾽ εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

458. ἔγ᾽ οὐκ La.

460. ἐξῄδειν La. ἐξῄδειν R.

462. πρόσθε La.

ib. αὔτ᾽. Sic bene exaratum in nonnullis codd. Gl. αὐτὸ τὸ προαπελθεῖν. Perperam in impressis αὔτ᾽, quod valet αὖτε. BRUNCK. αὖτ᾽ La. R.

467. Vox μητρὸς in antiquis codd. compendiose scripta, unde perperam Aldus edidit ματρὸς, qua de re videndus Valckenarius ad Phoen. p. 6.

ib. ἠνεχόμην. Sic recte Piersonus ad Moeridem p. 176. ut apud comicum in Lysistr. 507. ἠνεχόμεσθα. In membr. ut apud Aldum ἠνσχόμην: in aliis ἰσχόμην. BRUNCK. ἰσχόμην Schaeferus post Porsonum praef. Hec. p. XVIII. ηἰσχόμην La. ἰσχόμην R.

ib. Eustathius Il. E. p. 529. Τὸ δὲ ἀνασχέσθαι καὶ αὐτὸ καθ᾽ αὑτὸ πολλάκις λέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ, Ἀνάσχεο κηδομένη περ. Φράζεται δὲ καὶ ἐν ἁπλότητι δίχα προθέσεως ἔν τε ἄλλοις καὶ ἐν τῷ, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ᾽ ἄθαπτον ἐσχόμην· ἢ καὶ ἄλλως ἠσχόμην διὰ τοῦ η. κατὰ τὸ ἔμελλον ἤμελλον· διεκόνουν διηκόνουν.

469. μῶρα δρῶσα. Sic codd. omnes. Turnebus nescio (274) unde δρᾶσα. BRUNCK.

ΧΟ. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς
τῆς παιδός· εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.
ΚΡ. ἀλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
πίπτειν μάλιστα· καὶ τὸν ἐγκρατέστατον
σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ
θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις.
σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
ἵππους καταρτυθέντας. οὐ γὰρ ἐκπέλει
φρονεῖν μέγ', ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.
αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο,
νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,
τούτοις ἐπαυχεῖν, καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.
ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δ' ἀνήρ,

471. δηλοῖ, id est δηλοῦται. Activum pro passivo: ut Aj. 878. ὡνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς. BRUNCK.

474. πίπτειν. Aldus et membr. minus bene πίπτει. BR. πίπτειν La. R.

475. De vocabulo περισκελὴς vide Lobeckium ad Aj. 648. Hunc et seq. vs. corrupte scriptos habet schol. Homer. Od. α'. 68. HERM.

478. καταρτυθέντας. Verbum hac in re signatum. Themistoclis dictum a Plutarcho refertur: τοὺς τραχυτάτους πώλους, ἀρίστους ἵππους γίγνεσθαι, ὅταν ἧς προσήκει τύχωσι παιδείας καὶ καταρτύσεως. BRUNCK.

ib. Eustathius Il. *Α*. p. 55. Ἰστέον δὲ, ὅτι εἰς τὸ νοηθῆναι τὴν ῥηθεῖσαν Ὁμηρικὴν γνώμην (Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ) συντελεῖ καὶ τοῦ Σοφοκλέους τὸ, οὐκ ἐκπέλει φρονεῖν μέγα ὃς δοῦλος ἐστὶ τῶν πέλας. Hesychius: Ἐκπέλει: ἔξεστι.

ib. καταρτυσθέντας R.

479. ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας. Insubide vertit Johnsonus, *qui servus est proximi.* οἱ πέλας sunt *quivis alii*: ὁ πέλας, *alius quivis*. Vide Gatakerum Opp. tom. I. pag. 526. BRUNCK.

483. Deest La.

484. αὕτη Erfurdtius pro vulg. αὐτή. SCHAEF.
ib. αὕτη La. αὐτὴ Ald.

εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη.
ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴθ' ὁμαιμονεστέρας
τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκείου κυρεῖ,
αὐτή τε χἠ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον
μόρου κακίστου· καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον
ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου.
καί νιν καλεῖτ'. ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
λυσσῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν.
φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι κλοπεὺς

485. ἀνατὶ La. Lb. ἀνατεὶ R. Ald. Mox κράτηι La.

486. ὁμαιμονεστέρας ultima litera erasa La. (275)

487. τοῦ παντὸς Ζηνὸς Ἑρκίου. Id est, cognatis omnibus, qui mecum in iisdem aedibus conservantur, et eundem Jovem Penetralem colunt. Vide auctores laudatos ad Hesychii glossam Ἑρκείου Διός. Ceterum ordo est: ἀλλ' εἴτε κυρεῖ ἀδελφῆς, εἴτε ὁμαιμονεστέρας ἡμῖν τοῦ παντὸς Ζηνὸς Ἑρκίου. Meras nugas agit novus editor Pentalogiae in longa ad hunc locum nota, quam bene saltem conclusit merita derisione Gallici interpretis. ὁμαιμονεστέρας in codd. meis omnibus reperi. Si qui sunt alii in quibus ὁμαιμονεστέρα scriptum sit, librarii errori varietas imputanda est. Tragici verba non aliter interpretamur ac Eustathius, p. 1930. χρῆσις δὲ Ἑρκείου Διὸς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἔνθα Ἑρκεῖον Δία ἐκεῖνος τοὺς ἐν οἴκῳ πάντας δηλοῖ. BRUNCK. Ἑρκείου Lb. ἑρκίου La. R. Seidlerus: *sive sororis, sive alius ex tota domo mea mihi propinquioris feminae filia erit*, qualis sit mater aut filia.

488. ἀλύξετον. gl. ἐκφεύξετον. Quo significare voluit grammaticus patrios casus μόρου κακίστου pendere a suppressa praepositione ἐξ. Ellipsin non agnoscit Eustathius p. 710. ὅτι δὲ τὸ ἀλύξαι οὐ μόνον κοινότερον αἰτιατικῇ συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ γενικῇ, δηλοῖ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, Οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου. BRUNCK. Vid. Electr. 626.

492. ἐπήβολον φρενῶν. Porphyrius Quaest. Homer. I. τὸ ἐπήβολος σημαίνει τὸν ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ. Citat deinde ἐπήβολον φρενῶν ex Nostri Alcmaeone. [v. Fr. 1.] Maximus Tyr. Diss. XXIV. ἀρετῆς ἐπήβολον. MUSGR.

493. κλοπεὺς legitur etiam Philoct. v. 77. SCHAEF. Citat ob v. κλοπεὺς Eustath. Od. X. p. 1931, 8. Locum sic interpretatur Erfurdtius: *Mens eorum, qui in tenebris pravi ali-*

τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.
μισῶ γε μέντοι χὤταν ἐν κακοῖσί τις
ἁλοὺς, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ.
ΑΝ. θέλεις τι μεῖζον, ἢ κατακτεῖναί μ' ἑλών;
ΚΡ. ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων, ἅπαντ' ἔχω.
ΑΝ. τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
ἀρεστὸν οὐδὲν, μηδ' ἀρεσθείη ποτέ·
οὕτω δὲ καὶ σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.
καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον
κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
τιθεῖσα; τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν
λέγοιτ' ἂν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.
ἀλλ' ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,
κἄξεστιν αὐτῇ δρᾶν, λέγειν θ', ἃ βούλεται.
ΚΡ. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς.

quid moliuntur, solet prius quam male facta appareant, *celator deprehendi.* i. e. tanquam celatorem se prodere.

ib. εἰρῆσθαι κλοπαῖς R.

(276) 500. ἀρεσθείη] ἀρέστ' εἴη Elmsleius ad Oed. Tyr. 322. ἀρεσθείην edidit Hermannus.

501. Citat ob v. ἀφανδάνοντα Eustathius Od. Α. pag. 1417, 18.

504. τοῖσδε τοῦτο. Sic ob euphoniam lego, libris omnibus invitis, in quibus τούτοις τοῦτο. Perpetua confusio est pronominum οἵδε et οὗτοι. Statim v. 509. ubi Aldus et plerique libri habent ὁρῶσι χ' οἵδε, in E. scriptum ὁρῶσι χ' οὗτοι. BRUNCK. Veterem scripturam revocavit Schaeferus, provocans ad Melet. Crit. I. p. 133.

ib. ἁνδάνει La. Lb. Lc.

505. ἐγκλείσοι. Scribendum puto ἐγκλείοι, *clauderet.* Erfurdtii emendatio, ipsa quoque satis commoda, etsi non melior ἐγκλείσαι, est *clausisset.* SCHAEF. Eustath. Od. Α. p. 1391, pen. Ὅτι δὲ τὸ σιγᾶν ἐγκλεισμῷ λόγου ἔοικε, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς, εἰπὼν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.

507. δρᾶν om. La. R. sed in La. additum m. s.

ΑΝ. ὁρῶσι χοἵδε· σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα.
ΚΡ. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδῇ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;
ΑΝ. οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.
ΚΡ. οὔκουν ὅμαιμος χὠ καταντίον θανών;
ΑΝ. ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε, καὶ ταὐτοῦ πατρός.
ΚΡ. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν;
ΑΝ. οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς.
ΚΡ. εἴ τοί σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.
ΑΝ. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο.
ΚΡ. πορθῶν δὲ τήνδε γῆν· ὁ δ', ἀντιστὰς ὕπερ.

509. οἵδε] οὗτοι La. R. Tum ὑπίλλουσιν La. ὑπείλουσι R.

ibid. Eustath. Od. Σ. p. 1834, 53. σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα, ἤγουν, ὑποβάλλουσι. κλείοντες οἷα ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες. Explicat Hemsterhusius apud Ruhnkenium in Timaei Lex. p. 52. *Tibi autem subjiciunt, subvolvunt quasi, atque adeo obnoxium habent os dicendique libertatem.*

512. χὠ καταντίον θανών. Eteocles nempe. Sic membr. et Aldus. In aliis χὠ κατὰ χθονὸς θανὼν, inepte; male positis hîc vocibus, quae ad v. 515. pertinebant. BRUNCK. κατὰ χθονὸς V.

514. δυσσεβῆ. Sic tres codd. optime. In membr. ut apud Aldum δυσσεβεῖ, sensu nullo aut pravo. Sententia est: πῶς δῆτα τιμᾷς τῷ Πολυνείκει χάριν, ἥτις ἐκείνῳ, ἤγουν τῷ (277) Ἐτεοκλεῖ δυσσεβής ἐστιν. Monuit Triclinius nomen δυσσεβῆ ad ἐκείνῳ referri. Bonam lectionem quam ille suppeditabat neglexit Turnebus, alias promptissimus ad pessima quaevis recipienda. BRUNCK. πῶς οὖν ἐ. δυσσεβη τιμαὶ R. δυσσεβῶι τιμαῖς La.

515. ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς. Sic optime E. T. In membr. et apud Aldum ὁ κατθανὼν νέκυς, quod ineptum est, quum de utroque fratre perinde intelligi possit. At hîc significatur Eteocles, cui justa peracta fuerant, quique proinde perspicue designatur his verbis, ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς. BRUNCK. Et hic veterem scripturam praetulit Schaeferus.

516. εἴ τι σφ' R.

518. πορθῶν δὲ τήνδε γῆν La. Aug. πορθῶν δὲ τήν γε (corr. δὲ) γῆν R. πορθῶν γε alii.

ΑΝ. ὅμως ὅ γ' Ἅιδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ.
ΚΡ. ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον.
ΑΝ. τίς οἶδεν, εἰ κάτω 'στὶν εὐαγῆ τάδε;
ΚΡ. οὔτοι ποθ' οὑχθρὸς, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος.
ΑΝ. οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.
ΚΡ. κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει
κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή.
ΧΟ. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη,
φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη,
νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν
ῥέθος αἰσχύνει,
τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.
ΚΡ. σὺ δ', ἣ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν', ὑφειμένη

519. τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ. Proba haec lectio scholiastae debetur. Codd. omnes, τοὺς νόμους τούτους. BR. τούτους La. cum γρ. τοὺς νόμους ἴσους.

520. λαχεῖν ἴσον. E praeced. versu repetendum verbum ποθεῖ. ἀλλ' οὐ ποθεῖ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον. Perperam Aldus et membr. λαχεῖν ἴσος. In E. λαβεῖν ἴσον, ex frequenti librariorum lapsu in permutandis λαβεῖν et λαχεῖν. BRUNCK. ἴσος La. ἴσον R. V. Revocavi ἴσος. Ad λαχεῖν enim ex praecedente v. τοὺς νόμους τούτους intelligendum. Bonus, inquit, non par est malo ad consequendum ea, quae debita sibi poscunt mortui. HERMAN.

521. τίς οἶδεν. Sic codd. sine particula quam Aldus inseruit. εὐαγῆ. gl. ἀποδεκτὰ, εὐσεβῆ. BRUNCK. τις οἶδεν La. R.

522. οὐδ' ὅταν θάνῃ. Perperam libri omnes οὔθ' ὅταν. BRUNCK. οὐδ' ὅταν La.

527. δάκρυ' εἰβομένη. Perperam Aldus et membr. δάκρυα λειβομένα. BRUNCK. cum Aldo concordant La. R. εἰβομένη primus edidit Turnebus.

(278) 530. Citat Eustathius Il. *I.* p. 768, 40. ob v. εὐῶπα.

531. ὑφημένη. Sic legisse videtur antiquus enarrator; et proba est haec lectio. Libri omnes nostri praeferunt ὑφειμένη, quod non prorsus damnandum. Eurip. Herc. Fur. 71. Οἵ θ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς Σώζω νεοσσοὺς, ὄρνις ὡς ὑφειμένη. Hesych. ὑφειμένος, καθειμένος, ταπεινός. BRUNCK. ἣ κατ' οἴκουσ' — ὑφειμένη La. R.

λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
τρέφων δύ' ἄτα, κἀπαναστάσεις θρόνων,
φέρ', εἰπὲ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
φήσεις μετασχεῖν, ἢ 'ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι;
ΙΣ. δέδρακα τοὔργον, εἴπερ ἥδ' ὁμοῤῥοθεῖ,
καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.
ΑΝ. ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην.
ΙΣ. ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.
ΑΝ. ὧν τοὔργον, Ἅιδης χοἰ κάτω ξυνίστορες·
λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.
ΙΣ. μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ
θανεῖν τε σὺν σοί, τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι.
ΑΝ. μή μοι θάνῃς σὺ κοινά, μηδ' ἃ μὴ 'θιγες
ποιοῦ σεαυτῆς. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.

ib. Ὑφειμένη hic non est ταπεινὴ, ut Brunckio visum. Neque enim adjectivo hic, sed participio opus est. Paulo melius Musgravius, *clam subrepens*. Aptius dixisset, *clam immissa*. HERM.

533. *δύ' ἄτα*. Membr. et Aldus *δύ' ἄτας*. Eadem varietas enotata in Oed. Col. 531. BRUNCK. *ἄτα* L. R.

535. *ἢ 'ξομῆ τὸ μ' εἰδέναι* La. et fere R.

537. *καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας*. In *φέρω* praepositio *σὺν* e praecedenti verbo repetenda *ἀπὸ κοινοῦ*. Est enim tanquam si dixisset *καὶ ξυμμετίσχω καὶ ξυμφέρω*. BR. Dicas potius *τῆς αἰτίας* a *ξυμμετίσχω* pendere.

541. Eustathius Od. *B*. p. 1444, 42. *Τὸ δὲ ἐνέστακται εἴρηται μὲν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑγρῶν, ὡς εἴτις εἴπῃ, εἴ σοι ἐνέστακται τοῦ πατρικοῦ μέλιτος. Οὐκ ἔστι δὲ μακρὰν κακοζήλου διὰ τὸ μὴ προσκεῖσθαί τι σύστοιχον κατὰ ἀκολουθίαν τροπῆς: Ὅμοιον καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, Σύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη, ὅ ἐστι συγκοινωνόν· οὐδ' ἐνταῦθα γὰρ κεῖται θαλασσία τις λέξις συγγενὴς πρὸς τὸ σύμπλουν.*

ξη

544. *τὸ μ' οὐ* La.

546. *μήθ'*] *μὴ δ'* La.

ΙΣ. καὶ τίς βίος μοι, σοῦ λελειμμένῃ, φίλος;
ΑΝ. Κρέοντ᾿ ἐρώτα. τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.
ΙΣ. τί ταῦτ᾿ ἀνιᾷς μ᾿, οὐδὲν ὠφελουμένη;
ΑΝ. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ᾿, εἰ γέλωτ᾿ ἐν σοὶ γελῶ.
ΙΣ. τί δῆτ᾿ ἂν ἀλλὰ νῦν σ᾿ ἔτ᾿ ὠφελοῖμ᾿ ἐγώ;
ΑΝ. σῶσον σεαυτήν. οὐ φθονῶ σ᾿ ὑπεκφυγεῖν.
ΙΣ. οἴμοι τάλαινα, κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;
ΑΝ. σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν· ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.
ΙΣ. ἀλλ᾿ οὐκ ἐπ᾿ ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.
ΑΝ. καλῶς σὺ μὲν τοῖς· τοῖς δ᾿ ἐγὼ ᾿δόκουν φρονεῖν.
ΙΣ. καὶ μὴν ἴση νῷν ἐστὶν ἡ ᾿ξαμαρτία.
ΑΝ. θάρσει. σὺ μὲν ζῇς· ἡ δ᾿ ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν.
ΚΡ. τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν ἀρτίως
ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ᾿ ἀφ᾿ οὗ τὰ πρῶτ᾿ ἔφυ.

551. *ἀλγοῦσα μὲν* — gl. *εἰ, ὥσπερ οἴει, σὺν γέλωτι ταῦτα προφέρω σοι, λυπουμένη προφέρω.* BRUNCK.

552. *σ᾿ ἐπωφελοῖμ᾿.* Sic bene in E. In aliis *σ᾿ ἔτ᾿ ὠφελοῖμ᾿*, vel, quod deterius est, *σέ τ᾿ ὠφελοῖμ᾿.* BRUNCK. *σε τ᾿ ὠφελοῖμ᾿* La.

557. *καλῶς σὺ μέντοι.* Sic optime scholiastes. E praecedenti nomine *λόγοις* assumendum verbum *ἔλεγες*. In membr. et in Aldina *σὺ μὲν τοῖς*. In E. T. *σὺ μὲν θοῦ*, cum glossa, *ἤγουν ἄριστα τούτοις προσετέθης ἐν μόνῳ λόγῳ, καὶ οὐκ ἐφρόνεις ὥσπερ ἐγώ.* In August. *σὺ μέν θ᾿ οὔ*, superscriptum *ἡ οὐ*. Unde hanc lectionem elicias: *καλῶς σὺ μέν τ᾿ οὔ*. id est, *σὺ μέν τοι οὐ καλῶς ἔλεγες*: quod a sensu nostrae lectionis non multum abludit: quippe nostra morata est, nimirum ironica; et idcirco melior. BRUNCK. *καλῶς σὺ μὲν τοῖς* La. pr. *καλῶς σὺ μέν τοι* La. em. *καλῶς σὺ μέντ᾿ οἴου* R. *καλῶς σὺ μὲν θοῦ· τοῖς δ᾿* V.

ib. *τοῖς δ᾿.* Sic cum Erfurdtio dedi. Vulgo *τοῖσδ᾿*. Scholiastes *τούτοις δέ*. SCHAEF.

559. *θάῤῥει* R.

560. Eustath. Il. Θ. p. 725, 55. *Ὁ δ᾿ αὐτὸς ἐν τῷ τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν οὐ συνήθως συνέταξεν.*

ΙΣ. οὐ γάρ ποτ', ὦ 'ναξ, οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει
νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.
ΚΡ. σοὶ γοῦν, ὅθ' εἵλου ξὺν κακοῖς πράσσειν κακά.
ΙΣ. τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;
ΚΡ. ἀλλ' ΗΔΕ μέντοι μὴ λέγ'· οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι.

563. ὃς ἂν βλαστῇ. Apud Eustathium, p. 720. ὃς ἂν βλαστοῖ, male. In seq. v. πράσσουσιν exhibent E. T. Perperam Aldus πράττουσιν. BRUNCK. βλαστῆι La. qui mox (280) πράσσουσιν.

ib. Apud Plutarch. in Phocione pag. 742. A. et de Ira cohib. p. 460. D. ἀλλ' οὐ γάρ, ὦναξ, et πράξασιν. Apud Gregor. de Dial. Ion. §. 29. ἀλλὰ γάρ, ὦναξ et πράττουσιν, sed quidam ejus libri νοῦς, οὐδ' ὃς μένει τοῖς καλῶς πεπραγόσιν. Vulg. βλαστῇ scribendum esse βλάστῃ, Schaeferus auctor est ad Antig. 912. Electr. 1061. HERM.

565. ξὺν κακοῖς. Sic August. optime. Gl. σὺν τῇ ἀδελφῇ. In E. T. σὺν κακῇ. In membr. ut apud Aldum, σὺν κακῷ. Sincerum est quod praetulimus, et tragico stylo congruum: nomen plurale cum emphasi singularem personam notans. Vide ad Oed. T. 366. et 1403. BRUNCK. σὺ γοῦν R. καὶ ηι (sic) σοὶ γοῦν La. Tum σὺν κακοις La. κακῇ V.

566. τί γὰρ] οὐ γὰρ R.

567. ἀλλ' ΗΔΕ μέντοι μὴ λέγ'. Sic legendum. Materialiter, ut aiunt, positum est hic ἥδε, repetitum ex τῆσδ' in praec. versu. Optima glossa est in August. τὸ ἥδε. Id est, ἀλλὰ μέντοι μὴ λέγε τὸ ἥδε. In membr. et T. ut apud Aldum, ἀλλ' ἥδε μέν σοι μὴ λέγ'. In E. ἀλλ' ἥδε μέν τοι σοὶ μὴ λέγ'. Nemo non videt μέντοι unice verum esse. Saepissime σοι et τοι commutantur, unde orta obscuritas Aldinae lectionis, quae tamen longe praeferenda absurdae conjecturae nuperi Parisini editoris, qui post μέν σοί, reticentiam esse fingit, et pro μὴ λέγε, μὴ ἄλεγε legit, duplici elisione, hoc sensu: *sed haec quidem tibi . . . desine curare. non enim jam est.* Ἀποσιωπήσεως plurima exempla sunt apud hunc tragicum. Verum quotiescunque hac figura utuntur poetae vel oratores, quivis vel obtusior ex ante dictis, vel ex affectu loquentis personae, perspicit quidnam sit, quod supprimatur. At hic nemo, opinor, divinaverit quid additurus erat Creon post haec verba, *Sed haec quidem tibi . . .* nisi ejus sermonem emendator abrupisset. BRUNCK. ἀλλ' ἥδε μέν σοι La.

ΙΣ. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;
ΚΡ. ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι.
ΙΣ. οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα.
ΚΡ. κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱάσιν στυγῶ.
ΙΣ. ὦ φίλταθ' Αἷμον, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ.
ΚΡ. ἄγαν γε λυπεῖς, καὶ σὺ, καὶ τὸ σὸν λέχος.
ΙΣ. ἦ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον;
ΚΡ. Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφυ.
ΙΣ. δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.
ΚΡ. καὶ σοί γε κἀμοί. μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν

568. **κτανεῖς** R. Tum **νυμφια** La. sine acc.

569. ἀρώσιμοι. Perperam Aldus et membr. ἀρώσιμαι. Vide Taubmannum ad Plauti Asinariam V. 2. 23. BRUNCK. ἀρώσιμοι La. R. Mox γοναὶ R. pro γύαι.

571. υἱέσι Lc. et sic Hermannus, secutus Lobeck. ad Phryn. p. 69.

572. Hunc versum Aldus et Turnebus Antigonae tribuunt contra meliorum codd. fidem, etiam illius qui Sophoclem a Triclinio recensitum exhibet. Doctos viros fefellit istud se-
(281) quentis versus τὸ σὸν λέχος, quod soli Antigonae convenire opinati sunt. At ibi τὸ σὸν λέχος non valet *nuptiae* tuae, quatenus illa cui hoc dicitur nuptura fuisset, sed *nuptiae quas crepas*, τὸ ὑπὸ σοῦ ὀνομαζόμενον λέχος, ut bene scholiastes exponit. Sic El. 1110. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'. Philoct. 1251. τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον. Euripid. Heracl. 285. τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ. Id est ὃ κομπεῖς Ἄργος. BR. αἷμων La. qui versum Ismenae tribuit.

575. ἔφυ] ἐμοί La.

577. μὴ τριβὰς ἔτ'. Sic libri omnes, quos corruptos esse pronuntiat Toupius ad Suidam III. 163. legendum statuens, μὴ τριβάζετ'. Mihi cum erudito viro non amplius convenit; quin sinceram esse vulgatam lectionem aio. Supprimitur verbum nomini τριβὰς aptum, ἐμβάλλετε, ποιεῖτε, vel simile. Estque haec ellipsis elegans, in familiari sermone valde usitata. Sic Cicero libro de Finibus, II. 6. *Tum ille, Finem, inquit, interrogandi, si videtur.* et IV. extremo: *Scrupulum, inquam, abeunti: sed videbimus.* Ubi verba itidem supprimuntur. Iratum autem et festinantem Creontem maxime convenit quam paucissimis mandata sua complecti. BRUNCK.

κομίζετ᾽ εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ
γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ᾽ ἀνειμένας.
φεύγουσι γάρ τοι χοἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας
ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν — στροφὴ α'.
ἄγευστος αἰών.| οἷς γὰρ ἂν
σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας|
οὐδὲν ἐλλείπει, γενεᾶς
ἐπὶ πλῆθος ἕρπον·|
ὁμοῖον ὥστε ποντίαις
οἶδμα δυσπνόοις ὅταν
Θρῄσσῃσιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς,
κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν
θῖνα καὶ δυσάνεμον,
στόνῳ βρέμουσι δ᾽ ἀντιπλῆγες ἀκταί.
ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν — ἀντιστρ. α'.
οἴκων ὁρῶμαι πήματα
φθιμένων ἐπὶ πήμασι πίπτοντ᾽,
οὐδ᾽ ἀπαλλάσσει γενεὰν
γένος, ἀλλ᾽ ἐρείπει

578. τοῦδε] τᾶσδε La. pr.

586. ἕρπον (ω) La.

587. ποντίαις La. em. et sic e scholiaste legendum vidit Elmsleius App. ad Eurip. Heracl. 750. Vulgo ποντίας ἁλός. Ordo verborum est: ὁμοῖον ὥστε ὅταν οἶδμα δυσπνόοις Θρῄσσῃσιν πνοαῖς ἐπιδράμῃ ἔρεβος ὕφαλον.

588. Eustath. Il. I. p. 732, 28. Τὸ δ᾽ ἐξαπίνης ἐλθεῖν, τὸ σφοδρόν τε δηλοῖ τῆς, τραγῳδικῶς εἰπεῖν, δυσπνόου Θρῄσσης πνοῆς, οἱ γὰρ οὕτω πνέοντες ἐπιπλέον ταράττουσι τὴν θάλασσαν. (282)

595. φθιμένων] φθιτῶν Hermannus.

597. ἐρίπει La.

θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν.
νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ
ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις·
κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν
νερτέρων ἀμᾷ κόνις,
λόγου τ' ἄνοια, καὶ φρενῶν Ἐρινύς.
τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν στροφ. β'.
ὑπερβασία κατάσχοι,
τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως,

598. οὐδ' ἔχει μίαν λύσιν. Libri omnes, οὐδ' ἔχει λύσιν, defecto versu. Vocem μίαν addidi ex conjectura quam firmat ipse tragicus in El. 142 ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν. BRUNCK. Sublato in stropha ἀλὸς, bene habet antistropha.

599. ὕπερ La.

600. τέτατο La. R. Mox La. κᾶτ' αὖ νιν. Ceterum ἐτέτατο tacite Brunck. ὃ τέτατο Hermannus.

601. θεῶν φοινία τῶν. Hoc ordine dispositae sunt voces in E. Vulgo φοινία θεῶν τῶν. Immo Aldus φονία. BRUNCK. φοινία La. R.

602. κοπίς. Vulgo κόνις ineptissime. Meritis laudibus extollit egregiam hanc emendationem Heathius, qua nihil verius. Vide fragm. inc. LXXXIV. BRUNCK. κόνις La. Quod quum scholiastes omnibus MSS. tueatur, revocavi. Κοπὶς primus, ni fallor, conjecit Jortinus. Sententiam totius loci sic expressit Camerarius: „Respexit ad spem nuptiarum Haemonis et Antigonae. Solae, inquit, reliquae erant geminae puellae, et elucebat spes quaedam: sed et hanc praecidit inferorum deorum cruentus pulvis, nam damnata morte jam erat Antigone.“ Κόνις etiam Hermannus: „Non alludit,“ inquit, „poëta ad pulverem Polynici injectum, sed ipsum illum pulverem dicit, humationem vocans funestum deorum inferorum pulverem. Usitatum est enim Graecis ea, quae consecrata sunt inferis, inferorum dicere.“

(285) 604. δύνυμιν La. δύναμιν R. V.

605. κατάσχῃ. Sic in B. Vulgo κατάσχοι. Optativus in hac loquendi forma non adhibetur, nisi cum particula ἄν. BR. κατάσχοι La. R. qui ὑπερβασία in nominativo.

οὔτ' ἀκάματοι θεῶν
μῆνες; ἀγήρῳ δὲ χρόνῳ δυνάστας
κατέχεις Ὀλύμπου
μαρμαρόεσσαν αἴγλαν·
τό τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον,
καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει·
νόμος ὅδ' οὐδὲν ἕρπει
θνατῶν βιότῳ πάμπολις ἐκτὸς ἄτας.
ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπὶς ἀντιστρ. β.
πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν,
πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων·
εἰδότι δ' οὐδὲν, ἕρπει,

607. οὔτε θεῶν ἀκάματοι. In Aldina οὐδ' ἀκάματοι θεῶν. At recte scholiastes legit οὔτ'. BRUNCK. οὔτ' ἀκάματοι La.

608. ἀγήρως χρόνῳ δυνάστας. Sic optime in E. In membr. ut apud Aldum, ἀγήρῳ δὲ χρόνῳ. Particulam δὲ metrum respuit. Versus est antispasticus dimeter brachycatal. ut versus 619. BRUNCK. ἀγήρως La. em.

613. νόμος ὅδ' οὐδὲν ἕρπει θνατῶν βιότῳ πάμπολις ἐκτὸς ἄτας. Sic hunc locum edidit Aldus, omnibus, ni fallor, MSS. consentientibus, et sic lectum interpunctumque interpretatur scholiastes. Camerarius: „τό τ' ἔπειτα. Aeternitas te includit, vel sufficit tibi, ut sit ἔπειτα jam. Quod igitur praesens et futurum est, quodque praeteriit, satis demum est regno tuo. Sed hominum vitae talis lex, i. e. ratio, nulla venit; nullae enim civitates malis carent.“ Pro πάμπολις Hermannus edidit πάμπολυς e Musgravii emendatione: idem etiam ἕρπων pro ἕρπει.

614. πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας. Sic optime emendat Heathius. Vulgo πάμπολις ἐκτὸς ἄτας. Istud πάμπολις, quod saltem cum οὐδὲν genere congruere deberet, glossa exponit παγκόσμιος; nec sic inde ullus tolerabilis sensus exoritur. BRUNCK.

615. πολυπλακτὸς V.

618. εἰδότι δ' οὐδὲν προσέρπει. Libri omnes, syllaba deficiente ad metri integritatem, ἕρπει Praepositio, quae huic (283) verbo adjungi debebat, verbo sequentis versus librariorum errore adhaesit. Perperam in aliis libris προσψαύσῃ, in alii

πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύρῃ.
σοφίᾳ γὰρ ἔκ του
κλεινὸν ἔπος πέφανται·
Τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν
τῷδ' ἔμμεν, ὅτῳ φρένας
θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν·
πράσσει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας.
ὅδε μὴν Αἵμων, παίδων τῶν σῶν
νέατον γέννημ'· ἆρ' ἀχνύμενος
τῆς μελλογάμου

αιρει
προσάρῃ. BRUNCK. προσαύσῃ La. προσαρμόσῃ R. προσψαύσῃ Ald. προσάρῃ V. et Triclin. Recepi cum Hermanno Seidleri emendationem. Vid. Schaefer. ad Gregor. p. 915.

621. πέφανται. ἀπεφάνθη, ἐγνωματεύθη. Eustathius, p. 1728. [v. Il. Α. p. 189.] BRUNCK. πέφανται eraso ν La.

622. Eustath. Il. Δ. p. 455. Κατὰ γὰρ τὴν τραγῳδίαν τὸ κακὸν δοκεῖ ποτ' ἐσθλὸν εἶναι τῷδε ὅτῳ θεὸς φρένας ἄγει πρὸς ἄτην.

623. ἔμμεν' La. R.

625. πράσσειν. Perperam libri omnes πράσσει. Bina verba δοκεῖν et πράσσειν eadem constructionis lege tenentur. BR. Mule. Ipsius haec chori verba sunt. HERM.

628. τῆς μελλογάμου τάλιδος. Aldus et veteres codices τῆς μελλογάμου νύμφης τάλιδος. Vox νύμφης interpretatio est nominis τάλιδος et ex interlineari glossa in textum irrepsit. Voces τῆς μελλογάμου Triclinius rejecit, quae eti m pro glossemate haberi possint. At obstat Pollux qui eas pro genuinis agnoscit III. 45. et probabile est hoc epitheto rarius nomen poëtam ipsum interpretari voluisse. Hesych. Τάλις. ἡ μελλόγαμος παρθένος, καὶ κατωνομασμένη τινί· οἱ δὲ, γυναῖκα γαμετήν· οἱ δὲ, νύμφην. Vox est Aeolica: nugatur Eustathius qui eam a verbo ταλάω deducit, p. 962. ἐκ τοῦ ταλάω γίνεται καὶ ταλασίφρων, καὶ ταλασιουργεῖν ἐπὶ γυναικῶν, τὸ ἐμμένειν ἔργοις καὶ ταλασίᾳ. ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ τραγικῷ τάλις, τουτέστι μελλόγαμος παρθένος, μελλονύμφη, ὡς καὶ αὐτὴ ταλασίαν ἀσκοῦσα. BRUNCK. νύμφης La. R.

τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης,
ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν;
ΚΡ. Τάχ᾽ εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων
τῆς μελλονύμφου, πατρὶ λυσσαίνων πάρει;
ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων
χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ᾽ ἐφέψομαι.
ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος
μείζων φέρεσθαι, σοῦ καλῶς ἡγουμένου.
ΚΡ. οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
γνώμης πατρῴας πάντ᾽ ὄπισθεν ἑστάναι.
τούτου γὰρ οὕνεκ᾽ ἄνδρες εὔχονται γονὰς
κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,
καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί.
ὅστις δ᾽ ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα,

629. Suidas: *ΤΑΛΙΣ, τάλιδος. λέγεται παρ᾽ Αἰολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσα τινὶ νύμφη. Καλλίμαχος· Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ· Μελλογάμου νύμφης τάλιδος ἥκει.* Eustath. Il. *Θ.* p. 699, 26. *Ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μελλάνυμφος τάλις, τάλαιναν γὰρ αὐτὴν ἡρμήνευσάν τινες, εἰ καὶ ἕτεροι ὄνομα ἡλικίας νέας αὐτό φασιν.*

631. Eustath. Il. *Θ.* p. 711, 60. *μάντεων ὅ φασιν* (285) *ὑπέρτερον, ὃ δὴ παροιμιωδῶς κεῖται παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ.*

633. *λυσσαίνων* La. cum *γρ. θυμαίνων.* Vid. Eustath. Il. *Κ.* p. 792, 34.

635. *σύ μου* La.

640. Mihi in mentem idem, quod Musgravio, venit, *ἱστάναι.* *Sic animatum esse oportet, ut postponas.* SCHAEF.

ib. *ὄπιθεν* La.

643. *ἀνταμύνονται* La. Junt. 2.

645. *φιτύει.* Aldus et codd. mendose *φυτεύει*, claudi-

τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους
φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
μή νύν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς,
γυναικὸς οὕνεκ', ἐκβάλῃς, εἰδὼς ὅτι
ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται,
γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. τί γὰρ
γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;
ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ μέθες
τὴν παῖδ' ἐν Ἅιδου τήνδε νυμφεύειν τινί.
ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον ἐμφανῶς ἐγὼ
πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,
ἀλλὰ κτενῶ. πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία
Ξύναιμον. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει

cante versu. Prima in φιτύω producitur, corripitur in φυτεύω. Aeschylus Prom. 233 — ἀλλ' ἀϊστώσας γένος Τὸ πᾶν, ἔχρῃζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον. Eurip. Alcest. 301. Σοῦ κατθανόντος, ἄλλα φιτύσειν τέκνα. et 1159. Εὐδαιμονοίης, καί σ' ὁ φιτύσας πατήρ. Vide quae notavimus ad Apollonii Argon. IV. 807. BRUNCK. φυτεύει La. R.

ib. Eustath. Il. *I.* p. 767, 30. Τὸ δὲ Ἵνα μοι λοιγὸν ἀμύνοις, τὸ τέλος ἐστὶ τῆς παιδοποιΐας, ὡς τούτου χάριν παιδοποιουμένων, ἵνα ἐν καιρῷ ἔχοιεν λοιγοῦ ἀμύντορας, καὶ μὴ ἀνωφέλητα, κατὰ τὸν εἰπόντα, ἐκφύωσι τέκνα.

646. πόνους. γρ. πέδας La. νῦν La. Lb.

(286) 648. τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς. In T. τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς. Recte. Sine hoc fulcro stare nequit versus: nam ultima in φρένας brevis est. BRUNCK. γ' om. La. R.

649. οὕνεκεν βάλῃς R.

653. ἀλλ' ἀποπτύσας R.

654. νυμφεύειν La. R. νυμφεύσειν Ald. τινα R.

656. ἐκ πάσας La.

657. οὐκ ἀποστήσω R.

659. Depravata est in libris omnibus hujus versus scriptura. Alii habent εἰ γὰρ δὴ τάδ' ἐγγενῆ: alii, εἰ γὰρ δὴ τά

ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους.
ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
χρηστὸς, φανεῖται κἂν πόλει δίκαιος ὤν.
καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν·
δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον
μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην.
ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται,
ἢ τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ,
οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
ἀλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν,
καὶ σμικρὰ, καὶ δίκαια, καὶ τἀναντία.
ἀναρχίας γὰρ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
αὕτη πόλεις ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους
οἴκους τίθησιν, ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς
τροπὰς καταῤῥήγνυσι· τῶν δ' ὀρθουμένων

τ' ἐγγενῆ. Quivis paulo tritior in tragicorum lectione videre poterat scribi debuisse, εἰ γὰρ δῆτα τἀγγενῆ. Crasis ex τὰ ἐγγενῆ est τἀγγενῆ. BRUNCK. Erfurdtium secutus sum. Brunckius εἰ γὰρ δῆτα τἀγγενῆ φύσει. In hoc particularum complexu δῆτα legere non memini — Dativum φύσει Graeci scriptores passim sic usurpant, ut, si omissus esset, nemo eum requireret. SCHAEF. τά τ' ἐγγενῆ La. R.

663—666. Hos quatuor versus ad Seidleri nostri mentem huc retraxi, vulgo infra positos post v. 671. καὶ σμικρὰ, καὶ δίκαια, καὶ τἀναντία. SCHAEF.

668. τοῖς κρατ . . . . οῦσιν νοεῖ La. pr. (287)

671. καὶ δίκαια καὶ τἀναντία. Sic Corinthius rex Medeae ait apud Senecam: *Aequum atque iniquum regis imperium feras.* τἀναντία notat καὶ μεγάλα καὶ ἄδικα. BRUNCK.

γαρ
672. ἀναρχίας δε La.

673. τ' post πόλεις omisi cum Erfurdtio. SCHAEF. πόλεις τ' θ' ὄλλυσιν La. qui mox ἥδ' et seq. v. ἥδε.

674. συμμάχηι La.

675. ὀρθουμένων] τῶν ὀρθουμένων schol. interpretatur

σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία.
οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.
κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν·
κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν.
ΧΟ. ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.
ΑΙ. πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
πάντων, ὅσ' ἐστὶ, χρημάτων ὑπέρτατον.

τῶν ἀρχομένων, ad rem recte, sed minus proprie. Significat enim eos qui recte faciunt, quod hic quidem ad obedientiam duci praestitam spectat. HERM.

676. πιθαρχία La.

677. Eustath. Il. *Α*. p. 59. φίλα, Ἀττικῶς, ἀντὶ ἑνικοῦ τοῦ, φίλον. ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, οὕτως ἀμυντέα ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις, ἀντὶ τοῦ ἀμυντέον. Conf. Il. *Ι*. p. 759, 38. Lege γυναικῶν ex v. 680. et Eustath. p. 759, 39. PORS.

681. κεκλέμμεθα. Miror, neminem adhuc conjecisse βεβλάμμεθα. Scil. τὸν νοῦν. Sic jam Homerica poësis verbo βλάπτειν utitur. Hesiodus Theog. v. 88. s. λαοῖς βλαπτομένοις. quod recte interpretatur Heynius p. 146. Wolf. Theognis v. 223. Brunck. κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ. Conf. H. Stephan. ad Moschum p. 278. Harl. Facillimam esse mutationem, non negabunt palaeographiae periti. V. not. ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 309. Sic confusa βάπτειν et κάμπτειν in Apollon. Rhod. I. v. 183. βλέπειν et κλέπτειν in Dionys. Hal. Arte Rhetor. pag. 292. Reisk. Sed quamvis facilis sit mutatio, vulgatam tamen loco non moveam. Infra v. 1218. ἢ θεοῖσι κλέπτομαι. Quod scholiastes interpretatur ἢ ἀπατῶμαι ὑπὸ τῶν θεῶν. SCHAEF. κεκλήμεθα
(288) La. κεκλίμεθα R. Vulgatum interpretatur Hermannus, *Nisi, ob senium fallimur*. Camerarius, *Nisi aetate minus intelligimus, nisi tempus nos fallit*.

83. θεοὶ μὲν φύουσιν Lb.

684. ὅσα ἐστι χρημάτων La. (κτ written above)

ib. ὑπέρτερον Lc.

ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν·
γένοιτο μέντ' ἂν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον.
σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, ὅσα
λέγει τις, ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει.
τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ,
λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων·
ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε,
τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις,
πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη
κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει·
ἥτις τὸν αὑτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
πεπτῶτ' ἄθαπτον, μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός.
οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις.
ἐμοὶ δέ, σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,

685. *λέγεις*] *λέγῃς* La. *λέγῃς* R.

686. *οὔτ' ἂν*] *ὅτ' ἂν* R.

688. *σοῦ*. Sic August. et E. In aliis ut apud Aldum, *σοί*. Verbo *προσκοπεῖν* superscripta glossa *ὑπὲρ*, qua declaratur potestas praepositionis *πρὸ* in compositione: *πέφυκα δ' οὖν πάντα σκοπεῖν ὑπὲρ σοῦ*. In membr. non *προσκοπεῖν* scriptum, sed simplex *σκοπεῖν*. BRUNCK. *σοῦ δ' οὖν* La. *σὺ δ' οὐ πέφυκας* schol. pro v. l. et sic ed. Herman.

697. Eustath. Il. *B*. p. 229. *φαίνεται δὲ ἐκ τοῦ πεπτηὼς πεπτηῶτος συγκοπῆναι, τὸ πεπτὼς πεπτῶτος· οἷον, Πεπτῶτ' ἀδελφὸν παρὰ Σοφοκλεῖ. Εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ πεπτωκότα συγκέκοπται, κατὰ τὸ βεβρῶτες, ἤγουν βεβρωκότες, αἵματος λίπος.*
ib. *ὠμιστῶν κυνῶν γρ. λύκων* La.

698. *μήθ'*] *μὴ δ'* La. R.

699. *τιμῆς τυχεῖν*. Libri omnes *λαχεῖν*. Vide ad El. 364. BRUNCK. Satis frequens constructio verbi *λαχεῖν* cum genitivo. SCHAEF. *τιμαῖς* La. qui *γρ. καὶ στήλης*. Monet Hermannus post Seidlerum *τιμῆς* ab *ἀξία* pendere.

οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.
τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος, εὐκλείας τέκνοις
ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;
μή νυν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,
ὡς φῂς σὺ, κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν.
ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί.
ἀλλ' ἄνδρα, κεἴ τις ᾖ σοφὸς, τὸ μανθάνειν
πόλλ', αἰσχρὸν οὐδὲν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις ὅσα
δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται·
τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.

(289) 706. τοῦτ' — ἔχει La. ταῦτ' — ἔχει R.

707. Eustath. Il. *Β*. p. 257. Ὅτι δὲ τὸ τὶς ἀόριστον, καὶ εἰς καθολικὴν σημασίαν πληθύνεται διὰ τὸ ἀορισταίνειν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς, ἐν τῷ, ὅστις γὰρ ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν ἔχειν ὁμοίως ἢ ψυχὴν, οὗτοι διαπτυχθέντες, ὤφθησαν κενοί. τὸ γὰρ ὅστις ταυτόν ἐστι τῷ ὅσοι· ἵνα λέγῃ ὅτι ὅσοι φρονεῖν μόνοι δοκοῦσιν.

710. κεἴ τις T. Magister v. εἰ. PORS. κεἴτις εἰ La. R. κὴν γις ᾗ Ald.

712. παρὰ ῥείθροισι. Sic divîsim et emendate scriptum in E. T. August. et apud Eustathium duobus in locis. [Od. *Μ*. p. 1409, 38. *Ι*. p. 1612, 13.] Ad pronuntiandi rationem in aliis codd. παραῤῥείθροισι. Vide quae notavimus ad Aeschyli Prom. 1031. Comparationem hanc, verbis ex parte mutatis, traduxit ad vinolentiae laudem Antiphanes, cujus paroediam profert Eustathius, p. 1612. ex Athenaeo, p. 23: — Τὸ δὲ Ζῆν εἰπέ μοι τί ἐστι. — Τὸ πίνειν, φήμ' ἐγώ. Ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις ὅσα Δένδρων ἀεὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν Βρέχεται, μέγεθος καὶ κάλλος οἷα γίγνεται· Τὰ δ' ἀντιτείνονθ', οἱονεὶ δίψαν τινὰ Ἢ ξηρασίαν σχόντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται. BRUNCK. παραῤῥείθροισι La. παρὰ ῥείθροισι R.

713. ἐκσώζετο R.

714. παρῳδεῖ Phoruscus apud Athen. VIII. p. 344. A. PORS.

αὔτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα
τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω
στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
ἀλλ' εἶκε, θυμῷ, καὶ μετάστασιν δίδου.
γνώμη γὰρ εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου
πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ,
φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων·
εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,
καὶ τῶν λεγόντων εὖ, καλὸν τὸ μανθάνειν.
ΧΟ. ἄναξ, σέ τ' εἰκὸς, εἴ τι καίριον λέγει,
μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλᾶ.

οσ η
715. ὅστις ἐγκρατῆς] εἴτις ἐγκράτεῖ La. ὅστις ἐγκρατῆ R. Lb. V.

716. ὑπτίοις—σέλμασιν] Proprie *transtris*, i. e. scamnis, quibus remiges insident. Ὕπτια haec dicuntur cum diversum a vero, i. e. communi situm obtinent: ut ὀρθὰ, quaecunque recte se habent. Constructio videtur esse; στρέψας κάτω τὴν (290) ναῦ, ὑπτίοις σέλμασι τολοιπὸν ναυτίλλεται. Postremum hoc valet οὐ ναυτίλλεται. Vide ad Oed. Tyr. 1304. De re conf. Eurip. Orest. 706. MUSG.

717. τὸ λοιπὸν] τὸ πλοῖον Hermannus.

718. εἶκε θυμοῦ. Sic August. et T. In aliis, ut apud Aldum, contra sententiam εἶκε θυμῷ. BRUNCK. θυμῷ La. θυμοῦ Lb. R. V. Hermannus: ἀλλ' εἶκε, θυμῷ καὶ μετάστασιν διδούς. *At cede, iram etiam amoveri patiens.* Veterem lectionem restitui, distinctione mutata.

721. πλέων. Sic in August. In aliis πλέω. Vide ad Oed. Col. 1162. BRUNCK. πλέω La. Lb. R.

ib. πάντα πλέων ἐπιστήμης. Trach. 338. τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ. ERF. πάντ' ἐπιστήμη pro uno vocabulo est, perfectam notans consummatamque scientiam. HERM.

722. εἰ δ' οὖν elliptice, negativa sententia, ob negationem e posteriori membro in prius ἀπὸ κοινοῦ repetendam. εἰ δ' οὖν μὴ τοιοῦτος ἔφυ, οὐ γὰρ φιλεῖ ταύτῃ ῥέπειν τοῦτο, ἤγουν τὸ εἶναι ἐκ φύσεως τινὰ τοιοῦτον. BRUNCK.

725. διπλᾶι La. διπλᾷ Lb. Supra σέ τ' αὐτοῦδ' La. R.

ΚΡ. οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;
ΑΙ. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν.
ΚΡ. ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν;
ΑΙ. οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς.
ΚΡ. οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπείληπται νόσῳ;
ΑΙ. οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς.
ΚΡ. πόλις γὰρ ἡμῖν ἅ με χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;
ΑΙ. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος;
ΚΡ. ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός;
ΑΙ. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ', ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός.
ΚΡ. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;
ΑΙ. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.
ΚΡ. ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ.
ΑΙ. εἴπερ γυνὴ σύ. σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι.

ηι

726. οἱ τηλικοῖδε La.

727. ὑπ' ἀνδρὸς La.

734. ἅ με χρὴ — Sic August. et E. recte, ἅ με per crasin coaluit ex ἃ ἐμὲ, unde prior producitur: cujus rei ignoratio alius lectionis causa fuit, ἅν με. Nullus hîc locus est particulae ἄν. Eurip. Troad. 656. Παρεῖχον· ᾔδη δ' ἅ με χρῆν νικᾶν πόσιν. Perperam ibi excusum ἃ με. BRUNCK. ἅ με (291) χρὴ La. R. Lb. Lc.

736. Corruptum hunc versum censet Marklandus. PORS. ἢ μοι χρῆ γε La.

738. Citat Eustathius Il. Α. p. 27. Λ. p. 878, 1. Μ. p. 889, 32. Τ. p. 1185, 29. Od. Η. p. 1568, 57.

739. καλῶς. ἐρήμης γ' ἂν La. καλῶς. ἔρημός γ' R. Punctum om. Ald. Tum ἄρχεις R.

740. συμμαχεῖ. Sic membr. In E. συμμαχεῖν, haud deterius. Sic Trach. 1238. Ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν ἐμοὶ Φθίνοντι μοῖραν. BRUNCK. συμμαχεῖ La. V. ξυμμαχεῖ Ald.

741. σου γὰρ οὐ R.

ΚΡ. ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί.
ΑΙ. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ.
ΚΡ. ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
ΑΙ. οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.
ΚΡ. ὦ μιαρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕστερον.
ΑΙ. οὐ τἂν ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ποτε.
ΚΡ. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶν ὑπὲρ κείνης ὅδε.
ΑΙ. καὶ σοῦ γε, κἀμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.
ΚΡ. ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.
ΑΙ. ἥδ' οὖν θανεῖται, καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά.
ΚΡ. ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς;
ΑΙ. τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ, πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;
ΚΡ. κλαίων φρενώσεις, ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός.
ΑΙ. εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.
ΚΡ. γυναικὸς ὢν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με.

742. Lege ex Plutarcho t. II. p. 483. C. ὦ παῖ κάκιστε. PORS. v. ad Euripid. Orest. 301. In fine versus interrogationis notam ponit Hermannus.

743. ὁρῶι La.

747. Inconcinne vulgo legitur, οὐκ ἄν γ' ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ. Neminem non offendat bis posita in hoc versu particula γε. BRUNCK. οὐκ ἂν ἕλοις ἥσσω γε La. Lb. Lc. R. οὐκ ἂν ἕλῃς ἥσσω γε V. Simplicissimam Elmsleii ad Med. p. 214. rationem secutus sum.

748. ὅ γ' οὖν La. Lb.

749. καὶ σοῦ γε La. R. καὶ σοῦ τε Lb. Ald.

751. ἥδ' ἢ θανεῖται R.

752. κἀπ' ἀπειλῶν Ald.

755. Suidas: *ΕΙ ΜΗ* πατὴρ ἦσθα. κατὰ ἀποκοπήν. τὸ (292) δὲ πλῆρες, εἶπον ἄν σε οὐκ εὐφρονεῖν.

756. γυναικὸς ὢν δούλευμα, id est δοῦλος. Res pro persona, ut Oedip. T. 85. Sic Eurip. Bacchis, 792. δουλεύοντα δουλείαις ἐμαῖς. id est, δούλαις. Idem Or. 924. Εἰ τἄνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι Φθείρουσιν. id est, τὰς ἔνδον οἰκουροὺς γυναῖκας. Androm. 446. Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια. Ibidem male curiosae mulieres, prava dantes consi-

ΑΙ. βούλει λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
ΚΡ. ἄληθες; ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι,
χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ.
ἄγετε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα
παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ.
ΑΙ. οὐ δῆτ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ,
οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμὰ
τοὐμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν,
ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών.

lia, appellantur ποικίλα λαλήματα. Hoc schema Latinis etiam usitatum. Cicero de Oratore, III. 42. *Quo item in genere et virtutes et vitia pro ipsis, in quibus illa sunt, appellantur.* BRUNCK.

757. κλύειν] λέγειν La.

758. τὸν Ὄλυμπον Lb.

759. δεννάσεις, ὑβρίσεις. Hesych. δεννάζων, λοιδορῶν. Quae glossa pertinet ad Aj. 243. a nomine δέννος, quo utitur Herodotus l. IX. cap. 107. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσῃσι, γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι, δέννος μέγιστός ἐστι. Eustathius laudato Herodoto ad Il. *Η.* p. 668. addit: δέννον δὲ λέγει τὴν ὕβριν, ἐξ οὗ τὸ δεννάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ. Occurrit hoc verbum etiam in Eurip. Rheso, 928. 954. et in Theognidis Gnòmis, 1163. BRUNCK.

ib. ἐπὶ ψόγοισι. Eurip. Phoen. 1549. οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπὶ χάρμασιν, ἀλλ' ὀδύναισι λέγω. Troad. 316. ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοισι τὸν θανόντα — καταστένουσ' ἔχεις. ERF. Eustath. p. 668, 46. (557, 52.) et h. l. et Aj. 243. videntur spectasse. Ἐπὶ ψόγοισι est *reprehendendi causa*, et conjungi debet cum δεννάσεις. HERM.

760. ἄγετε] ἄγαγε La. Hinc Hermannus, ἄγ', ἄγε.

761. θνήσκει La. Lb. θνήσκηι R.

763. οὐδαμαῖ La. οὐδαμοῦ R. V. οὐδαμὰ Herman. e cod. Dresd.

764. προσόψει — ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν. V. Lobeck. ad Ajac. p. 370. SCHAEF.

765. ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών. Sic optime T. juxta scholiastam. Pro μαίνῃ Aldus habet μένῃ, solemni errore quo αι et ε confunduntur. In ceteris codd. pejore depravatione vel μένεις vel μένεις. BRUNCK.

ΧΟ. ἁνὴρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
νοῦς δ᾽ ἐστὶ τηλικοῦτος ἀλγήσας, βαρύς.
ΚΡ. δράτω, φρονείτω μεῖζον, ἢ κατ᾽ ἄνδρ᾽, ἰών·
τὰ δ᾽ οὖν κόρα τάδ᾽ οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.
ΧΟ. ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;
ΚΡ. οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν. εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
ΧΟ. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν;
ΚΡ. ἄγων ἔρημος ἔνθ᾽ ἂν ᾖ βροτῶν στίβος,
κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος, μόνον προθείς,
ὅπως μίασμα πᾶσ᾽ ὑπεκφύγῃ πόλις.
κἀκεῖ τὸν Ἅιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
αἰτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν,

ε εις σ
ib. μαὶ νηι La. μένης R. ξυνὼν La.
766. ὦ᾽νήρ. Perperam vulgo ἀνήρ. BRUNCK. (293)
767. βαρὺς] βραχὺς R.
768. δράσω R.
769. τάδ᾽ οὖν La.
770. κατακτανῆν La. (vel κατακτῆναι).
γ δι
771. οὐ τὴν δὲ — λέγεις La.
ει
774. πετρώδη La.

775. In vocabulo ἄγος multa nugantur grammatici. Significat rem expiandam, piaculum, scelus. Quod hic dicit ὡς ἄγος, idem est quod supra dixerat, v. 256. λεπτὴ δ᾽, ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις, aut Aeschyl. Suppl. 380. ἄγος φυλάσσου. Sed quod hic dicere potuit ὡς ἄγος, quum proprie dicendum esset ὡς φεύγειν ἄγος, haec caussa est, quod φορβῆς τοσοῦτον μόνον idem est atque οὐ πλέον φορβῆς ἢ ἄγος ἐστίν. HERM. Aliquid cibi attribuam, amoliendi piaculi gratia, ut sit κατ᾽ ἄγος. CAMERAR.

776. ὑπεκφύγῃ. Sic recte August. et T. In aliis ὑπεκφύγοι. BRUNCK.
ib. ὑπεκφύγῃ La.

778. ποῦ La. et v. seq. γ᾽ οὖν.

ἢ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ', ὅτι
πόνος περισσός ἐστι τἀν Ἅιδου σέβειν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔρως ἀνίκατε μάχαν, — στροφὴ α'
Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,

781. ἀνίκατ', ἀμάχαν Ἔρως. Libri omnes ἀνίκατε μάχαν. De Sophocle male meritus fuissem, nisi elegantissimam emendationem Tib. Hemsterhuys recepissem, Valckenario ad Hippol. 525. merito probatam. Quae sequuntur verba, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις, a veteri enarratore male fuerunt accepta. Parum valet ad vim Amoris declarandam, si dicatur opulentos inva-
(294) dere. Libidinem fovent divitiae; sed vel pauper amare possit: aliena est prorsus a poetae sententia opulentiae mentio. Grotius hunc sensum merito damnavit, quumque e propositis verbis non alium meliorem elicere posset, ea male affecta censuit, et bene sibi visus est emendare, reponendo, ὃς εἰν ὄμμασιν ἴπτῃ, quod quidem nemini Sophocleum videri possit. Non melior est Heathii conjectura, ὃς ἐν γλήνεσι πίπτεις. Alia sunt aliorum somnia, quae si reticeam, lectorum saltem gratiam initurum me confideo. Summa sententiae est, *Amor omnia domat*, quod ostenditur enumeratione animantium omnium, quorum varia genera vel diserte nominantur, vel a sedibus quas incolunt, innuuntur. Primo loco τὰ κτήματα, seu τὰ κτήνη nominat poëta. Si quid contra librorum fidem mutandum esset, pro κτήμασι legerem κτήνεσι. Hesych. κτήνη, βοσκήματα. Sed non video cur eadem significatio nomini κτῆμα tribui non potuerit, maxime in chorico cantico, cujus indoles pene dithyrambica ejusmodi metonymias affectat. Servata hac lectione venuste repetitur articulus ὃς, cujus insubida iteratio esset, si vel ὄμμασι vel γλήνεσι legeretur, quorum utrumlibet ad νεάνιδος referendum esset. Nemo non sentit scripturum fuisse poëtam, ὃς ἐν γλήνεσι πίπτεις, μαλακαῖσί τ' ἐν παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις. Postrema haec expressit Horatius in carmine ad Lycen: *Ille virentis et Doctae psallere Chiae Pulchris excubat in genis.* Ad quem locum Bentleius Plutarchum in *Amatorio* emendat, quem diu ante eum suppleverat et elegantissimis observationibus illustraverat Bernardus Martinus Var. Lect. II. 6. BRUNCK. Sed ante utrumque Theod. Canterus Var. Lectt. I. 24. Conjectura Hemsterhusii metrum pessumdat. Mox κτήμασι significat *opulentos, divites*. Locus sic acceptus nihil habet difficilis aut impediti.

782. ὅς τ' ἐν κτήμασι La.

ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
νεάνιδος ἐννυχεύεις·
φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἔν τ'
ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς,
οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀν-
θρώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμηνε.
σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους ἀντιστρ. α'.
φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ·
σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων
ἵμερος εὐλέκτρου
νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμ-
παίζει θεὸς Ἀφροδίτα.
νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν
ἔξω φέρομαι τάδ' ὁρῶν, ἴσχειν δ'
οὐκ ἔτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον
τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.

ΑΝ. ὁρᾶτέ μ', ὦ γᾶς πατρίας πολῖται, στροφὴ β'.
τὰν νεάταν ὁδὸν
στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος

783. *μαλακαῖς* La. R. *μαλακαῖσι* Ald.

787. *καὶ σὲ οὐδεὶς φύξιμος.* Verbale casum verbi sui regit, quod utriusque linguae scriptoribus solemne est. Plautus in Aulul. *Quid tibi ergo meam, me invito, tactio est?* Perperam hic glossa σ' interpretatur *σαὶ*. BRUNCK.

789. *ἐπ'.* gl. *ἔπεστι.* BRUNCK.

805. *ἀνύτουσαν.* gl. *ἐρχομένην εἰς τὸν θάλαμον* — (295) Vide ad Oed. Col. 1562. BRUNCK.

808. *ὁρᾶτ' ἐμ'* La.

λεύσσουσαν ἀελίου,
κοὔποτ' αὖθις· ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας
Ἅιδας ζῶσαν ἄγει
τὰν Ἀχέροντος
ἀκτὰν, οὔθ' ὑμεναίων
ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινυμφίδιός
πώ μέ τις ὕμνος
ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.

ΧΟ. οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ'
ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων.
οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις,
οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ',
ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα, μόνη δὴ
θνατῶν, Ἅιδαν καταβήσει.

ΑΝ. ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι — ἀντιστρ. β'.
τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ
τὰν, κισσὸς ὡς ἀτενὴς,
πετραία βλάστα δάμασεν· καί νιν
ὄμβρῳ τακομέναν,
ὡς φάτις ἀνδρῶν,
χιών τ' οὐδαμὰ λείπει,
τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις
δειράδας· ᾇ με
δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει.

ΧΟ. ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής·
ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.

809. ἀελίου] ἀθλίου R.
(296) 823. V. J. Davis. ad Ciceron. Tusc. Disp. III. 26. PORS.
830. οὐδαμᾶι La.
831. τάκει θ' La. Tum παγκλαύτοις La. Lb. παγκλαύστοις Ald.
834. θεός τε R. 835. θνητογεννεῖς La. R.

καίτοι φθιμένᾳ μέγ' ἀκοῦσαι,
τοῖσιν ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν.
ΑΝ. οἴμοι γελῶμαι. τί με, πρὸς   στροφὴ γ'.
θεῶν πατρῴων,
οὐκ ὀλομέναν ὑβρίζεις
ἀλλ' ἐπίφαντον;
ὦ πόλις, ὦ πόλεως
πολυκτήμονες ἄνδρες·
ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι,
Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος· ἔμπας
ξυμμάρτυρας ὔμμ' ἐπικτῶμαι,
οἵα φίλων ἄκλαυτος, οἵοις
νόμοις πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον
ἔρχομαι τάφου ποταινίου·
ἰὼ δύστανος,

836. φθιμένα (ω superscr.) La. φθιμένα R. φθιμένην V. Post v. seq. addunt La. Lb. R. V. ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν. Hermannus edidit; καίτοι φθιμένῳ τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν, μέγ', ἀκοῦσαι.

837. τοῖσιν ἰσοθέοις. Sic recte scriptum in T. alii τοῖς. Atticis prima in ἴσος semper corripitur. BRUNCK.

844. Διρκαῖαι καὶ κρῆναι La.

846. ἐπικτῶμαι. gl. λαμβάνω. BRUNCK.

ib. ἐπικτῶμαι γρ. ἐπιβοῶμαι La.

847. φίλων ἄκλαυστος. gl. ὑπὸ τούτων γὰρ ἂν ἐκλαύθην (297) θανοῦσα. Aldus, qui supra, v. 831. bene dedit παγκλαύστοις, hic et infra, 876. habet ἄκλαυτος. Utroque in loco E. sinceram scripturam exhibet. BRUNCK. ἄκλαυτος La. Lb.

848. ἔργμα τυμβόχωστον] Hermannus, ἕρμα τυμβόχωστον cum Blomfieldio Glossar. ad Aesch. Sept. Theb. 552. Ἕρμα est *Agger*. Advocat Hermannus Eurip. Helen. 856. εἰ γὰρ εἰσιν οἱ θεοὶ σοφοὶ, εὔψυχον ἄνδρα, πολεμίων θανόνθ' ὕπο, κούφῃ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονὶ, κακοὺς δ' ὑφ' ἕρμα στερεὸν ἐκβάλλουσι γῆς.

849. Suidas: ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ. τὸ ξένιον. τὸ νέον. ποταινείου La.

οὔτ' ἐν βροτοῖς οὔτ' ἐν νεκροῖσι
μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσι.
ΧΟ. προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους
ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον
προσέπεσες, ὦ τέκνον, πολύ.
πατρῷον δ' ἐκτίνεις τιν' ἆθλον.
ΑΝ. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἀντιστρ. γ'.
ἐμοὶ μερίμνας,
πατρὸς τριπόλιστον οἶτον,
τοῦ τε πρόπαντος
ἁμετέρου πότμου
κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.
ἰὼ ματρῷαι λέκτρων
ἆται, κοιμήματ' αὐτογέννητ'
ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρός,
οἵων ἐγώ ποθ' ἁ ταλαίφρων
ἔφυν· πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος,

855. προσέπαισας. gl. προσέκρουσας. Perperam Aldus et membr. προσέπεσες, ut legisse videtur etiam scholiastes. BR. προσέπεσες La. Lb. Mox πολύν La. Lb.

856. ἐκτείνεις La. V.

859. πατρὸς τριπόλιστον οἶτον. gl. λέγω πολυθρύλλητον καὶ πάνδημον δυστυχίαν, ἣν πᾶς ἐλεεῖ. Nempe accusativus τριπόλιστον οἶτον non a verbo ἔψαυσας, quod cum patrio casu construitur, sed a suppresso verbo pendet, λέγω. Pro οἶτον, quod a manu poëtae esse manifestum est, perperam in textu scriptum οἶκτον, et in scholiis οἶκον. Veram scripturam utrobique restituimus. BRUNCK. οἶκτον La. οἶτον Lb. eraso κ.

862. κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν, pro κλεινῶν Λαβδακιδῶν. Schema Colophonium, de quo vide Musgravium Exercitat. in Eurip. I. 7. et quae notavimus ad Phoenissas 85. BRUNCK.

863. πατρῷαι La.

(298) 864. αὐτογένητ' La. cum Ald. κοιμήματά τ' αὐτογέννητ' Herman. κοιμήματά τ' αὐτογενῆτ' V.

865. δυσμόρῳ La.

ἅδ᾽ ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.
ἰὼ δυσπότμων
κασίγνητε γάμων κυρήσας,
θανὼν ἔτ᾽ οὖσαν κατήναρές με.
ΧΟ. σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις·
κράτος δ᾽, ὅτῳ κράτος μέλει,
παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει.
σὲ δ᾽ αὐτόγνωτος ὤλεσ᾽ ὀργά.
ΑΝ. ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος,
ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ᾽ ἑτοίμαν ὁδόν.
οὐκ ἔτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα
θέμις ὁρᾶν ταλαίνᾳ·
τὸν δ᾽ ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς
φίλων στενάζει.
ΚΡ. Ἆρ᾽ ἴστ᾽, ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
ὡς οὐδ᾽ ἂν εἷς παύσαιτ᾽ ἄν, εἰ χρείη λέγειν;

874. οὐδαμᾶι La.

875. αὐτόγνωτος. Erfurdtius in minore editione: „αὐτόγνωτος (a γιγνώσκειν *decernere*) ὀργά, *ingenium ultro adscitum, non a natura datum.*“ In majore: „αὐτόγνωτος est, *qui ex sua tantum animi sententia* (γνώμῃ) *unumquidque agit.*“ Posterior interpretatio unice probanda. Etymolog. M. c. 173, 38. Αὐτόγνωτος. Σὲ δ᾽ αὐτόγνωτος ὤλεσεν ὀργά, Σοφοκλῆς, ἀντὶ τοῦ, αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος. Bene comparat Schneiderus αὐτογνώμων. Dionysius Hal. Ant. Rom. V. c. 74. οἷς ἐπανορθώσεως ταχείας καὶ αὐτογνώμονος ἔδει. Idem significat αὐτοβούλητος, quod adjectivum in lexica infer. Zonaras Lex. t. I. c. 621. Ἐθελοντής. ὁ αὐτοβούλητος, αὐτοπροαίρετος. Adverbium αὐτοβουλήτως, item neglectum lexicographis, habet Hesychius t. I. c. 1093. SCHAEF.

876. ἄκλαυτος La. et h. l. etiam Ald.

881. ἀδάκρυτον — στενάζει] Sic Eurip. Herc. F. 1070. ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μελάθρων κρύψω. Vid. Lobeck. ad Aj. 515. ERF.

884. εἰ χρείη. Perperam in libris εἰ χρεῖ᾽ vel χρεί᾽ ᾖ. Vide ad Oed. T. 791. BRUNCK. χρεῖ᾽ ᾖ La.

οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
τύμβῳ περιπτύξαντες, ὡς εἴρηκ' ἐγὼ,
ἄφετε μόνην ἔρημον, εἴτε χρὴ θανεῖν,
εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγῃ·
ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην·
μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται.
ΑΝ. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς
οἴκησις αἰείφρουρος, οἷ πορεύομαι
πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων·
ὧν λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.
ἐλθοῦσα μέντοι, κάρτ' ἐν ἐλπίσι τρέφω
φίλη μὲν ἥξειν πατρὶ, προσφιλὴς δὲ σοὶ,
μῆτερ, φίλη δὲ σοὶ, κασίγνητον κάρα·
ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
ἔλουσα, κἀκόσμησα, κἀπιτυμβίους

ib. *εἰ χρείη. si utile esset.* Infra v. 922. *τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι βλέπειν; quid mihi prodest* —. De hoc usu hujus verbi lexica nostra tacent. SCHAEF.

887. *ἄπιτε μόνην ἔρημον.* Sic membran. pro varia lectione: in textu, ut Aldus edidit, *μόνην ἀφῆτ' ἔρημον*, et superscriptum: *γρ. ἄπιτε μόνην ἔρημον.* In E. T. *ἀφεῖτε μόνην ἔρημον.* In August. *ἀφῆτε μάνην ἔρημον.* Nec *ἀφεῖτε* nec *ἀφῆτε* constructionis lex admittit, quae verbum futuri temporis flagitat, cum *ἄξετε* concordans. Ordo est: *οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ ἄπιτε, περιπτύξαντες αὐτὴν, ὡς εἴρηκ' ἐγὼ, μόνην ἔρημον κατηρεφεῖ τύμβῳ, εἴτε χρὴ* — BRUNCK. *ἀφεῖτε μόνην* La. *ἀφῆτε μόνην* Lb. *ἄφετε* V.

888. *τυμβεύσει.* gl. *ἐντάφιος κείσεται.* BRUNCK. *τυμβεύει* Ald. *τύμβευειν* La. Lb. *ζῶσαν τυμβεύειν* V.

890. *γ' οὖν* Lb.

892. *ἀείφρουρος* La. Lb.

894. *φερσέφασσ'* La. *φερσέφασ'* Lb.

897. *ἐνελπίσιν* La.

χοὰς ἔδωκα· νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
δέμας περιστέλλουσα, τοιάδ' ἄρνυμαι.
καίτοι σ' ἐγὼ 'τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἄν, εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ᾑρόμην πόνον.
τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
πόσις μὲν ἄν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον·
μητρὸς δ' ἐν Ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν,
οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ.
τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ
νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν,
καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὦ κασίγνητον κάρα.
καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβών,
ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου

907. *τόνδ' ἂν ᾑρόμην πόνον.* Sic bene in E. Reliqui (300) cum Aldo conjunctim *ἀνῃρόμην*. Eleganter repetitur particula *ἂν*, nec composito verbo hic opus est. Eurip. Heracl. 989. *Ἐγὼ δὲ νεῖκος οὐχ ἑκὼν τόδ' ᾑρόμην.* et paulo post *Ἐπεὶ δ' ἐκείνῳ δυσμένειαν ᾑρόμην.* ubi perperam utroque in versu scriptum *ἠράμην*, forma Atticis poëtis inusitata. BRUNCK. *ἀνῃρόμην* La. Lb. cum gl. *ὑπέστην*.

909. Antigonae hanc sententiam expressit Herodotus, apud quem, p. 257. (Thal. 119.) Intaphernis uxor iisdem paene verbis rationem exponit, cur fratrem malit, quam maritum, vel quemvis alium e suis a morte servare: ad quem locum vide Valckenarii notam. BRUNCK.

910. *ἐπ' ἄλλου* Ald.

911. *Μητρός τε — τετευχότων — ἀναβλαστοῖ* Clemens Alex. Strom. VI. p. 263. ed. Flor. PORS. *βεβηκότων* Aristot. Rhet. III. 16.

912. *βλάστοι.* Vulgo *βλαστοῖ*, quod accentu peccat. SCHAEF. *βλαστοῖ* La.

μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς·
ἀλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύσμορος,
ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς·
ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι
βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ
τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.
ἀλλ', εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά,
παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες·
εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.
ΧΟ. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν.

918. παιδείου τροφῆς. Perperam Aldus cum parte codd. παιδίου. BRUNCK. παιδίου La. Lb.

920. θανάτων — κατασφαγὰς La.

922. ἐς θεοὺς La. ἐν θεοῖς Lb. εἰς θεοὺς Ald.

923. αὐδὰν La.

924. τὴν δυσσέβειαν] Pietate obtinui impietatis crimen. CAMERAR.

(301) 926. παθόντες. Participium plurale masculinum de singulari muliere. Vide quae notavimus ad Eurip. Medeam 316. et ad comici Concion. 31. Eurip. Androm. 711. Ἡ, στειρὸς οὖσα μόσχας, οὐκ ἀνέξεται Τίκτοντας ἄλλους, οὐκ ἔχουσ' αὐτὴ τέκνα. Ibi τίκτοντας ἄλλους est pro τίκτουσαν ἄλλην, nempe Andromacham. Deianira apud Nostrum in Trachin. 491. ait: Κοὔ τοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαιρούμεθα Θεοῖσι δυσμαχοῦντες — Pro ἐξαιροῦμαι θεοῖσι δυσμαχοῦσα. Haec generis enallage locum habet tantum in plurali numero, Aliena sunt, et plane diversae rationis, exempla quae huc imperite admovet Burtonus. BRUNCK. Si mea poena et diis probatur, et ego merito sustineo, probatur, et ego merito sustineo, veniam datam volo iis, qui me perdunt: sin plector injuste, videant ne plus sibi accersant meo supplicio, quam ipse accipiam. Vel imprecatur, ut non plus, i. e. tantum mali accipiant, quantum dent sibi. CAMERAR.

928. ἐνδίκως La.

929. Luxati sunt in omnibus libris hi versus, qui sic

ΚΡ. τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσι
κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ.
ΑΝ. οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω
τοὔπος ἀφῖκται.
ΚΡ. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι
μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι.
ΑΝ. ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον,
καὶ θεοὶ προγενεῖς,
ἄγομαι δὴ 'γὼ, κοὐκ ἔτι μέλλω.

vulgo leguntur: *Ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ Ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσι.* Per se *αὐταὶ* non valet id, quod sententia flagitat, *eaedem*: oportet *αἱ αὐταί*. Proinde legendum: *Αἱ τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ Ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδ' ἔτ' ἔχουσιν.* BR. Recte habere videtur vulg. *αὐταὶ τῶν αὐτῶν* reddendum *ipsae earundem*.

931. *τοιγάρτοι τούτων* La. Ald. *τοῖς ἄγουσι* La.

932. *βραδυτῆτος ὕπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει.* Sic legendum ex anapaestici metri ratione, quae turbata est in libris omnibus, commatum transpositione, *κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ.* Praecedentium versuum vitium non animadvertit Heathius: huic solitam medelam fecit, amatam suam particulam *γε* inserens, qua nihil inficetius. BRUNCK. Productio syllabae in fine versus a personae mutatione excusationem habet. HERM.

935. Choro tribuit Hermannus.

938. *θεοί τε πατρογενεῖς.* Mendose Aldus cum parte codd. (302) *καὶ θεοὶ πατρογενεῖς.* In E. *προσγονεῖς*: in August. *προγενεῖς.* Vel sic, ut dedimus, legendum, vel *καὶ θεοὶ πρόγονοι.* BRUNCK. Dedi *προγενεῖς* cum La.

ib. Vera scriptura videtur *προγενεῖς.* Insolentia nominis fecit ut *πρo* compendium scripturae esse putaretur. At similiter *μεταγενὴς* est apud Menandrum., quem affert Athenaeus, p. 559. F. Usitatiora sunt comparativa *προγενέστερος* et *μεταγενέστερος.* Postulat vero analogia, ut *προγενεῖς* non *προγόνους*, sed antiquos intelligamus, quemadmodum *παλαίχθων Ἄρης* ab Aeschylo dictus S. Theb. 105. Sunt autem illi antiqui dii Mars et Venus, Harmoniae, Cadmi conjugis, parentes. HERM.

939. *ἄγομαι δὴ 'γὼ* La. V. Vulgo om. *'γώ.*

λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
τὴν βασιλίδα μούνην λοιπὴν,
οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω,
τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.
ΧΟ. Ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς — στροφὴ α΄.
ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις
αὐλαῖς· κρυπτομένα δ᾽ ἐν
τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη.
καίτοι γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ,
καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους.
ἀλλ᾽ ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά·

941. *τὴν βασιλίδα τὴν* — Posterior articulus in veteribus libris male omissus est. Triclinius imperite metrum stabilivit, genuinae voci *βασιλίδα* substituens *βασίλειαν*. Nemo miretur magni animi puellam se solam e regia stirpe superstitem esse dicere. Non hoc incogitanti poëtae excidit, nec vitio ei vertendum, ut Musgravio visum ad Iphig. T. 905. Consulto et ex naturae observatione Antigonam sic loquentem induxit. Ad certam mortem dum abducitur, quam sibi ipsa pio facinore arcessivit, sororis meminisse non debet, quae ejusdem facti, timore mortis et Creontis reverentia, particeps esse noluit. Indigna genere suo Ismene illi videtur, nec eam amplius pro sorore habet. Praeterea ea est vis magni doloris, ut qui eo obruitur, se solum respiciat, nec quidquam aliud praeter se, et id quo movetur affectus, spectet. Unde intelligere est, quam bene apud Euripidem Iphigenia gaudio simul agniti fratris perturbata, et metu ne eum occidere cogatur, in se et fratre totius Agamemnonis stirpis salutem verti dicat, licet Electra superstes sit: *Τίς ἂν οὖν* — — — — *Δυοῖν τοῖν μόνοιν Ἀτρείδαιν Φανεῖ κακῶν ἔκλυσιν;* Confer scholiastam nostrum ad El. 96. BRUNCK. Cum ceteris libris conveniunt La. Lb. V, *τὴν βασιληΐδα μούνην* Hermannus, ex Seidleri emend.

943. *τὴν εὐσεβίαν.* Sic recte Triclinius. Veteres codd. ut Aldus, *εὐσέβειαν.* Vide Valckenarium ad Phoeniss. p. 497. BRUNCK. *Εὐσέβειαν* La. Lb.

(303) 948. *καί τοι καὶ γενεᾷ* Hermannus.

950. *χρυσορύτους.* Sic ex metri praescripto legendum. Perperam vulgo *χρυσοῤῥύτους* BR. *χρυσορρύτους* La. Lb.

951. *ἀλλὰ — τίς* La.

οὔτ' ἄν νιν ὄμβρος, οὔτ' Ἄρης,
οὐ πύργος, οὐχ ἁλίκτυποι
κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.
ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, ἀντιστρ. ά.
Ἠδωνῶν βασιλεὺς, κερτομίοις
ὀργαῖς, ἐκ Διονύσου
πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ.
οὕτω τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει
ἀνθηρόν τε μένος. κεῖνος ἐπέγνω μανίαις
ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις.
παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους
γυναῖκας, εὔιόν τε πῦρ,
φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας.
παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων διδύμας ἁλὸς, στρ. β'.

952. ὄμβρος] ὄλβος e conjectura Erfurdtii recepit Hermannus.

955. ὀξύχολος. Mendose in libris ὀξυχόλως. BRUNCK. ὀξυχόλως La. ὀξυχόλοις Herman.

956. κερτομίοις ὀργαῖς, et paulo infra κερτομίοις γλώσσαις. In adjectivi genere variant codd. et Aldus. Recte constat sibi scholiastes, utroque in loco masculinum praeferens, ex Atticorum more; estque hoc procul dubio genuinum. BR. κερτομίοις La. κερτομίοις ὀργαῖς *propter procax ingenium* reddit Erfurdtius.

958. πετρώδει (pr. δη) κατάφαρκτος La.

959. οὕτω μανίας. Aldus et E. οὕτω τὰς μανίας. In aliis veteribus melius τᾶς. Verum metri ratio articulum non admittit. In seq. v. libri omnes perperam τε pro τι habent. BRUNCK. τᾶς μανίας La.

962. Citat ob ψαύων cum accusativo Eustathius Il. *B*. p. 219. Θ. 725, 56.

965. Citat Eustath. Il. *A*. p. 11.
ib. τ' om. La.

966. παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων. In Aldina et veteribus codd. addita in fine versus vox πετρῶν, e glossemate. BRUNCK. Sic La. πετρῶν non videtur esse glossema, sed παραδιόρθωσις nescio cujus pro πελαγέων.

ἀκταὶ Βοσπόριαι, ἠδ᾽ ὁ Θρῃκῶν Σαλμυδησσὸς,
ἵν᾽ ἀγχίπολις Ἄρης
δισσοῖσι Φινείδαις
εἶδεν ἀρατὸν ἕλκος
τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,
ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις.

(304) 969. ἠδ᾽ ὁ Θρηικῶν σαλμυδισσός La.

970. ἵν᾽ ἀγχίπολις Ἄρης] Scholiastes: τὸ δὲ ἵνα τοῖς ἄνω συνάπτεται, ἵνα ἀκταὶ Βοσπόριαι, καὶ οὐδὲν λείπει. Ὅσοι δὲ γράφουσιν ὃν Ἄρης, περιττὸν λαμβάνουσι τὸ ὄνομα. Nomen ἀγχίπολις dicit. Scholiastes, cujus in libris eadem quae in nostris lacuna fuit, ita verba construebat: παρὰ δὲ κυανέων πελαγέων, ἵνα ἀκταὶ Βοσπόριαι καὶ Σαλμυδησσὸς, Ἄρης εἶδεν ἕλκος. Qua in constructione quum nihil deesse dicat, necesse est visum ei esse deesse aliquid, si ὃν scriberetur, simulque abundare ἀγχίπολις. Nimirum illa in lectione ita construendum videbat, Σαλμυδησσὸς, ὃν ἀγχίπολις Ἄρης ἔχει (tale quid deesse putabat) εἶδεν ἕλκος. Ac sane tali verbo addito abundat ἀγχίπολις. Illam quidem constructionem, quae scholiastae placet, nemo amplectetur. Vocabulum autem, quod excidit, credibilius est adjectivum, veluti θοῦρος, quam verbum fuisse, quale ναίει, vel, quod ad numeros aptius foret, νάσσατο. Sumamus illud, quod dixi, θοῦρος excidisse: tum duobus modis verba construi poterunt, uno sic: παρὰ κυανέων πελαγέων ἀκταὶ Βοσπόριαι καὶ Σαλμυδησσὸς, ἵνα ἀγχίπολις (ἐστιν) Ἄρης, εἶδεν ἕλκος: altero, qui mihi multo convenientior dictioni poeticae videtur, hoc: παρὰ κυανέων πελαγέων (εἰσὶν) ἀκταὶ Βοσπόριαι καὶ Σαλμυδησσὸς, ἵνα ἀγχίπολις Ἄρης εἶδεν ἕλκος. Ita quum pro incolis illorum locorum Mars, qui eam regionem tenet, nominatur, simul hoc efficitur, ut Martis mentio non sit temere et ut supervacaneum quid injecta. HERMAN.

ὃν
ib. ἵν᾽ La.

974. ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις. Sic Aldus et codd. omnes veteres, optime, integro metro, et salva sententia. Versus est trimeter iambicus, ut versus 985. Hypallagen observavit antiquus Criticus: δέον εἰπεῖν ἀλαστόρως, ἀλαστόροις εἶπε πρὸς τὸ κύκλοις. Variis conjecturis solicitata fuit haec lectio, quarum nulla, ut sunt omnes temerariae, speciem vel minimam probabilitatis habet. Longe autem insulsissima

ἀραχθὲν ἐγχέων ὑφ᾽ αἱματηραῖς
χείρεσσι, καὶ κερκίδων ἀκμαῖσι·
κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν ἀντιστρ. β΄.
κλαῖον, ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν· ἁ
δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων
ἄντασ᾽ Ἐρεχθειδᾶν,
τηλεπόροις δ᾽ ἐν ἄντροις
τράφη θυέλλησιν ἐν πατρῴαις
Βορεὰς ἅμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου

sunt quae prolixe ad hunc locum disputat nuperus editor Parisinus. Eruditorum sibilis excipi digna est ejus emendatio. Satis poëtae fecisse mihi videbor, si patrocinio meo civitatem Graecam retineat nomen ἀλάστορος, quod ille barbarum esse pronuntiat ex cathedra. Ex nominum tertiae declinationis plurimorum genitivis alia formantur nomina declinationis secundae, ut διάκτωρ et διάκτορος, φύλαξ et φύλακος, μάρτυρ et μάρτυρος, aliaque. Vide Etymol. M. in Τρίβακος, scholiastam nostrum ad Oed. Col. 195. Eustathius p. 757. ὡς εἴ τις εἴποι καὶ τὸν μάρτυρα, μάρτυρον, καὶ τὸν ἀλάστορα, ἀλάστορον, οὗ χρῆσις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις. De veritate hujus lectionis dubitari non potest. Si (565 quid mutandum videretur, nihil aliud rescribendum censerem, quam, Ἀλαὸν ἀλαστόρως ἐν ὀμμάτων κύκλοις. BRUNCK.

975. ἄτερθ᾽ ἐγχέων ὑφ᾽ αἱματηραῖς Hermannus. ἀραχθέντων, ὑφ᾽ αἱματηραῖς Lachmannus.

ib. Aldus et veteres codd. ὑφ᾽ αἱματηραῖς χείρεσσι. Salva structura abesse potest praepositio, quam metrum non admittit. BRUNCK.

979. ἐχούσας ad ματρὸς relatum. Aldus et codd. habent ἔχοντες, quod male suppositum fuisse metri ratio evincit. Versus est dimeter trochaicus. BRUNCK.

ib. πατρὸς La. Tum ἔχοντες ἀνύμφευτον γονὰν *ex infausto connubio nati* interpretatur Hermannus.

985. Eustath. Od. Ε. p. 1539, 26. Παυσανίας δέ φησι καὶ τινας ἵππους, ἁμίππους, εἰπὼν, ὅτι ἅμιπποι, ἵπποι ἐξευγμένοι χωρὶς δίφρου, κληθέντες οὕτως ἐπεί φησιν ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον ὁ μὲν ἡνιοχῶν, ὁ δὲ ὁπλίτης· ἀπὸ τούτων τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθίζεσθαι, εἰ καὶ ἰδίᾳ φησὶν

θεῶν παῖς· ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ
Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον, ὦ παῖ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Θήβης ἄνακτες, ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν
δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει.
ΚΡ. τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;
ΤΕΙ. ἐγὼ διδάξω· καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.
ΚΡ. οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός.
ΤΕΙ. τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν.
ΚΡ. ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.
ΤΕΙ. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.

ἑκατέρους, ἅμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο. Ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἅμιππος καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀντιγόνῃ. Vide ad Il. *O.* p. 1037, 56.

986. *θεῶν παῖς, Deorum progenies*, id est, cui Dei erant generis ultimi auctores; quod quidem de Cleopatra vere dicitur. Nam ipse Erechtheus Orithyiae pater inter Deos relatus fuit. Quod autem Heathius statuit *θέων* scribendum et positum esse pro *θέουσα*, longe est ineptissimum. *Βορέας παῖς θέων*, pro *θέουσα*, nihil aliud esset quam putidus soloecismus, nullo exemplo excusandus ex omnibus illis quae Clarkius congessit ad Il. *E.* 778. Pronomen seu participium plurale masculini generis de femina adhibetur, quod observavimus supra ad v. 926. ita etiam masculinum duale, ut Oed. Col. 1676. et passim: sed in singulari numero id nunquam obtinet. BRUNCK.

987. *ἔσχον.* Cum *ἐπὶ* ex superiori v. repetendo valet *irruebant, invadebant.* Vid. citata ad Euripid. Bacch. 1131. MUSGR.

(306) 994. *τήνδ' ἐναυκλήρεις.* Sic bene Valckenarius ad Phoen. p. 321. Vulgo *τήνδε ναυκληρεῖς.* Ald. et membr. *τήνδε ναυκληροῖς.* BRUNCK. *ναυκληρεῖς* La. Lb. Recte.

995. *ἔχω κ. τ. λ.*] Non possum negare, re expertus, te mihi profuisse. CAMERAR.

996. *ἐπὶ ξυροῦ τύχης, in novacula casus.* Nota proverbialis locutio ex Homero, Il. *K.* Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν

ΚΡ. τί δ' ἔστιν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.
ΤΕΙ. γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον
ἵζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν,
ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ
κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ.
καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς
ἔγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.
εὐθὺς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην
βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ
μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο,
κἄτυφε, κἀνέπτυε· καὶ μετάρσιοι

ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Idem diversis verbis expressit in Ajace, 786. Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά. Vide Eustathium, p. 796. BRUNCK.

998. τῆς ἐμῆς σημεῖα La.

999. θᾶκον. Sic August. et E. a prima manu. In aliis θῶκον. Vide ad comici Ran. 1522. BRUNCK. θᾶκὸν La. θάκον Lb.

1001. Huc respicit Eustath. Il. *T.* p. 1190, 52.

1002. κλάζοντας] Grammatici vocant σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. Nempe φθόγγον ὀρνίθων valet sensu et potestate ὄρνιθας. MUSGR.

1003. φοναῖς] Schol. φοναῖς, ταῖς αἱματικαῖς. Vix credas quemquam adeo se his decipi passum esse, ut φοναῖς pro adjectivo esse putaret. Nomen est a φόνος ita diversum, ut occisio a caede. HERM.

1004. Citat Eustathius Il. *K.* p. 821, 42. Od. *M.* pag. 1716, 54.

1005. γεύεσθαι hic valet *experiri, periculum facere*, ut Trach. 1101. Eurip. Hippol. 667. Τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος. id est, juxta scholiastem, πεπειραμένος. Vide ad comici Ran. 462. BRUNCK.

1008. Citat Eustath. Il. *H.* p. 680, 24. cf. *N.* p. (307) 995, ult.

χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταῤῥυεῖς
μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.
τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα,
φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα.
ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών, ἄλλοις δ' ἐγώ.
καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάραι τε παντελεῖς,
πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου.
κᾆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι
θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα
οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀποῤῥοιβδεῖ βοάς,
ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος.
ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον. ἀνθρώποισι γὰρ
τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν·
ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος οὐκ ἔτ' ἔστ' ἀνὴρ

1011. καλυπτῆς, id est, τῆς καλυπτούσης. Nomen verbale activam hic significationem habet, ut μεμπτὸς in Trach. 446. ὑποπτὸς apud Eurip. Hec. 1121. BRUNCK. Eustath. Il. Α. p. 134. καὶ οὐκ ἐδόκουν καλλιερεῖν, ὁπηνίκα κατὰ τὴν τραγῳδίαν οἱ μηροὶ καταῤῥυεῖς καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

1013. φθίνοντ'] Nihil aliud dicit, quam irrita fuisse sacra, ut nihil eorum, quae optasset, portenderent. HERM.

1022. βεβρῶτες. Mendose in Aldina βεβρῶτος. Schema est σολοικοφανὲς, quum singulari ὄρνις subjungatur plurale βεβρῶτες, syntaxi ad intellectum, non ad vocem, relata. BR.

βεβρωτες (ο superscr.) La. sine acc.

ib. Citat Eustathius Il. Β. p. 229. Il. Φ. p. 1248, 17.

1023. Comparari digna est Plutarchi sententia in Fabio: τὸ μὲν ἁμαρτεῖν μηδὲν ἐν πράγμασι μεγάλοις, μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπόν ἐστι· τὸ δ' ἁμαρτόντα χρήσασθαι τοῖς πταίσμασιν διδάγμασι πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ νοῦν ἔχοντος. BRUNCK.

1025. ἐπὴν δ' ἁμάρτῃ. Perperam vulgo ἐπεί. BRUNCK. ἐπεὶ La. qui mox οὐκέστ' ἀνήρ.

ἄβουλος οὐδ᾽ ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
πεσὼν ἀκεῖται, μηδ᾽ ἀκίνητος πέλει.
αὐθαδία τοι σκαιότητ᾽ ὀφλισκάνει.
ἀλλ᾽ εἶκε τῷ θανόντι, μηδ᾽ ὀλωλότα
κέντει. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ᾽ ἐπικτανεῖν;
εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δ᾽
ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος φέρει.
ΚΡ. ὦ πρέσβυ, πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ,
τοξεύετ᾽ ἀνδρὸς τοῦδε, κοὐδὲ μαντικῆς
ἄπρακτος ὑμῖν εἰμὶ, τῶν δ᾽ ὕπαι γένους
ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι.

1026. ἄνολβος. gl. μωρός. ὄλβος γὰρ ἡ φρόνησις τῷ (308) αὐτὴν ἔχοντι. BR. ῃ

1027. ἀίνητος πέλει La.

1028. αὐθαδία τοι. Sic etiam scriptus est hic versus in Reg. Stobaei cod. Pessime eum interpolavit Grotius Floril. p. 105. Ἡ δ᾽ αὐθάδεια σκαιότητ᾽ ὀφλισκάνει. Secunda in αὐθάδεια, quod vir summus ignoravit, necessario producitur. Vide Bentleium ad Menandri fragm. LXXX. In praeced. v. πέλει dant E. T. Minus bene vulgo πέλῃ. BRUNCK.

1032. εἰ κέρδος φέρει. Sic E. T. in August φέροι, cum glossa λέγοι. In aliis εἰ κέρδος λέγει. BRUNCK. λέγοι La. φέρει V.

1033. ὥστε τοξόται σκοποῦ. Mendose Aldus, ut in membr. τοξότου σκοποῦ. Male etiam in E. τοξόται σκοπῷ. Verbum τοξεύω cum genitivo construitur, per ellipsin praepositionis κατά. Eurip. Ione, 1431. Εἰς τοῦθ᾽ ἱκοίμην· τοῦδε τοξεύω, τέκνον. BRUNCK. τοξόται La. Lb.

1034. Poëta, quod proprie diceretur, κοὐδὲ μαντικὴ ἄπρακτος ὑμῖν ἐστι κατ᾽ ἐμοῦ, invertit, dixitque, *et ne a vaticiniis quidem intentatus vobis sum.* HERM.

1035. τῶν ὕπαι γένους ἐξημπόλημαι. Cohaerent ista, quae vulgo prava interpunctione divelluntur. Quin perperam in omnibus libris τῶνδ᾽ ὕπαι — Articulus relativus τῶν refertur ad μάντεων, quod ex praecedenti nomine μαντικῆς intelligendum. BRUNCK. Retinendum δ᾽, et verba ordinanda, ὕπαι δὲ τῶν γένους, *a cognatis autem* monet Hermannus.
κ
1036. κἀμπεφόρτισμαι La. κἀκπεφρόντισμαι V.

κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων
ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
χρυσόν· τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε.
οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν
φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,
οὐδ' ὣς, μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας, ἐγὼ
θάπτειν παρήσω κεῖνον. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
θεοὺς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει.
πίπτουσι δ', ὦ γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν
χοὶ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἴσχρ', ὅταν λόγους
αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.

ΤΕΙ. φεῦ·
ἆρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἆρα φράζεται —
ΚΡ. τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;
ΤΕΙ. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία;
ΚΡ. ὅσῳπερ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη.
ΤΕΙ. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.

1037. τὸν πρὸς Σάρδεων. Sic E. Perperam in aliis libris πρὸ Σ. Nostram lectionem agnoscit Eustathius ad Odyss. Δ. p. 1483. Σοφοκλῆς μέν τοι ἐτόλμησε καὶ αὐτὸν τὸν χρυσὸν ἤλεκτρον εἰπεῖν ἐν τῷ· Κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον. [et Il. B. p. 366. τὸν πρὸς Σ. ἤλεκτρον, τὸν χρυσὸν οὕτω καλέσας ποιητικώτερον ἐν τῷ λαβεῖν εἶδος ὂν ἀντὶ εἴδους. Cf. Od. O. p. 1788, 43.] BRUNCK. τα πρὸ σαρδέων La. τὸν πρὸς σαρδέων Lb.

(309) 1039. sqq. Mutavi interpunctionem. Vulgo enim post κρύψετε comma, post θρόνους punctum ponitur. SCHAEF.

1041. οὐ δὴ θέλουσ' La.

1042. οὐδ' ὡς — μὴ La.

1050. ἡὐβουλία. Sic legendum. Perperam libri omnes, omisso articulo, εὐβουλία. Sic in Philoct. 1443. ἡὐσέβεια. BRUNCK. Brunckius ex conjectura ἡὐβουλία. Non opus. Sic statim sequitur sine articulo μὴ φρονεῖν. Add. infra v. 1098. SCHAEF.

1051. πλήστηι La. pr.

ΚΡ. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.
ΤΕΙ. καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.
ΚΡ. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.
ΤΕΙ. τὸ δ' ἐκ τυράννων, αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.
ΚΡ. ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας, ἃν λέγῃς, λέγων;
ΤΕΙ. οἶδ'. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.
ΚΡ. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν.
ΤΕΙ. ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.
ΚΡ. κίνει, μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων.
ΤΕΙ. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος;
ΚΡ. ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
ΤΕΙ. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι
τροχοὺς ἁμιλλητῆρας Ἡλίου τελῶν,
ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἕνα
νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει,
ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,
ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας·
ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν
ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω

1054. λέγειν La.

1061. μόνον δ' μὴ ἐπὶ La.

1062. ἤδη La, sec. qui forte οἶδα pr. (310)

1065. Pro τροχοὺς non scribam τρόχους. Intelligo circumactum rotarum currus solaris. Quo brevius enim tempus, eo minae vatis terribiliores. Atque ipse Tiresias supra v. 996. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης. Πολλοὶ τροχοὶ autem dictum est ut πολλὰ πτερὰ, πολλαὶ χεῖρες, alia id genus. V. Markland. ad Euripid. Iphig. T. p. 272. Ceterum Ἡλίου scripsi litterâ initiali majusculâ. SCHAEF.

ων
1068. βαλὼν] βάλλειν La.

1069. κατῴκισας. In E. κατοικίσας, quod haud deterius est, utroque participio cum ἔχεις constructo. BRUNCK.

θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
λοχῶσιν Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος
λέγω. φανεῖ γάρ, οὐ μακροῦ χρόνου τριβή,
ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κωκύματα.
ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι ξυνταράσσονται πόλεις,
ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν,
ἢ θῆρες, ἤ τις πτηνὸς οἰωνός, φέρων
ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν.
τοιαῦτά σου, λυπεῖς γάρ, ὥστε τοξότης,
ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα
βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.
ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,
καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν,

1074. Citat Eustath. Il. *I.* p. 763, 39. 768, 55.

1080. *Ἐχθραὶ πόλεις*· eae sunt civitates, quae Polynici adversus Thebas tendenti auxilia dederant. Praenuntiatur autem Epigonorum expeditio paternis injuriis irritatorum. Patres enim insepulti cum Polynice jacuerant testibus etiam Euripide in Suppl. et Hygino Fab. LXX. ERF. Constructio haec est: *πᾶσαι πόλεις ἐχθραὶ συνταράσσονται* (i. e. *ὥστε γίγνεσθαι ἐχθραὶ*) *ὅσων ἀνδρῶν σπαράγματα ἢ κύνες καθήγισαν, ἢ θῆρες, ἤ τις οἰωνός, ὀσμὴν φέρων ἐς ἑστιοῦχον πόλιν.* *Ἑστιοῦχον πόλιν* dicit eam urbem, quae cujusque ducis domum (311) habet. Hic est enim verborum sensus: omnes civitates ad bellum concitantur, quotquot virorum lacera membra aut canes contaminarunt, aut ferae, aut avis aliqua, scelestum odorem in patriam cujusque urbem ferens. HERM.

1081. *καθήγισαν.* Vide lexicon in *καθαγίζω.* Nec aliter legisse scholiastam ex ejus interpretatione liquet. Perperam in libris *καθήγνισαν.* BRUNCK. *καθήγνισαν* La. Lb.

1089. *ἡσυχωτέραν.* Si Canon Atticistarum recte habet, corrigendum *ἡσυχαιτέραν.* Thomas Mag. p. 426. *Ἡσυχαίτερον,*

τὸν νοῦν τ᾽ ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἢ νῦν φέρει.
ΧΟ. ὡ᾽νὴρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας.
ἐπιστάμεσθα δ᾽, ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ
τήνδ᾽ ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
μή πώ ποτ᾽ αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν.
ΚΡ. ἔγνωκα καὐτὸς, καὶ ταράσσομαι φρένας.
τό τ᾽ εἰκάθειν γὰρ δεινόν· ἀντιστάντα δὲ
ἄτῃ πατάξαι θυμὸν, ἐν δεινῷ πάρα.
ΧΟ. εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως Κρέον.
ΚΡ. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; φράζε· πείσομαι δ᾽ ἐγώ.
ΧΟ. ἐλθὼν, κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης
ἄνες· κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.
ΚΡ. καὶ ταῦτ᾽ ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικάθειν;
ΧΟ. ὅσον γ᾽, ἄναξ, τάχιστα. συντέμνουσι γὰρ
θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.

οὐχ ἡσυχώτερον. Vid. Etymolog. M. c. 31, 18. Aeschylus Eumen. v. 218. Sch. (a. 1808.) τὰ δ᾽ ἐμφανῶς πράσσουσαν ἡσυχαιτέραν. SCHAEF. ἡσυχωτέραν La. Lb. γλῶτταν La.

1090. τῶν φρενῶν, ὧν νῦν φέρει. Male vulgo et spreta Attica elegantia ἢ νῦν φέρει. Sic Latini *gerere*, *gestare mentem.* Plautus Asin. II. 1. *Cave tu idem faxis, alii quod servi solent, Qui ad heri fraudationem callidum ingenium gerunt.* Idem Amphitr. V. 1. *Haec sola sanam mentem gestat meorum familiarium*, BRUNCK. Vulgatam restituit Schaeferus.

1091. ὡ᾽νήρ. Perperam hîc, ut v. 766. in libris ἀνήρ. BRUNCK.

1092. ἐπιστάμεθα La.

1094. λακεῖν La. λαβεῖν Ald.

1095. ταράσσομαι φρένας. gl. ἤγουν στασιάζω πρὸς ἐμαυτὸν, καὶ οὐκ ἔχω τίς γένωμαι. BRUNCK.

1096. τό τ᾽ εἰκάθειν γὰρ δειλόν. Perperam in libris omnibus δεινόν. Has voces jam supra commutatas vidimus v. 326. BRUNCK. δεινὸν La.

1098. κρέον] λακεῖν La. Lb. (312)

1101. ἄνες. gl. ἔξελε. κτίσον. κατασκεύασον. BRUNCK.

1103. συντέμνουσι. gl. καταβάλλουσι. BRUNCK.

ΚΡ. οἴμοι. μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι
τὸ δρᾶν· ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.
ΧΟ. δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε.
ΚΡ. ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν· ἴτ' ἴτ', ὀπάονες,
οἵ τ' ὄντες, οἵ τ' ἀπόντες, ἀξίνας χεροῖν
ὁρμᾶσθ' ἑλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφην,
αὐτός τ' ἔδησα, καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.
δέδοικα γὰρ, μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
ἄριστον ῇ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν.

1105. Impeditior est paulo hujus loci structura: vix enim reperias quî verba τὸ δρᾶν cum praecedentibus connectantur. Per ellipsin praepositionis εἰς vel πρὸς difficultatem expedit Heathius. Nescio an melior sit Augustani codicis lectio: *Οἴμοι· μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι. Τὸ δρᾶν ἀνάγκη, κοὐχὶ δυσμαχητέον.* Sic omnia facile procedunt. Glossa ad ἀνάγκη, ἐστί, ad δυσμαχητέον, φιλονεικητέον. BRUNCK. καρδίας ἐξίσταμαι quum idem fere sit quod πείθομαι, eadem ratione construi potuit qua illud Phil. 1252. Vid. Matthiae Gr. Gr. §. 542. n. 2. ERF. καρδίαι δ' La. καρδία δ' V.

1107. μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε. Glossa supplet σαυτόν. ἤγουν μὴ μεταβάλλου. Hoc quidem sensu melior esset lectio quam exhibet E. τρέπου. Verum aliter haec verba accipi debent, μηδ' ἐπίτρεπε ἄλλοισι. *Tu ipse haec exsequere, nec aliis committe.* BRUNCK. τρέπε. Libri aliquot τρέπου, quod praeferam. *Τάδε* et ἄλλα opponuntur. Oed. C. v. 860. ἀλλ' ἐς τί τρέψει; SCHAEF.

1108. οἱ δ' ὀπάονες. Male vulgo οἵ τ' ὀπάονες, ut est in membr. In tribus aliis codd. ἴτ' ὀπάονες, cum glossa ἔλθετε. Verum hoc mendosum esse metrum ostendit. BRUNCK. ἴτ' ἴτ' ὀπάονες. Sic Erfurdtius ex codice. Brunckins οἱ δ' ὀπάονες. Infra v. 1214. s. ἀλλὰ, πρόσπολοι, ἴτ' ἆσσον ὠκεῖς. SCHAEF. ἴτ' La. ἴτ' V.

1110. Post hunc v. lacunae signa posuit Hermannus.

1111. ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη. Sic codd. omnes et Aldus. Nescio unde Turnebus soloecum ἐπειδὰν invexerit.
(313) Vix credam in codice quopiam olim lectum fuisse δόξα τῇδ' ἐπεστράφην, quod e scholiis colligi possit. BRUNCK. δόξα τῇδ' ἐπεστράφην La. Lb.

1114. ἄριστον. ῇ τὸν βίον σώζοντα τ. La.

ΧΟΡΟΣ.

Πολυώνυμε, Καδμείας στροφὴ α'.
Νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς
βαρυβρεμέτα γένος,
κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις
Ἰταλίαν, μέδεις δὲ παγ-
κοίνοις Ἐλευσινίας
Δηοῦς ἐν κόλποις,
ὦ Βακχεῦ, Βακχᾶν μητρόπολιν Θήβαν
ναίων παρ' ὑγρῶν

1119. Ἰτάλειαν La.

ib. παγκοίνου Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις. Scholiastes legisse videtur παγκοίνοις, quod longe elegantius vulgato, sincerum esse opinor, et reponi volebam. Pro παγκοίνοις scholio praepositum παγκοίνους, quod E. exhibet in textu. Genuinae lectionis manifesta depravatio. BRUNCK. παγκοίνοις Brunckius voluit dare, dedit Erfurdtius. Vulgo παγκοίνου. SCHAEF. παγκοίνους La. παγκοίνοις V.

1121. δηιοῦς La.

1122. In codicibus sic hic locus distinctus est: ὦ Βακχεῦ Βακχᾶν, μητρόπολιν Θήβαν ναίων — Glossa, ὦ Βακχεῦ μαινάδων ἔφορε. Priora si isto modo accipiantur, tum μητρόπολιν praestabit cum scholiasta et Eustathio ad Odyss. Λ. p. 1391. interpretari, τὴν πόλιν τῆς μητρός σου Σεμέλης, quam cum auctore veteris glossae, ἀρχηγὸν τούτων, id est τῶν μαινάδων. Sed prava est illa distinctio, nec alius sensus est quam is quem in versione expressimus. BRUNCK.

1123. παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥεέθρων. Sic in T. ut metrica ratio flagitat. Male vulgo ὑγρὸν ῥέεθρον. BRUNCK. παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥεέθρων, pro παρ' ὑγροῖς Ἰσμηνοῦ ῥεέθροις. Conf. schol. ad v. 966. Praepositionem hanc „junctam nonnunquam invenias Genitivo, ubi requirere videatur casum tertium." Verbis usus sum Abreschii ad Cattieri Gazophylac. p. 85. quem vide. Sic dicitur παρ' ἑαυτοῦ pro παρ' ἑαυτῷ. V. not. ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 119. In Diodoro Sic. XVIII. c. 50. revocanda scriptura priorum editionum, τῶν παρ' ἑαυτοῦ φίλων. Vulgatum in Pseudo-Diogenis epistola 4. τῆς παρὰ σοῦ τραπέζης solicitanti Boisso-

Ἰσμηνοῦ ῥεέθρων, ἀγρίου τ'
ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος·
σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας ἀντιστρ. α'.
στέροψ ὄπωπε λιγνὺς, ἔν-
θα Κωρύκιαι Νύμφαι
στείχουσι Βακχίδες,
Κασταλίας τε νᾶμα· καὶ
σε Νυσαίων ὀρέων
κισσήρεις ὄχθαι,
χλωρά τ' ἀκτὰ πολυστάφυλος πέμπει,
ἀβρότων ἐπέων

(314) nade meo ad Philostrati Her. pag. 383. vix assentiar. SCHAEF. παρ' ὑγρὸν La. Lb. et mox ῥέεθρον.

1126. ὑπὲρ διλόφου πέτρας. Euripides Bacchis, 302. Ἔτ' αὐτὸν ὄψει κἀπὶ Δελφίσιν πέτραις Πηδῶντα σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα. Confer scholiastam ad ista in Phoenissis, v. 233. Ἰὼ λάμπουσα πέτρα πυρὸς Δικόρυφον σέλας. BRUNCK.

1127. Hinc citat στέροψ Eustath Il, K. p. 786, 13.

1130. Κασταλείας La.

1131. Νυσίων ὀρέων. Sic ad metri rationem legendum. In E. Νυσέων. In membr. Νισαίων. Aldus dedit Νυσσαίων. Ex Triclinii interpolatione est οὐρέων. BRUNCK. νυσαίων La. Lb.

ib. Hic Euboeensem Nysam intelligendam esse vix dubitari potest, quum in seqq. praegressa itidem Parnassi mentione, venire jubeatur Bacchus ὑπὲρ στονόεντα πόντον. Stephanus in Νῦσαι. — Δεκάτη ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα διὰ μιᾶς ἡμέρας τὴν ἄμπελον φασὶν ἀνθεῖν, καὶ τὸν βότρυν πεπαίνεσθαι. Vid. schol. Eurip. Phoen. 238. ERF. Revocavi Νυσαίων. De metro v. Seidler. de Vs. Dochm. p. 261. et ad Iph. T. 1070. HERM.

1133. πουλυστάφυλος. Sic ob metrum legendum. Libri omnes πολυστάφυλος. Ante hanc vocem Triclinius copulam καὶ inepte infersit. BRUNCK. πολυστάφυλος La.

1134. ἀβρότων. Perperam Aldus ἀμβρότων. BRUNCK. Sic La.

εὐαζόντων, Θηβαίας
ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς·
τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾶς στροφὴ β'.
ὑπερτάταν πόλεων
ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ·
καὶ νυν, ὡς βιαίας
ἔχεται πάνδημος
πόλις ἐπὶ νόσου, μολεῖν
καθαρσίῳ ποδὶ Παρνησίαν
ὑπὲρ κλιτὺν, ἢ
στονόεντα πορθμόν.
ἰὼ πῦρ πνεόντων ἀντιστρ. β'.
χοράγ' ἄστρων, νυχίων
φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
παῖ, Διὸς γένεθλον,

1137. τὰν, articulus singularis relatus ad plurale nomen Θηβαίας ἀγυιάς. Vide notam ad priorem Oedipum v. 267. BRUNCK.

1139. ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ. Eurip. Bacchis, 6. Ὁρῶ (315) δὲ μητρὸς μνῆμα τῆς κεραυνίας. BRUNCK.

1141. Vulgo perverso vocum ordine et turbato metro legitur ἔχεται πάνδημος πόλις, et seq. versu μολεῖν καθαρσίῳ ποδί. BRUNCK. ἔχεται πανδήμιος Hermannus.

1146. πνειόντων. Aldus et codd. πνεόντων. Sol Bacchi nomine colebatur in mysticis sacris: inde est quod Virgilius Georgicorum initio ait: — *Vos, ô clarissima mundi Lumina, labentem coelo quae ducitis annum, Liber, et alma Ceres.* BR.

ib. Eustath. Il. *E.* p. 514. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν οἷς λέγει ὁ ποιητὴς πῦρ ἐκ τοῦ Διομήδους καίεσθαι ἀστέρι ἐναλίγκιον δοξάζειν, φαίνεται πυρά τινα καὶ τοὺς ἀστέρας εἶναι· ὅθεν καὶ ἀπὸ τοῦ αἴθειν ὁ ἀστὴρ ὡς ἐῤῥέθη παράγεται. Διὸ καὶ ὁ ζηλωτὴς Ὁμήρου Σοφοκλῆς, πυρπνόα τὰ ἄστρα δοξάζει, ἔνθα τὸν Διόνυσον κατά τινα μυστικὸν λῆρον, πῦρ πνεόντων χορηγὸν ἀστέρων φησίν.

1147. νυχίων. Aldus et codd. καὶ νυχίων. Elanguem copulam metrum respuit. BRUNCK.

προφάνηθι Ναξίαις
σαῖς ἅμα περιπόλοι-
σιν, αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι
χορεύουσι, τὸν
ταμίαν Ἴακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
οὐκ ἔσθ᾽ ὁποῖον στάντ᾽ ἂν ἀνθρώπου βίον
οὔτ᾽ αἰνέσαιμ᾽ ἂν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ Τύχη καταῤῥέπει
τὸν εὐτυχοῦντα, τόν τε δυστυχοῦντ᾽, ἀεί·
καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς.
Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοὶ, ποτέ,

1151. In Aldina et in veteribus codd. legitur, *σαῖς ἅμα περιπόλοις θυιάσιν, αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι, τὸν ταμίαν Ἴακχον.* Quae ut ad legitimam metri formam revocentur, sic disponenda sunt, extrito inutili pronomine *σαῖς.* *Θυιάσιν ἅμα περιπόλοις, Αἳ πάννυχοί σε μαινόμεναι Χορεύουσι, τὸν Ταμίαν Ἴακχον.* Verbum *χορεύειν* hic activum est, *χορεύειν θεὸν*, *Deum choreis celebrare.* Pindarus Isthm. I. 8. *καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν χορεύων.* Alias *χορεύειν τινὰ* Deus ipse dicitur, id est *incitare ad celebrandas choreas*, ut apud Eurip. Herc. Fur. 688. *Οὔπω καταπαύσομεν Μούσας, αἵ μ᾽ ἐχόρευσαν.* Per consequentiam *χορεύειν* significat *agitare, turbare, emovere mente*, ut in eodem dramate, 873. *Τάχα σ᾽ ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω, καὶ καταυλήσω φόβῳ.* BRUNCK. Hermannus *προφάνηθι Ναξίαις | ἅμα περιπόλοισι σαῖ | σιν, αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι*, omisso *θυιάσιν.* Hoc et ego delendum putavi.

(316) 1155. *δόμων* etiam ad *Κάδμου* referendum. Problema arithmet. XXXIV. *Ἀπλανέων ἄστρων παρόδους τ᾽ ἐπὶ τοῖσιν ἀλητῶν Εἰπέ μοι.* SCHAEF.

1156. *ὁποῖον στάντα quaecumque stet vitae conditio.* HERM.

1158. *καταῤῥέπει.* Hoc scholiastes agnoscit: verum alius lectionis meminisse videtur, quae ex illius verbis, ut nunc feruntur, elici nequit. BRUNCK.

1161. *ὡς ἐμοί.* Vide lexicon Soph. in v.

σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα·
λαβών τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν
εὔθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ·
καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς
ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ᾽ ἐγὼ
ζῆν τοῦτον, ἀλλ᾽ ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
πλούτει τε γὰρ κατ᾽ οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,
καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ᾽ ἔχων· ἐὰν δ᾽ ἀπῇ
τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ᾽ ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς
οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.

1163. λαβὼν δέ. Codd. λαβών τε. Mendose Aldus λαβόντε. BRUNCK. λαβόντε La. λαβών τε Hermannus.

1164. εὐγενεῖ. In duobus codd. perperam εὐγενῆ. BR.

1166. In Aldina et in veteribus codd. sic scriptus est hic versus: Ὅταν προδῶσιν, ἀνδρὸς οὐ τίθημ᾽ ἐγώ. In T. Ὅταν προδῶσιν ἄνδρας, οὐ τίθημ᾽ ἐγώ. In omnibus sequens versus plane omissus. Glossa ad οὐ τίθημ᾽: ἤτοι οὐ λογίζομαι· ἀεὶ γὰρ τὸ ἐνεστὼς μακαρίζεται, καὶ οὐ τὸ παρεληλυθός. Versum qui desiderabatur, restituit Turnebus, nescio an e scripto codice. Sane eum [ex Athen. VII. p. 280. B. XII. 547. C. et] ex Eustathio sumere potuit, a quo profertur ad Il. *N.* p. 957. ubi de versibus Homero suppositis, et aliis abjudicatis agit. παρὰ Σοφοκλεῖ προστίθεται στίχος ἐν τῷ, Τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρα, οὐ τίθημ᾽ ἐγώ. πλούτει τε γὰρ κατ᾽ οἶκον, εἰ βούλει, μέγα, καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν τούτοις γὰρ μετὰ τὸ, Οὐ τίθημ᾽ ἐγὼ, ἔχουσι τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα τὸ, Ζῆν τοῦτον, ἀλλ᾽ ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. ἵνα λέγῃ ὁ τραγικὸς, ὅτι ὅταν πρόδοτος γένηταί τινι ἡ ἡδονὴ, οὐ τίθημ᾽ ἐγὼ ζῆν ἔτι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ἀλλὰ ψεύδεσθαι τὴν ζωήν. Transitus fit a numero plurali ad singularem, ut Aj. 760. ad quem locum plura hujus schematis exempla proferentur. Eadem ele- (317) gantia transitus fit a singulari ad pluralem, ut supra 709. et 1022. Haud absimile voluptatis praeconium e Theophilo comico profert Athenaeus, p. 563. Εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τοῦ βίου τὰς ἡδονὰς, Καταλείπει οὐδὲν ἄλλο πλὴν τεθνηκέναι. BR. ἀνδρὸς La.

1168. Citat Eustath. Il. *H.* p. 681, 5. ob ζῆ pro ζῆθι. Cf. Il. *A.* p. 157, 1. 751, 51. Od. *Θ.* p. 1606, 23.

1170. καπνοῦ σκιᾶς. Fumi umbra nihil vilius esse potest.

ΧΟ. τί δ᾽ αὖ τόδ᾽ ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;
ΑΓ. τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν.
ΧΟ. καὶ τίς φονεύει; τίς δ᾽ ὁ κείμενος; λέγε.
ΑΓ. Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ᾽ αἱμάσσεται.
ΧΟ. πότερα πατρῴας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός;
ΑΓ. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνου.
ΧΟ. ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ᾽ ὀρθὸν ἤνυσας.
ΑΓ. ὡς ὧδ᾽ ἐχόντων, τἄλλα βουλεύειν πάρα.
ΧΟ. καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ
δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων,
ἤτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχῃ, πάρα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ὦ πάντες ἀστοὶ, τῶν λόγων ἐπῃσθόμην

Ex Pindarico dicto hoc adumbratum, σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος. BRUNCK. Desumptum hoc ex Eustath. Il. *I*. p. 757, 31. ubi ἄνθρωπος. Pindari edd. rectius, ἄνθρωποι.

1175. αὐτόχειρ. Male acceptum fuit a scholiasta hoc nomen, vel ab iis qui sequentem versum litera *X* notarunt. αὐτόχειρ periisse dicitur, cuicunque violentae manus illatae fuerunt, sive a se ipso, sive ab alio. Proinde postquam Chorus audierat Haemonem αὐτόχειρα αἱμαχθῆναι, nihil magis consentaneum erat, quam percontari eum, utrum sua an patris manu Haemon interfectus fuisset. αὐτόχειρ idem est quod αὐθέντης. Vide lexicon in hac voce. Nec credere par est Sophoclem tam ineptam interrogationem Choro tributurum fuisse, nisi vox αὐτόχειρ ambiguae significationis fuisset. Nisi duo sequentes versus ab ipso poëta essent, quos tamen fateor sine ullo detrimento eximi posse, non video cur eos quivis alius inseruisset. BRUNCK. ου

1177. αὐτοῦ La. qui mox φόνωι.

1180. ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ἔστι δὲ τοῦτο πολὺ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Μένανδρος· Ἤδη γὰρ τοῦ τίκτειν ὁμοῦ. *Photii Lexicon MS.* Sic apud comicum Equit. 245. Ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων. et Pace, 515. Καὶ μὴν ὁμοῦ ᾽στιν ἤδη. BRUNCK.

(318) 1182. περᾷ. Sic legendum, ut supra, 386. Perperam Aldus et codd. πάρα. BR. πάρα La. Lb. κλύουσαν Ald.

1183. τῶν λόγων] Sic La. Lb. V. τοῦ λόγου γ᾽ Ald.

πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς
ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος.
καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ᾽ ἀνασπαστοῦ πύλης
χαλῶσα, καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ
βάλλει δι᾽ ὤτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι
δείσασα πρὸς δμωαῖσι, κἀποπλήσσομαι.
ἀλλ᾽ ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε.
κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὖσ᾽ ἀκούσομαι.
ΑΓ. ἐγὼ, φίλη δέσποινα, καὶ παρὼν ἐρῶ,
κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.
τί γάρ σε μαλθάσσοιμ᾽ ἂν, ὧν ἐς ὕστερον
ψεῦσται φανούμεθ᾽; ὀρθὸν ἡ ᾽λήθει᾽ ἀεί.
ἐγὼ δὲ σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει
πεδίον ἐπ᾽ ἄκρον, ἔνθ᾽ ἔκειτο νηλεὲς
κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·
καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν,
Πλούτωνά τ᾽, ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχέθειν,
λούσαντες ἁγνὸν λουτρὸν, ἐν νεοσπάσι
θάλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτο συγκατήθομεν,
καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν.
φωνῆς δ᾽ ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων

γ
1186. δὲ κλῆθρ᾽ Lb. τε κλῆθρ᾽ La.

εσ
1189. δμωαῖσσι La.

η
1193. παρείσω La.

1196. ἔγωγε. Libri omnes ἐγὼ δὲ, male. BRUNCK. Vulg. restituit Schaeferus.

1197. πεδίον ἐπ᾽ ἄκρον. August. E. T. πεδίων ἐπ᾽ ἄκρωνὶ BRUNCK.

ib. ἄκρων La. Lb. πεδίων item Lb.

κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα,
καὶ δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει μολών·
τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον, οἰμώξας δ', ἔπος
ἵησι δυσθρήνητον· Ὦ τάλας ἐγώ,
ἆρ' εἰμὶ μάντις; ἆρα δυστυχεστάτην
κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
παιδός με σαίνει φθόγγος. ἀλλά, πρόσπολοι,
ἴτ' ἆσσον ὠκεῖς καὶ παραστάντες τάφῳ,
ἀθρήσαθ' ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ,
δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἵμονος
φθόγγον ξυνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι. —
τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν

(319) 1207. *Παστάδα* dixit, *νυμφεῖον Ἅιδου* respiciens, qui thalamus, quoniam sepulcri instar erat, *ἀκτέριστον* vocat. HERM. αθ

1208. *μολων* La.

1209. *περιβαίνει.* Suspicor *περισαίνει.* Mox v. 1214. *παιδός με σαίνει φθόγγος.* Quod si *οὐκ ἀπὸ τρόπου* conjeci, facile intellectu est, quae sit origo vulgatae scripturae. Nam „mendi occasio ex eo, quod majusculum Σ in veteribus libris manu scriptis proxime accedit ad figuram τοῦ B." Sic Sylburgius ad Pausan. I. c. 38. p. 92. ubi v. exempla. Adde ejusdem doctissimi viri notam ad Dionys. Hal. Ant. Rom. IV. c. 14. t. II. p. 670. SCHAEF.

1215. s. Posui comma et post *τάφῳ* et post *λιθοσπαδῆ*, sed delevi vulgo positum post *ἀθρήσαθ'*. Ita demum cohaerent quae arcte jungenda sunt, *ἀθρήσαθ' ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ.* Dionysius Halic. Ant. Rom. V. c. 7. *ἁρμῷ τινὶ τῆς θύρας διαφανεῖ τὴν ὄψιν προσβαλών.* Plutarchus V. Alex. c. 3. *ἀποβαλεῖν δὲ τῶν ὄψεων αὐτὸν τὴν ἑτέραν, ἣν τῷ τῆς θύρας ἁρμῷ προσβαλὼν, κατώπτευσεν κ. τ. λ. Ἀθρεῖν*, sic junctum accusativo sine praepositione, neminem, opinor, offendet: sin, consulat quae mox sequuntur v. 1231. *Τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς.* SCHAEF. Locum sic interpunctum praebent edd. vett.

1217. *ἢ τὸν* Lb.

1219. *ἐξ ἀθύμου.* gl. *ὀλιγοψύχου. τὸ ΕΞ πρὸς τὸ ἠθροῦμεν ἔχει τὴν δύναμιν.* Optime. Ordo est, *τάδε ἐξηθροῦμεν*

ἠθροῦμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι
τὴν μὲν, κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν,
βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην·
τὸν δ', ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον,
εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν,
καὶ πατρὸς ἔργα, καὶ τὸ δύστηνον λέχος.
ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, στυγνὸν οἰμώξας, ἔσω
χωρεῖ πρὸς αὐτὸν, κἀνακωκύσας καλεῖ·
Ὦ τλῆμον, οἷον ἔργον εἴργασαι; τίνα
νοῦν ἔσχες; ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης;
ἔξελθε, τέκνον· ἱκέσιός σε λίσσομαι. —
τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
πτύσας προσώπῳ, κοὐδὲν ἀντειπὼν, ξίφους

κελεύσμασιν ἀθύμου δεσπότου. Dativus est Latine reddendus per praepositionem *propter* vel *ob*, ut supra, 391. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, *propter tuas minas*. El. 42. γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ, *ob senectutem et longum tempus*. BRUNCK. ἐξ mi- (320) nime pertinet ad ἠθροῦμεν, sed quum dicendum esset aut ἠθροῦμεν ἐκ δεσπότου, aut ἠθροῦμεν κελεύσμασιν δεσπότου, conjunxit poëta utrumque; possis etiam jungere κελεύσμασιν ἐξ ἀθύμου δεσπότου. ERF.

1222. μιτώδει. Sic liquido E. T. et scholia MS. Triclinii. Vulgo μιτρώδει, quod ineptum est. βρόχος μιτώδης σινδόνος est βρόχος στερεὸς σινδόνος, βρόχος πολυμίτου σινδόνος. εὔμιτος occurrit apud Eurip. Iphig. T. 824. Ὕφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς. βρόχος μιτώδης idem est quod βρόχος εὔμιτος. — καθημμένην. gl. ἀπηωρημένην. BRUNCK.

ρ ει
μιτώδει Lb. em. μιτώιδη La. μητρώδει Lb. pr.

1224. εὐνῆς τῆς κάτω. *Conjugis jam apud inferos agentis*. MUSGR.

1226. στυγὸν La.

1228. ποῖον La.

1232. πτύσας προσώπῳ recte interpretatur Erfurdtius in minore editione. V. supra v. 653. SCHAEF. *Vultu abominans patrem* Erfurdt.

ξίφους
ib. ὅλως La.

ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας· ἐκ δ' ὁρμωμένου
πατρὸς φυγαῖσιν ἤμπλακ'· εἶθ' ὁ δύσμορος
αὑτῷ χολωθεὶς, ὥσπερ εἶχ', ἐπενταθεὶς
ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς δ' ὑγρὸν
ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται·
καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν
λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος.
κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ
τέλη λαχὼν δείλαιος ἔν γ' Ἅιδου δόμοις,

1233. *κνώδοντας*. Lobeckius ad Aj. 814. *remoras gladii* intelligit. Recte. Vid. Xenoph. de Venat. X. 3. et 16. HERM.

1237. *παρθένον προσπτύσσεται*. Sic olim edidi ad Graeci sermonis normam; postea eandem hanc lectionem reperi in E. Ceteri libri *παρθένῳ* soloece. Medium *προσπτύσσομαι* non alium (521) casum adsciscit praeter quartum. Vide quae notavimus ad Eurip. Medeam 1399. Apollon. Argon. III. 782. Ἦ μιν ἄνευθ' ἑτάρων προσπτύξομαι οἷον ἰδοῦσα; Idem IV. 1071. — οἷα δ' ἄκοίτην Κουριδίον θαλεροῖσι δάμαρ προσπτύσσετο μύθοις. *ὑγρὸν* perperam glossa interpretatur *ἐξ αἵματος*. *Flexile, molle* brachium significat, et ex consequenti *debile*. Eteocles moriens apud Euripidem Phoen. 1448. Ἤκουσε μητρὸς, κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα — quod minime significat *manum madentem*, sed *manum debilem*. BRUNCK. Justo calidius a Brunckio ex uno codice caeterorum librorum omnium scriptura mutata est. Dativo junctum *προσπτύσσεσθαι* etiam in Trach. 767. Insolentiora amans Sophocles hoc praetulit. Sensus verborum hic est: *Implicatur virgini, recipiens eam in languescentem ulnam.* HERM.

1238. *πνοήν*. In August. *ῥοήν*. BRUNCK. *ῥοὴν* La. Lb. Sed *πνοὴν* agnoscit scholiastes.

1241. *ἔν γ' Ἅιδου δόμοις*. Sic Heathius. Brunckius dedit *ἐν Ἀΐδου*. SCHAEF. *ἐν ᾅ. δ.* La. V. *εἰν ᾅ. δ.* Lb.

ib. *ἐν Ἀΐδου*. Vulgo *ἐν Ἅιδου*, quod mendae suspectum esse possit: nam nuspiam alibi poëticum *εἰν* in senario tragico occurrit. Verum hujusmodi poëticae formae apud tragicum nostrum plurimae reperiuntur, *μέσσος*, *ἔσσομαι*, *ἐνὶ* pro *ἐν*, *ὑπαὶ*, *ποτὶ* in compositione pro *πρὸς*, Trach. 1214. Codd. plerique hic habent *εἰν ᾅδου*: gl. *διὰ τὸ μέτρον*. E. *ἐν ᾅδου*. Inepta est Heathii emendatio *ἔν γ' ᾅδου*. Doctior est nuperi editoris Britanni conjectura *εἰς ᾅδου*. At, si quid mutandum, praestat *ἐν Ἀΐδου*. Trisyllabum *ἀΐδης* occurrit in senariis ra-

δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν,
ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.
ΧΟ. τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
φρούδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.
ΑΓ. κἀυτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι,
ἄχη τέκνου κλύουσαν, ἐς πάλιν γόους
οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ στέγης ἔσω
δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν.
γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρτάνειν.
ΧΟ. οὐκ οἶδ'· ἔμοιγ' οὖν ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ
δοκεῖ προσεῖναι, χἠ μάτην πολλὴ βοή.
ΑΓ. ἀλλ' εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον
κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη,
δόμους παραστείχοντες. εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος.
ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει

rissime. Aliud exemplum observare memini in versu ex aliqua comoedia sumpto, *Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα, κἀΐδου πύλας.* ibi κἀΐδου est pro καὶ ἀΐδου. Contractionem amat Attica dialectus, dialysin Ionica. Apud Sophoclem nullibi, quantum commemini, reperias *Ἡρακλέϊ* τετρασυλλάβως. Sic exstat apud Euripidem Heraclidarum initio: *Ἐξὸν κατ' Ἄργος ἡσύχως ναίειν, πόνων Πλείστων μετέσχον εἷς ἀνὴρ Ἡρακλέϊ.* et v. 991. *Τῷ σῷ δὲ παιδὶ συγγενὴς Ἡρακλέϊ. Τὰ νυμφικὰ τέλη.* Pollux II. 38. προτελίζεσθαι δὲ ἐλέγοντο οὐ μόνον αἱ νύμφαι, ἀλλὰ καὶ οἱ νυμφίοι. καὶ τέλος, ὁ γάμος ἐκαλεῖτο. BRUNCK.

1248. Ad ἀξιώσειν cum Dorvillio e sequentibus intelligo προτιθέναι. *non totam civitatem in societatem lamentationis (522) vocaturam esse.* In talibus semper *primarium* verbum e sequentibus repetendum, quod h. l. est προτίθημι. Thucydides I. c. 134. καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Κεάδαν, οὗπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεσαν. SCHAEF.

1251. ἔμοιγ' οὖν. Perperam vulgo ἐμοὶ δ' οὖν. Sincerae scripturae vestigia supersunt in membr. ubi ἔμοι δ' οὖν. BR. ἔμοι δ' οὖν La.

1253. κατάσχετον *repressum* Erfurdt.

1254. καλύπτει Sic tres Regii recte. Mendose in impressis καλύπτῃ. BRUNCK. καλύπτει La. Lb.

μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν
ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών.
ΚΡ. ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα στροφὴ α'.
στερεὰ, θανατόεντ'.
ὦ κτανόντας τε καὶ
θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους.
ὤ μοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων.
ἰὼ παῖ, παῖ, νέος νέῳ ξὺν μόρῳ
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
ἔθανες, ἀπελύθης,
ἐμαῖς, οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις.
ΧΟ. οἴμ', ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν.
ΚΡ. οἴμοι· στροφὴ β'.
ἔχω μαθὼν δείλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ
θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων
ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
οἴμοι, λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν.

1265. ἄνολβαι Ald.

1266. ξυμμόρῳ La. Lb. Ald.

1268. Eustath. Il. *E*. p. 548. ἰστέον δὲ ὅτι ἐξ Ὁμήρου λαβόντες οἱ ὕστερον, καὶ αὐτὸ δὴ μόνον τὸ λυθῆναι, ἀντὶ τοῦ θανεῖν ἔφρασαν. ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς, ἐν τῷ, ἔθανες, ἀπελύθης, καὶ ἐν τῷ, ποίῳ ἀπελύσατο τρόπῳ.

1270. ἰδεῖν γρ. ἔχειν La. Male ὡς interpretantur *quam*
(323) Sensus est idem ac si dixisset, ὡς ἔοικεν, ὀψὲ τὴν δίκην εἶδες. HERM.

1273. βάρος ἔχων. Sic E. T. Ceteri codd. cum Aldo βάρος μ' ἔχων mendose. Versus est asynartetus e duobus dochmaicis, unde liquet in antistrophico 1296. male Aldum excudisse τίς ἄρα, quum ex metri lege ἄρα prima brevi legi debeat. BRUNCK. La. Lb. ut Aldus.

1275. λαξπάτητον. Sic tres codd. In membr. ut apud Aldum, λεωπάτητον, superscripta varia lectione, γρ. λακπάτητον. Eustathius ad Il. *Z*. p. 625. λὰξ ἐμβῆναι λέγει τοῖς στήθεσι, τὸ ποδὶ πατῆσαι εἰς τὸ στῆθος. ἐξ οὗ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ Λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν. ὅ τινες λακπάτητον διὰ τοῦ κ

φεῦ, φεῦ·
ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δέσποθ᾽, ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος,
τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ᾽ ἐν δόμοις
ἔοικας ἥκειν καὶ τάχ᾽ ὄψεσθαι κακά.
ΚΡ. τί δ᾽ ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι;
ΕΞ. γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.
ΚΡ. ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρτος Ἅιδου λιμήν, ἀντιστρ. α΄.
τί μ᾽ ἄρα, τί μ᾽ ὀλέκεις;
ὦ κακάγγελτά μοι

γράφουσι. Rursus ad Il. *K.* p. 796. τὸ λὰξ κινήσας, παρήγαγεν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τὸ λαξπάτητον. ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν λὰξ κινῆσαι, καὶ λὰξ πατῆσαι. Vide Hesychii interpretes ad glossam λακπατῆσαι. BRUNCK. λακπάτητον La. V. λαξπάτητον Lb.

1279. In Aldina sic leguntur hi versus: Τὰ μὲν, πρὸ χειρῶν· τὰ δὲ, φέρων· τάδ᾽ ἐν δόμοις Ἔοικας ἥκειν, καὶ τάδ᾽ ὄψεσθαι κακά. In quibus nec caput est nec pes. In membr. καὶ τάγ᾽ ὄψεσθαι. Recte in E. καὶ τάχ᾽ — sententia flagitante φέρεις rescribo et ἥκων. Ordo est, ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος, τὰ μὲν κακὰ πρὸ χειρῶν φέρεις τάδε, τὰ δὲ κακὰ ἔοικας ἥκων τάχα ὄψεσθαι ἐν δόμοις BRUNCK. Poëta quum scribere vellet, φέρων ἥκεις, mutata constructione subjicit ἔοικας ἥκειν. Sensus itaque est, *O here, quam, et habens et nunc ipsum nactus* res adversas, *haec* (filium Haemonem) *manibus fers, quaeque intus sunt, venire videris et mox conspecturus esse mala.* ERF. τάχ᾽ ὄψεσθαι (ὄψεσθε pr.) La. Lb. τάγ᾽ ὄψεσθαι V.

1281. κάκιον ἐκ κακῶν. Sic recte Canterus emendavit vitiosam librorum lectionem ἢ κακῶν. BRUNCK. ἢ κακῶν La. Lb. τί δ᾽ ἔστιν αὖ; κάκιον ἢ κακῶν ἔτι;

1283. ἄρτι. gl. τοῦτο τὸ ἄρτι πρὸς τὸ τέθνηκε (324) συναπτέον. BRUNCK.

1284. Hic versus in Aldina male tribuuntur Choro. BR. ib. Eustath. Od. *Λ.* p. 1691, 46. Ἁγνὴν Περσεφόνην λέγει ὡς ἁγνισμοῦ δεομένων τῶν θνησκόντων κατὰ τὸ, πυρὶ καθήγνισται δέμας. Σοφοκλῆς δὲ ἄλλως λαβὼν ἐντεῦθεν, δυσκάθαρτον ᾅδου λιμένα φησί.

προπέμψας ἄχη, τίνα θροεῖς λόγον,
αἶ, αἶ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω.
τί φής, ὦ παῖ; τίνα λέγεις νέον λόγον;
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;
ΕΞ. ὁρᾶν πάρεστιν. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.
ΚΡ. οἴμοι· ἀντιστρ. β'.
κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.
τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον,
τάλας, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν.
φεῦ, φεῦ
μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον.
ΕΞ. ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ
λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,
αὖθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς
πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.
ΚΡ. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, στροφὴ γ'.
ἀνέπταν φόβῳ. τί μ' οὐκ ἀνταίαν
ἔπαισέ τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;
δείλαιος ἐγώ, φεῦ, φεῦ,
δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ.

1287. F. λόγων La. pr.

1289. Aldus τίνα λέγεις μοι νέον λόγον. Pronomen μοι metro reclamante insertum. BRUNCK. Hermannus: τί φής; τίνα λέγεις νέον μοι λόγον;

1298. τὸν δ' ἔναντα. Sic membr. Aldus et duo codices ἐναντία. Triclinius ἔναντι. BRUNCK. τάδ' ἐναντία La. cum γρ. τόνδ' ἔναντα.

1303. λέχος] λάχος Hermannus ex emend. Bothii.

(325) 1309. ἔπαισεν La.

ΕΞ. ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων
πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων.
ΚΡ. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;
ΕΞ. παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὐτὴν, ὅπως
παιδὸς τόδ' ᾔσθετ' ὀξυκώκυτον πάθος.
ΚΡ. ᾤ μοί μοι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν   στροφὴ δ'.
ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας.
ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκανον, ὦ μέλεος,
ἐγώ φαμ' ἔτυμον. ἰὼ πρόσπολοι,
ἄγετέ μ' ὅτι τάχος, ἄγετέ μ' ἐκποδὼν,
τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.
ΧΟ. κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά.
ΚΡ. ἴτω, ἴτω,   ἀντιστρ. γ'.
φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν,
ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν
ὕπατος· ἴτω, ἴτω,
ὅπως μηκέτ' ἆμαρ ἄλλ' εἰσίδω.

1313. Perperam Aldus ἐπισκήπτου μόρῳ. In membr. et in E. ἐπεσκήπτου μόρῳ. Ceteri emendate μόρων. BRUNCK. ἐπισκήτου μόρων La.

1314. Vid. supra ad v. 1268.

1319. Aldus edidit: ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκτανον, ὦ μέλεος. In membr. et in E. ἐγὼ ἔκανον. In August. ὁ μέλεος. BRUNCK. ἔκανον ὦ La.

1321. ἐγὼ φᾶμ' ἔτυμον La.

1322. Vox πρόσπολοι, quam iterari oportuisse metri ratio arguit, semel tantum a librariis scripta fuit. BRUNCK.

1327. βράχιστα (γρ. κράτιστα) γὰρ κράτιστα (γρ. τάχιστα) La. Vulg. interpretatur Hermannus: Praesentia mala optimum est si quam brevissima sunt: i. e. optimum est, praesens malum quamprimum missum facere.

1330. κάλλιστα. Neutrum plurale pro adverbio καλλίστως. Ordo est, φανήτω μόρων ἐμῶν ὕπατος, ὁ κάλλιστα ἄγων ἐμοὶ τερμίαν ἡμέραν. BRUNCK.

ΕΞ. μέλλοντα ταῦτα. τῶν προκειμένων τι χρὴ
πράσσειν. μέλει γὰρ τῶνδ᾽ ὅτοισι χρὴ μέλειν.
ΚΡ. ἀλλ᾽ ὧν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκατηυξάμην.
ΕΞ. μὴ νῦν προσεύχου μηδέν· ὡς πεπρωμένης
οὐκ ἔστι θνητοῖς ξυμφορᾶς ἀπαλλαγή.
ΚΡ. ἄγοιτ᾽ ἂν μάταιον ἄνδρ᾽ ἐκποδὼν, ἀντιστρ. δ΄.
ὅς, ὦ παῖ, σέ τ᾽ οὐχ ἑκὼν ἔκτανον,
ὅς σέ τ᾽ αὐτάν. ὤ μοι μέλεος, οὐδ᾽ ἔχω
ὅπα, πρὸς πότερον ἴδω, πᾶ δὲ θῶ. πάντα γὰρ
λέχρια, τὰν χεροῖν τά τ᾽ ἐπὶ κρατί μοι
πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.
ΧΟ. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τά γ᾽ εἰς θεοὺς
μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
ἀποτίσαντες,
γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

(526) 1334. Aldus cum interrogatione τί χρὴ πράσσειν; BR.

1337. μὴ νῦν προσεύχου μηδέν. Virgil. Aen. VI. 376. *Desine fata Deûm flecti sperare precando.*

1339. ἐκποδῶν (μ) La.

1340. Aldus et veteres codd. κατέκτανον, contra metrum. Triclinius κατέκτα. BRUNCK. κατέκτανον La. κάκτανον Herman. Qui statim ὅς delevit.

1343. πᾶ δὲ θῶ. Sic optime Canterus ex metri ratione. Aldus et codd. πᾶ καὶ θῶ, quod frustra tuetur Heathius. Antithetici versus dochmaici sunt puri, Ἰὼ πρόσπολοι. Ἴδω πᾶ δὲ θῶ. BR. πᾷ καὶ θῶ La. Ea verba delevit Hermannus.

1345. λέχρια, τὰν χεροῖν. Sic ad metri rationem legendum. Versus est dochmaicus. Perperam Aldus τάδ᾽ ἐν χεροῖν τάδ᾽ ἐπὶ — BRUNCK. τάδ᾽ ἐν χεροῖν La. τὰν χεροῖν — τὰ δ᾽ ἐπὶ — HERM.

1347. εἰσήλλατο Ald. 1349. τά τ᾽ εἰς θεοὺς La. Ald.

Corrigenda. P. 17. not. ad v. 113. *tanquam* pro *tantum*. P. 18. v. 136. ἐπέπνει pro ἐνέπνει. ibid. not. ad v. 130. *et codd.* pro *ed. codd.* not ad v. 138. *edidit* pro *edit*. P. 19. not. ad v. 140. δεξιόχειρος *La. pr.*

212